

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANCELİNA

**EDWARD
S. Aarons**

53

Orijinal adı:

Assignment - Angelina

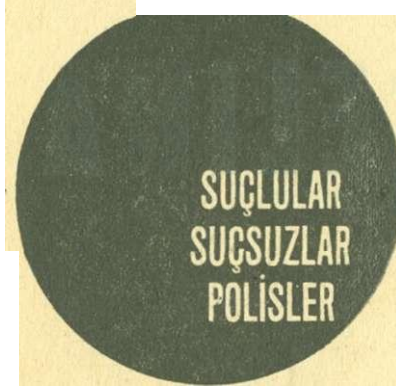
Dizgi	:	Gül Matbaası
Baskı	:	Bahar Matbaası
Ciltler	:	TABES Ciltevi
Kapak Baskısı	:	Vahdet Matbaası

ANGELINA

**Edward
S.
AARONS**

Çeviren:

Kurteebe Kaplaağı

Sam Durell	(Tehlikeli Vazife) den tanıdığımız meşhur Sam...
Deirdre Padgett	Sevgilisi.
McPee	Şam'ın âmiri, general.
Daniel Kincaid	En üstün gizli servisin şeflerinden
John Wittington	En üstün gizli servisin şeflerinden
Mac Creedy	FBI şefi
Jonathan Durell	Şam'ın 90 lık büyükbabası.
Lucy	Elektronik beyin...
Mark Fleming	Askerliğini Almanya'da yapmış olan eski bir teğmen.
Erich Corbin	Almanya'da Metzdorf Kimya Fabrikalarının baş kimyageri.

Jessie Corbin

Slago

Tom Evrett

John Miller

Perry Hayward

Pete Labouisse

Erich'in Amerikalı karısı.

Canavar ruhlu birisi.

Arizona'da benzin istasyonu sahibi

İndiana'da inşaat müteahhidi.

New-York'lu eski bir arkadaş.

New-Orleans'ta Angelina'nın evleneceği genç...

Joe Tibault

Angelina

Carl Amberley

Pete'nin arkadaşı.

Şam'ın eski bir sevgilisi.

Çok meşhur bir mimar...

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1968 yılında Akba Yayınevi tarafından Modern Polis Romanları serisi kapsamında İstanbul'da yayınlanmıştır.

•

(AKBA) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

(141. sahifede ayrı bir hikâye veriyoruz.)

Mark arabayı kasabanın göbeğine sürdü. Corbin, buna her zamanki gibi itiraz etti. Fakat Mark, kasabanın sadece bir benzin istasyonu ve birkaç küçük evden ibaret olduğunu belirterek farketmiyeceğini söyledi. Zaten emirleri Mark verdiği göre de başkaca münakaşa olmadı.

Slago, arkada Corbin'le birlikte oturuyordu. Nihayet icraata geçtiklerinden dolayı memnun bir hali vardı. Corbin'in karısı Jessie ise, önde Mark'ın yanında idi. Corbin, karısının kendi yanında oturmasını arzu etmişti ama Jessie hiç aldırış etmeden öne geçmişti. Mark bir viraj alırken, Jessie'nin dizinin temasını hissederek hafifçe genç ve güzel kadından tarafa baktı ve tebessüm etti. Fakat genç kadın hiç oralarda değildi.

Benzin istasyonuna yaklaştıkları sırada, Slago, ön kanepeye kollarını yaslayarak eğildi ve «İşte orada,» dedi. «Tom Everet.. Yine her zamanki gibi sersem hali belli. O zamanlar Başçavuştu ve hep kafama binerdi.»

Corbin, Alman telâffuzu ile, «Nasıl cesur mudur?» diye sordu.

Slago sırtıttı. «Fark eder mi? Az sonra bir hiç olacak.»

Mark: «On dört sene geçti,» dedi. «Belki de bizi hatırlamayacaktır.»

Slago: «Merak etmeyin,» diye zevklenerek konuştu. «Beni hatırlayacaktır.»

Mark, kendi kendine hic birinin artık genç olmadıklarını düşündü. Kendisi otuz sekiz yaşında idi. Erich Corbin ise elliye geçkindi. Bu sefer aklı, yanında oturmakta olan Jessje'ye gitti. Kadın Corbin'den hiç değilse yirmi yaş gençti. Bakışlarında ise her zaman için, o tatmin olmamış kadınların bakışını görmek mümkündü. Fakat Corbin'i huylandırmamak için, Mark'm, arzularına gem vurması icap ediyordu,

Bütün plânları Corbin'e dayanıyordu. Bu Alman kimyagerine ihtiyaçları vardı. İleride bu değişecekti. Ona ihtiyaçları kalmadığı zaman ne yapacağını biliyordu.

Mark, kadiüak arabayı istemeyerek benzin istasyonunun önünde durdurdu. Lüks arabayı kullanmaktan büyük zevk duyuyordu. Benzin istasyonu ve arkasındaki ev harap bir halde idi. Çünkü, yeni bir şose, Arizona'mn bu kasabasına uğramadan, on mil öteden geçmişti. Tom Everett, evin kapısı önünde oturmuş sandviç yemekle meşguldü. Mark, onu tanımakta hiç güçlük çekmedi. Listedeki ilk ismi bulmuş oluyorlardı. Kimbilir belki de şansları yaver gidecek olursa, daha üeri gitmelerine lüzum kalmazdı.

Mark, hafifçe, «Hey, Tom,» diye seslendi.

Tom kalkarak: «Benzin mi istediniz?» diye sordu.

«Beni tanımadın mı Tom? Ya çavuş'u?»

Tom bir an dikkatle, Mark'ı süzdü.

«Teğmen? Teğmen Fleming?» Yavaşça bir tebessüm bütün yüzüne yayıldı. «Şu tesadüfe bak,» dedi. «Burada karşılaşacağımız kimin aklına gelirdi?» Sesini yükselterek, «Hey Mary, Mary!» diye seslendi. «Bak sana bahsettiğim arkadaşlarım gelmiş.»

Mark çabucak atılarak: «Dur,» dedi. «Karını çağırma daha. Evvelâ konuşacaklarımız var.»

Slago: «Evlendiğini bilmiyorduk,» dedi.

«Evlendim ya.» Slago'ya cevap verirken sesinin tonu değişmişti. Tebessümü de silinir gibi oldu. «Evleneli on sene oldu.»

Slago. «Nerede karın?» diye sordu.

«Arkada. Durun çağırayım. Nasıl bir bira içmek ve yemek için vaktiniz var mı?»

Cevabı Mark verdi: «Pek yok. Seninle bir iki kelime konuşmak istedik.» Bu sırada Slago arabadan çıkmış pompaların arkasından dolaşarak, Tom'un arkasına doğru ilerliyordu. Mark devam etti: «Metzdorf hakkında.»

«Metzdorf mu? Kaç sene geçti üzerinden?»

«Ama hatırlıyorsun, değil mi?»

«Elbette.» Tom şaşırılmış gibi idi. «Ama niye?»

«Bizim takıma verilen vazifeyi hatırlıyorsundur herhalde. O kimya fabrikasındaki evrakları ambalajlayıp yüklüyorduk.»

«Hatırladım ya. Fakat eski hatıraları sonra konuşuruz. Bir şeyler içmek istersiniz herhalde?» Mark'm yanındaki kadına ve Corbin'e bir göz atarak, «Hem belki genç bayan da biraz dinlenmek ister. Yoksa karın mı, teğmen?» dedi.

Mark kısaca: «Hayır,» dedi. Jessie tebessüm etti. Corbin kaşlarını çattı.

Mark: «O evraklar hakkında konuşmak istiyorum,» dedi.

Slago arka taraftan söze karıştı. «Bir yere pipidip konuşamaz mıyız?»

«Bir yere nü? Burada ne var sanki? Benden ve Mary'den başka kimse yok burada.» Tom endişelenmeye başlamış gibi idi. Eski arkadaşlarını görmüş olmaktan dolayı sevinçli kalmamıştı artık. «Hem sizlere ne oluyor böyle?»

Slago, «Senin o zaman aşırılmış olduğun bir şeyi arıyoruz,» dedi.

Everett, şaşkınlıkla, «Hayatımda hiç bir şey

aşırmadım ben!» diye söylendi. «Hey sizler bir hataya düşmüş gibisiniz. Hemde sizinle tekrar karşılaştığım için üzülür gibi olmağa başladım.»

Mark sesini hiç yükseltmeden, «Öyle ise bir an evvel o aşırıldığın kâğıtları hatırlamağa çalış.» dedi. Bir yandan da Tom Everett'in alnında birikmeğe başlayan terleri görerek zevklenmeğe başlamıştı. «Metzdorf'u hatırla, Tom.»

«Çıldırдың mı siz? Hatırlıyacak hiç bir şey yok.»

Slago, «bizi uğraştırma,» dedi. «O kâğıtları senin aşırıldığını biliyoruz.»

«Hayatımda hiç bir şey aşırmadım. Benimle dalgamı geçiyorsunuz?»

Slago, «Ciddîyiz,» diyerek birden Tom'un ense köküne elinin kenarını yerleştirdi. Slago kırk yaşında olmasına rağmen, insan azmanı denecek cesamette ve geniş omuzlu idi.

Tom yere gık diyemeden yıkıldı ve ellerini uzatarak arabanın çamurluğunu yakalamağa çalıştı. Fakat Slago, buna da müsaade etmedi ve ayağının bütün şiddeti ile Tom'un ellerine bastı. Bu da vetmiyormuş gibi kaburgalarına da bir tekme savurdu. Sonra eğüerek hiç zorlanmadan, yerde kıpırdanmadan yatan Tom'u kaldırıp, benzinliğin yanındaki küçük kulübenin kapısından içeri attı.

Bu arada JessieMe arabadan dışarı çıkmıştı.

Mark, «Jessie» dMi. «Sen burada dur ve karısı çıkacak olursa haber ver!»

Slago, «Şimdi hakikati öğreneceğiz,» dedi.

Slago, bu işlerin ustası olduğunu gösterdi. Hiç birinin yardımına ihtiyaç kalmadan, yumrukları ve elindeki küçük çakısı ile, Tom'un üzerinde çalıştı.

Fakat umdukları cevabı alamadılar.

Everett hâlâ kendini kaybetmemişti ve Mark yanma diz çöktü.

«Bak Tom, evrakın halen zayî olmamış olduğunu biliyoruz. Memleketin bütün gazetelerinde ilânlar vererek, üzerinde Hitler'in imzası bulunan evrakları topladığımızı bildirdik. Muhtelif cevaplar aldık. Bun-

lardan bir tanesi A. Green imzalı İdi ve bizim istediğimiz evrakı tasvir ediyordu. Fakat tekrar yazdığımızda cevap alamadık. Elimizde bir posta kutusu numarasından başka bir adres de yok. Çok araştırdık ve bu A. Green'i bulamadık. Fakat aradığımız evrakın mevcut olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz ve onu takımın, bizim mangasmdaki birisi aşırı. Bir harp hatırası olarak sakladı. Bu evrakı istiyoruz. Evraka ilişik olan Hitler'in imzasını havi mektup umurumuzda değil. O yine senin olsun. Biz diğer evrakları istiyoruz.»

«Neden bahsettiğinizi anlamıyorum,» diyen Everett'in sesi tanınmaz bir halde idi. «Fakat sizden bunun acısını çıkaracağım. Manganın diğer fertlerine bana yaptığınızı yaptırtmıyacağım. Şimdi hemen şerifi çağıracağım.»

Slago tekrar girişti. Onbeş dakika sonra, artık hepsi, aradıklarının bu yerde kanlar içinde yatan Tom Everett'te olmadığına kani olmuşlardı.

Slago, «Bunda değil aradığımız,» dedi.

Mark kararı verdi: «Alâ. Bitiriver işini. Sağ bırakırsak polise haber verecek. Ne yaptığımızı kimse'nin duymasına müsaade edemeyiz. Listede daha başkaları var.»

«Ya karısı?»

«Bırak kocasının cesedini bulsun. Nasıl olsa bizi görmedi.»

Slago omuzlarını silkerek eğildi ve bir el hareketi ile baygın yatan adamcağızın gırtlakını, çakısı ile kesiverdi.

Mark, bütün metanetine rağmen, midesinin hafifçe bulanır gibi olduğunu hissetti ve dönerek açık havaya çıktı.

Biraz sonra da Slago çıktı.

Jessie ve Corbin arabada bekliyorlardı.

Mark cebinden bir not defteri çıkararak sayfalarını karıştırdı ve sonra üzerinde Tom Everett'in ismi yazılı bir sayfayı yırtarak buruşturdu ve attı.

Jessie, «Şimdi sıra kimde?» diye sordu.

«İndiana'ya gidiyoruz. John Miller.»

Slago sırtarak, «O serseri mi?» dedi.

Artık plânlarını tatbika başlamışlardı ve dönüş yoktu. Mark bu güne kadar hiç kimseyi öldürmemişti. Tabiî harp hariç. Bu seferde Tom'u esas öldüren kendisi değil ve Slago idi ama Mark, kendisinin de en az onun kadar suçlu olduğunu çok iyi biliyordu. Hattâ Jessie'de aynı derecede suçlu idi.

Fakat giriştikleri işin sonu kârlı idi. Corbin'le karısı Jessie, kendisini ilk bulup anlattıklarında inanmak dahi istememişti. Fakat Corbin, elinde bulunan bazı evraklarla sözlerini ispat etmişti. Zaten Corbin'le karısının bir sene ısrarla kendisini arayıp bulmaları dahî, bir nevî ispattı.

Yan gözle, yanında oturmakta olan Jessie'yi süzdü. Bu güzel kadının Corbin gibi insan bozuntusu ile nasıl evlenebilmiş olacağını düşünmeğe başladı.

«Gözlerini önünden ayırma Mark,» diyen Jessie, elini uzatarak Mark'm dizi üzerine koydu. «Şu anda bir kazaya uğramak veya trafik polisi tarafından çevrilmek günah olur.»

Kadın Mark'ın ne istediğini çok iyi biliyordu ve adeta alay eder gibi idi. Fakat Mark, arzusuna artık yakında ereceğinden emindi.

John Miller, Harlanville, Indiana'da inşaat müteahhidi idi. Son on senede epey muvaffak olmuştu. Hattâ, senatör seçimlerine katılmağı bile düşünüyordu. Vakıa yaşı kırkı bulmuştu ve askerden ayrılalı biraz adalelerinin yerini yağ tabakaları almağa başlamıştı ama yine de formundan pek fazla kaybetmiş sayılmazdı. Sosyete de yeri vardı, kadınların hoşlandığı bir tipti. Bir çok kulüpler ve cemiyetlere aza idi.

İnşaatlarına da ehemmiyet verirdi. Her gün muntazaman inşaatlarını dolaşır ve işçilerinin o günkü çalışmalarını incelerdi.

O akşam da yine en yeni inşaatının bulunduğu şehir dışındaki mevkie yaklaştığı sırada, inşaatın hemen yanında bir kadülak arabanın park etmiş olduğunu görünce epey şaşırdı. Hele arabadan çıkıp, kendisinden tarafa yürüyen Slago'yu görünce daha çok şaşırdı.

İlk şaşkınlığını, derin bir nefret takip etti. Terhisinde, ilk zamanlar hep Slago ile karşılaşmağı ve ona güzel bir dayak atmağı tahayyül ederdi. Fakat tabîi bu tatlı bir hayâlden başka bir şey değildi. Goril gibi Slago'ya bir şey yapamıyacağını çok iyi bilirdi.

İşte Slago şimdi karşısında idi ve hiç değişmemişti. Kendisi ise, bir kadın gibi yumuşamıştı. Birden içini bir korku kapladı.

Fakat Slago gülümsedi ve yaklaşarak elini sıktı. Korkuları biraz silinir gibi oldu. Hele arabadan Teğmen Fleming'in de çıktığını görünce iyice ferahladı. Hattâ sivil hayattaki muvaffakiyeti ile övünerek fiyaka yapacağım bile düşünmeğe başladı.

Slago, hiç vakit kaybetmeden sorusunu sordu.

Miller, «Alay mı ediyorsun?» dedi. «Metzdorf hakkında hiç bir sey hatırlamıyorum. Hattâ takım orada vazife aldığında ben yoktum bile.»

Slago İsrar etti: «Ben çok iyi hatırlıyorum. Vardın.»

«Ne fark eder? Üzerinden seneler geçti. Beni bunun için aramadınız her halde. Hadi benimle şehre gelin, yemek yiyelim. Felekten bir gün çalalım. Elimde güzel bir parça da var.» Jessie ile Corbin bu sefer. Harlanville'den birkaç mil ötedeki bir otelde kalmışlardı.

Slago, «Bizi cevaplandırıncaya kadar bir yere gitmiyoruz,» dedi.

«Fakat size söyledim ya, o vazife de yoktum bile ben. Hem zaten bu Metzdorf hakkında bu kadar mühim olan ne var? Hiç bir şey hatırlamıyorum.»

Slago birden bire faaliyete geçti. Tom Everett'te kullandığı taktikleri aynen tatbik ediyordu ama bu sefer daha yavaştan alıyordu. Zira Corbin, öbür tarafta biraz acele etmiş olabileceklerini ima etmişti. Arada istirahatı çekilerek Mark'ın sual sormasına fırsat veriyordu.

Nihayet Mark, «Anlaşılan doğru söylüyor,» dedi. «Eğer aradığımız onda olsa idi şimdiye kadar söylerdi. Bitiriver işini!»

Slago çakışım açarak eğildi.

Geceyi Harlanville'den yüz mil ötede bir otelde geçirdüler. Odasında toplandıklarında, Mark'ın ilk işi not defterini çıkararak, Millerin adını havi sayfayı yırtıp atmak oldu.

Corbin, «Şimdi sıra kimde?» diye sordu.

«Perry Hayward. New York.»

«Âlâ. Muvaffak olacağız, Mark. Bu evraklar mevcut. O gazetede ki ilânımıza aldığımız cevaptan belli. O günkü, sizin manga askerlerinden biri, onu hatıra olarak aldı ve sakladı. Hangisi ise bulacağız. İşkenceye tahammül edebilecek insan pek azdır. Slago ise bu iş için biçilmiş kaftan. O evraklara her kim sahip ise, manâsını anlamış olamaz. Aksi halde bugüne kadar kullanıldığını duyardık.»

«İyi ama ya bir tanesinde farkına varmadan ileri gider ve konuşmasına fırsat bırakmadan öldürürsek?»

«Bunu önlemek senin vazifen. Biliyorum, hâlâ

ilk fikrini niçin kabul etmediğimizi anlamağa çalışıyor-
sun. Doğru, eski bir askerlik arkadaşı olarak, onların
herbirini teker teker ziyaret edip, sohbet sırasında harp
hatıralarını karıştırabilirdin- Bu arada da aradığımız
evrakı bulabilirdin. Fakat o zaman yalnız olacaktın. Be-
ni ve Jessie'yi beraberinde götüremezdin. Öğrendiğin
her şey sadece sana ait olurdu.»

Mark bir an hiddetle dişlerini gıcırdattı. «Kim-
seye itimadın yok, değil mi?»

«Araya milyonlar girince kimseye itimat ede-
mem. En uygun metod, hepsini sıra ile temizlemek. Se-
neler önce, hepsinin bir mangada hizmet etmiş olduk*
İarmı kim bulabilir ki?»

«Hepsi güzel ama, senin o kâğıtların peşine düş-
mek için, niçin ondört sene beklemiş olduğunu hâlâ
anlıyamıyorum.»

«Ve bende bunu sana bir kaç kere izah ettim.
Doğu Almanya'ya esir götürüldüm ve bir fabrikada a-
lışmağa mecbur tutuldum. Kaçma imkânını ancak yeni
bulabildim. Ben sabırlıyımdır dostum. Bak seni o ka-
dar seneden sonra nasıl buldum. Evraklarıda bulaca-
ğım. Sizin mangadan birisinde olduğuna eminim. O
gün evraklar taşınırken seyrediyordum ve o askerin ev-
rakı bulacağını biliyordum. Fakat askerin adını öğre-
nemedim ve uzaktan gördüğüm için, tanımama da im-
kân yok.

Eğer evrakları bulacak olursak, gerisi çok ko-
lay. Bütün bankalar emrimizde olacak. Tehlikesizce ve
kolaylıkla. Elimizi uzatıp, istediğimiz kadar parayı ala-
bileceğiz. Düşün bir kere, bütün o paraları düşün!»

Mark, «Düşünüyorum,» dedi.

Mark ve Slago bir odada kalıyorlardı. Sıcak bir
gece idi ve dışardan gök gürültüleri geliyordu. Mark,
soyunarak duşa girdi ve soğuk bir duş yaparak traş
oldu. Aynada kendisini süzerek, hâlâ otuzun altında
gösterdiğini düşündü. Acaba Jessie kendisi için ne dü-

sunuyordu? Bu gece belki onu yakalıyabilirdi. Odaya dönerek giyinmeğe başladı.

Slago, «Biliyormusun ne hatırladım?» dedi. «Listemizde bir isim daha noksan. Hani o Metzdorf vazifesinde bize nezaret eden bir yüzbaşı vardı.»

«Biliyorum. Sam Durell. Fakat o gün orada değildi. Unut onu!»

Dışarı çıkarak Jessie'den bir işaret beklemeye gitti.

Sam Durell, masasının çekmecelerini kilitliyerek ayağa kalktı. Anahtarları odanın köşesindeki bir kasanın içindeki hususi göze astı. Sonra tekrar masasının basma dönerek, üstte duran bazı evrak ve dosyaları da kasaya götürüp bıraktı. Kasanın kapağını kapıyarak, şifreli kilidini kilitleyip, kilitlediğine dair kasanın üzerinde asılı, çizelgeyi imzaladı. Daha sonra kasanın demir sürgüsünü sürerek, ikinci bir kilidi de kilitleyip, anahtarını, deminden beri hiç ses çıkarmadan onun hareketlerini takip etmekte olan Sidonie Osbourn'a verdi.

Sidonie Osbourn, Durell'in bütün huylarını bildiği için şu anda, çok kızgın olduğunu anlamıştı.

«Bu kadar üzülmene lüzum yok, Sam. Çok geçmeden yine aramıza dönersin.»

Durell sırtmağa çalışarak, «Kimbilir?» dedi. «McPee odasında mı?»

«Seni bekliyor.»

«Emrim?»

«İşte,» diyerek mühürlü bir zarf verdi. «Dikkatli ol, Sam!»

«Her zaman öyle değilmiyim?»

Sidonie, Durell'in yüzünü karartan kızgınlık emarelerinden korkuyordu. Onun ne kadar kızgın mızaçlı olduğunu çok iyi biliyordu. Durell'in 'K' kısmından ayrılmasının, onun için ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

«Deirdre'den bir haber var mı?»

«Bu gün Paris'e geçecekti. Daha bir ayı var Avrupada.»

«Bu akşam yemeğe bize gel. İkizler seni özlediler.»

«Gelmeğe çalışırım,. Yeni vazifemin ne olduğunu bilmiyorum. Belki akşama burada olmam.»

Odasından çıkarak koridorda, asansöre doğru yürüdü.

Durell mahir bir ajandı. Bütün hayatını, çok sevdiği mesleğine vermişti. Yale Üniversitesini bitirdiği gün, yanma biri yaklaşmış ve onu vazifeye davet etmişti. İşte o günden beri de Merkezî Entelicans'm 'K' kısmında çalışmakta idi. Biraz önce aldığı emir ise, onu bu vazifeden ayırıyordu.

General McFee'nin odasına girdiğinde, generali kendisini bekler buldu. Generalin yüz ifadesi'de hayatından pek memnun olduğuna işaret değildi.

«Otur Sam. Ben de senin kadar üzgünüm ama, emir emirdir. Yalnız teselli olacağımız tek taraf, emir, muvakkat tayin. Yine bize döneceksin.»

«Nereye gidiyorum?»

«Bunu sormıyacak kadar zekî olduğunu sanırım. Otur. Sigara içebilirsin.»

General sigaradan nefret ettiğine göre, sigara içmesine müsaade edebilecek kadar üzgün demektir.

«Emrini artık okuyabilirsin.»

«Daha açmamıştım.»

«Şimdi oku ve yak!» Bu bir emirdi.

Durell, demin kendisine verilmiş olan zarfın mühürünü sökerek açtı ve içindeki emri saşkınlıklıkla okudu.

McPee, «Waggonner Apartımanına gideceksin, değil mi?» diye sordu.

«Biliyor muydunuz?»

«Evet. Fakat hepsi o kadar. Daha başka hiç bir şey bilmiyorum.»

Durell kaşlarını çattı. «Apartımanm neresine gideceğimi söylemiypr. Gidip holde, göğsünde kırmızı ve beyaz gül bulunan, sarışın bir hanım mı bekliyeceğim?»

McFee omuzlarını silkti. «Gidip gör. Ne zaman gideceksin?»

«Yirmi dakikaya kadar.» Durell kalkarak emri ve zarfını küçük parçalara yırttı ve duvardaki bir delikten attı. Delik aşağıda, bodrum katında, gizli evrakların yandığı firma uzanıyordu. Ayakta durarak, «Başka bir emriniz var mı, generalim?» dedi.

«Sadece ufak bir nasihat. Nereye gideceğine ve ne yapacağına dair bir şeyler sezinler gibiyim. Bunu yakında kendinde anhyacaksın. Eğer tahminim doğru ise, sana tek tavsiyem, çok dikkatli olmandır. Her halde Hükümetin ne kadar muhtelif polis ve entelicans kollarına şahin olduğunu izah etmeme lüzum yok. Benim bile duymadığım bazı branşların mevcut olduğunu zannediyorum. Şimdi senin emrine gittiğin branş, bütün bunların, bildiğim kadarının üzerinde müstakil bir gruptur. Bir kere bizden Harry Keaton'u da aldılar. Hatırlıyor musun?»

«O günden beri bir daha görünmedi.»

«Evet. Tahminime göre öldürüldü. İşini beceremedi.»

«Beni cesaretlendiriyorsunuz.»

«Seni onlara vermekten çok üzgünüm. Elimdeki personelin en iyisisin. Sana çok emek verdik.» General ayağa kalktı ve tokalaştılar. «Bizim taksilerden birine bin. Köşeden ikinci taksi. Şoför seni nereye bırakacağını biliyor. Bol şans.»

Waggonner Apartımanı, civarındaki diğer gök tırmalıyanlardan farksızdı ve Durell tereddüt etmeden

holden içeri girdi. Bir müddet sağa sola baktı ve dikkatini çekecek bir şey göremedi. Asansörlere doğru yürüdü. Asansörcü kanıyı açarak «Buyrun», dedi. Durell'in asansöre girmesini müteakip, başka bir kimseyi beklemeden kendi de içeri girip kapıyı kapadı. Beşinci kat düğmesine bastı. Durell, asansörcünün gözlerine dikkatle bakınca, orada, alelade bir asansörcü de bulunmayacak zekâ kıvılcımlarını fark etti.

«McGuire, Sloan ve Levy'ye gidiyorsunuz, değil mi?»

Durell, «Avukat mı?» diye sordu.

«Hayır, efendim. Hazır elbise tüccarları. 55 numaralı büro.» Bu sırada asansör durmuştu. Durell çıkarak tam karşı duvardaki oklardan 55 numaralı odanın istikametini tayin etti ve yürümeye başladı.

55 numaralı kapıyı vurdu ye cevap beklemeden içeri girdi.

İçerde bir daktilo başında, sarışın bir sekreter vardı. Durell'e bir an baktıktan sonra, «İçeri girin, bekliyorlar,» dedi.

Durell, sarışın sekreterin işaret ettiği odaya girdi. Oda kumaş kokuyordu ve her taraf Hava, Kara, Deniz üniformaları ve sivil elbiseler numuneleri ile dolu idi. Tezgâha benzeyen bir masa arkasında iki adam oturuyorlardı ve ikisi birden dönerek dikkatle Durell'i süzdüler. Bir tanesinin saçları yoktu ve yaşlıca idi. Diğərinin yüzü azami otuzjji gösterdiği halde bembeyaz saçları vardı.

Beyaz saçlısı konuşarak, «Buyrun oturun, Mister. Durell,» dedi. «Biz burada askerî disiplin ile çalışmayız.» Durell bu her iki adamında en aşağı albay rütbesinde askerler olduğuna karar verdi. Her ikisinin de bütün hareket tarzları asker damgası taşıyordu. Fakat ikisini de tanıımıyordu. Öbürü devam etti: «Buraya gelişinizden dolayı memnun olduk.»

Durell, «Tercih hakkım var mıydı?» diye sordu.

«Elbette. İsterseniz, gelmiyebilirdiniz. Fakat o zaman, McFee işinize son vermek zorunda kalırdı. Mister Durell, bizim büromuz, sizin alışık olmadığınız bir takım işlerle uğraşır. Bizim işlerin herhangi bir şekilde

•sınıflandırılması mümkün değildir. Biraz her türlü işle uğraşırız. Büromuzun gayesi, bir tehlikeyi önceden kestirmek ve mani olmak için tedbirler almaktır.»

Bu sefer çıplak kafalı lafa karıştı. «Biz işlere ilmî olarak müdahale ederiz.» dedi.

Durell, her iki adamın da, mühim insanlar olduğunu anlıyordu. Otorite üzerlerinden akıyordu. Bir iskemleye oturarak sigara yaktı.

Beyaz saçlı gülümsiyerek, «Benim adım Daniel Kincaid,» dedi. «Bu da John Wittington.» Hiç biri el sıkmağa kalkmadı.

Kincaid devam etti: «Büromuz küçüktür ve personeli azdır. Bütün Amerikada sadece iki kişiye karşı sorumluyuz ve o iki kişinin ismini verecek değilim. Mister Wittington Şef muaviniidir. Esas şefi ve şefimizin bağlı olduğu iki kişiyi hiç bir zaman öğrenemeyeceksin. Eğer bu hususlarda herhangi bir tahmine kalacak olursan, içinden yap ve kimseye tekrarlama.»

Bu sefer Wittington konuştu. «Personelimiz azdır ama istediğimiz zaman FBI. Entelicans, Polis ve daha aklına gelebilecek bütün devlet gizli emniyet teşekküllerini kullanabiliriz. İşimiz gücümüz, sağda solda, kimse için hiç bir şey ifade etmeyen bazı malûmatı toplamak, bunları birbirine vurmak ve istikbal ve vatanımız için neticelere ulaşmağa çalışmaktır. Bu gün duyulan her hangi bir vakıanın, beş, on veya yirmi sene sonra için millî emniyetimiz bakımından ne ifade edeceğini tahlile çalışırız. Nasıl dediklerimden bir şey anlıyor musun?»

«Evet.»

«Bir şey düşünür gibisin?»

«Sizin büroyu ilk defa duyuyorum.»

«Ve vazifen biter bitmezde bizi duyduğunu unutacaksın. Tabî, eğer vazifeyi sana verecek olursak. Deminde söylediğimiz gibi, personelimiz azdır ve diğer büroların personelini ve dosyalarını kullanırız. Meselâ beş sene kadar önce, bulduğumuz bazı malûmatı birbirine vurduk ve elektronik beynimiz Lucy bize şu neticeyi verdi: Atomik Harp. Derhal faaliyete geçtik, ve her ne kadar bizim elektronik beyin Lucy'den nefret

edersemde, verdiği malûmatın doğru olduğunu tespit ettik. Derhal mukabil faaliyete geçerek, muhtemel atomik harbi önledik. Lucy her zaman doğru malûmat verir diye bir iddiam yok ve dediğim gibi bu elektronik beyinlerden nefret ederim ama ne var ki yabana da atamıyoruz. İşte bizim Lucy, bu günlerde yine tehlike işareti veriyor. Fakat tehlikenin mahiyetini kat'î olarak tespit edemiyoruz. Nihayet biraz daha malûmata ihtiyacımız olduğu kararma vardık. İşte bu malûmatı bize temin edecek şahıs sensin. Bu vazifeyi alman biraz da hafıza kuvvetine bağlı, Mister Durell.»

«Hafızam mı?»

«Evet, Metzdorf hakkında hatırladıklarına.»

«1945 de orada idim. Gr2 de Yüzbaşı idim.»

«Kat'i tarihler?»

«1945 10 Haziranından, aynı senenin 2 Ağustosuna kadar.»

«Erich Corbin?»

Durell bir an düşündükten sonra, «Bir şey bilmiyorum,» dedi.

«Hiç adını işitmedin mi?»

«Hayır.»

«Metzdorf Kimya Fabrikaları?»

«O fabrikaları taradık ve bütün dosya, evrak ve formül üzerine bulduklarımızı Washington'a sevk ettik. İşi Temmuzun ikinci haftasında bitirmiştik.»

«Teğmen Mark Fleming?»

Durell genç teğmeni hatırladı. «Yükleme ve ambalajlama vazifesine nezaret ediyordu.»

«Thomas G. Everett?»

«Tanımıyorum.»

«Pete Labouisse?»

Durell sigarasını söndürerek, «Memlekette, Bayou Pêche Rouge'de o isimde bir aile hatırlıyorum. Fakat Pete'yi hatırlamıyorum.»

«Alâ. Bir dakika bekle.»

Başka bir şey söylemeden Wittington kalkarak, yandaki bir kapıdan çıkıp gitti. Kincaid'de onu takip

etti. Kapının açılması ile bir sürü daktilo ve teletayp sesleri duyuldu.

İki dakika kadar sonra, Kincaid yalnız olarak döndü.

Kincaid'in elinde bir dosya vardı ve Durell'e verdi. «Hafızan iyi. Mister Wittington tatmin oldu.»

«Yani kulübe aza kaydoldum, öyle mi?»

«Bu vazife için, evet. Seni bu vazifeye niçin çağırdığımızı her halde anlamışsındır. Birinci sebep, 1945 te Metzdorf'ta bulunman ve ikincisi kimyahaneye evraklarını nakil işlerine nezarete G-2 de vazifeli bulunmuş olman. Herr Erich Corbin'i hiç işitmemiş olduğundan emin misin?»

«Hiç işitmedim.»

«Metzdorf Kimya Fabrikalarının Baş Kimyageri idi. Kendisi nazi veya komünist değildi.»

«Öyle ise, işini nasıl muhafaza edebilmiş?»

«Çünkü ihtisasında üzerine kimse olmadığından. İhtisasında bir deha imiş Şimdi 51 yaşında.»

«Yani hayatta?»

«Evet. Harpten sonra Ruslar onu doğu Almanya'ya götürdüler. Her ne kadaj bir deha idi ise de, kayıtlarımıza göre, gençliğinde bazı gayri kanuni işlere karışmış. Beyaz zehir kaçakçılığı dahi yapmış, işte bir resmi. Tabii alıkoyamazsın. Sadece bak ve ezberle. Eğer göreceksen olursan tanımalısın.»

Durell resmi alarak inceledi ve altındaki malumatı okudu. 1.69 boy. 62 kilo. Gözleri gri. Saç beyaz. Fotoğrafı Kincaid'e iade etti.

Kincaid, «Erich Corbin bir sene önce, Eylül de Amerika'ya geldi. Amerikaya girişini önlemek için hiç bir sebep yoktu. New Jersey'de bir ecza fabrikasında tetkikatta bulunmak üzere geldi. Ve iki ay tetkikatta bulundu. FBI emin olmak için onu göz altında bulunduruyordu.

• Corbin Amerika'ya karısı ile geldi. Yeni evlenmişlerdi. Karısı Amerikan vatandaşı.ve 1949 dan beri Avrupada yaşıyor. Batı Berlinde evlendiler. Jessica Handley. .Yas Yirmisekiz. Des Moines Tiyatro Okulundan mezun. Iowa'nın Fremont kasabasından. Bir çiftçi

ailenin kızı. Okulu bitirdikten sonra Greenwich'te tiyatroya girdi fakat muvaffak olamadı. İşte o zaman Paris'e gitti.»

«Orada ne yaptı?»

«Bilmiyoruz.»

«Onunda fotoğrafı var mı?»

«Vesikalık fotoğrafı.» Kincaid bir fotoğraf uzattı. Durell fotoğrafı ezberlemeye çalıştı.

Kincaid devam etti: «Bildüğümüz kadar, Pariste Amerikan turistlerinden geçinme yoluna girdi. Krell adında İsviçreli bir müteahhide, metreslik yaptı. Yugoslavyanm Paris sefaretinde genç bir ateşenin metresi idi evlenmeden önce. Bu son malûmattan kat'i olarak eminiz. Fakat şimdi, Erich Corbin'in karısı olarak Amerika'ya dönmüş bulunuyor.»

«Şimdi neredeler?»

«Kayıp. Geçen yılbaşından iki gün önce birden kayboldular. İşte bizim Lucy'ye verdiğimiz malûmattan birincisi bu. Bizim büroya selen FBI dosyalarının incelenmesi sırasında bir husus daha dikkatimizi çekti. Corbin'in karısı, Amerikaya geldiği günden itibaren Teğmen Mark Fleming'i aradı ve nihayet New York'ta bir barda tanışmayı becerdi. Mark Fleming, FBI dosyalarında tehlikeli bir gangster olarak görünmektedir. Orduda çok iyi sicili var. Fakat harp sırasında Fleming gibi gangsterlerin muvaffak olması yeni bir şey değil. Terhis olunca, hemen, yine eski arkadaşlarını bulup, karanlık işlere girmiş. Ve Teğmen Fleming'te Corbinlerle birlikte aynı tarihte kayboldu. İkinci mühim malûmat'ta bu.»

«Fleming, Metzdorf'taki evrak nakli işinin başında idi.»

«Evet. Buraya kadar olanlar her ne kadar enteresan idilerse de analizlerimiz için bir şey ifade etmiyorlardı. Derken üçüncü bir madde gözümüze çarptı. Potomac'ta depolarımıza girilerek bazı evraklar karıştırıldı. Bu karıştırılan depolanmış evraklar arasında, Metzdorf'tan gelmiş evraklar da vardı. Bu üç ay önce oldu. Yapılan sayıma göre hiç bir şey çalınmamış. Saadece karıştırılmış.»

«O evraklar bugüne kadar kıymetlendirilerek, iade edilmemiş mi?»'

«İmkân var mı? Avrupadan o sıralarda yüzlerce ton evrak gönderilmişti. Sadece tanzim edilerek dosyalandılar. Sıra ile inceleniyorlar.»

Durell sırttı. «Hatırlıyorum da... Zavallı askerler o kâğıtları yüklerlerken epey ter dökmüşlerdi.»

«Fakat Thomas Everett'i hatırlamıyorsun?»

«Hayır.»

«Her ne ise. Adamlarımızdan birisi bu bilgilerle, FBI dan ve diğer bürolardan gelen raporları okurken Corbin'le Metzdorf'tan gelen evrakların karıştırılmasını birbirine bağladı. Bu adamımızı emin olmak için depo'ya gönderdik. Evraklar bir sürü kimyevi formüller ihtiva ediyordu. Ekserisi bizim bilginlerimizce bilinen formüller. Bir kısmı ise tamamlanmamış, çalışma halinde iken yarım kalmış ve bir şey ifade etmeyen formüller.» Kincaid bir an durdu.

Durell onu süzerek, adamın saçlarının bu yaşta nasıl beyazlanmış olabileceğini düşündü.

Kincaid devam etti: «Bizim Wittington işi kurcalamağa karar verdi ve bir adamımızı göndererek. Metzdorf'ta vazife almış olan personelin isimlerini çıkarttırdı. İşte senin de ismine orada rastladık. Mister Wittington, Corbin'in Amerika'ya gelerek, karısı vasıtası ile Teğmen Fîeming'i bulmasında gizli ve kötü bir manâ sezinliyor. Çünkü evrakın karıştırılmasını müteakip hepsi beraber kayboldular.»

«Mister Wittington'un şüphelerini kuvvetlendirecek başka şeyler var mı?»

«Metzdorf'ta vazife almış personeli araştırmağa başladığımızda Tom Everett'in on gün önce karısı tarafından ölmüş olarak bulunduğunu tespit ettik. Gırtlak kesilmiş. Öldürülmüş.»

«On gün önce, öyle mi?»

«Evet. Başka bir şey yok. Hiç bir ip ucu yok. Everett'in öldürülmesini müteakip iki rapor daha aldık. Metzdorf'taki aynı mangedan ikinci bir adam John Miller, geçen hafta salı günü öldürüldü. Aynı şekilde.

Gırtlığı kesilerek. Onu takiben New York'ta Perry Hay ward, aynı şekilde öldürülmüş bulundu.»

Durell, «Öyle ise iki kişi kaldı. Bir tanesi Çavuş Slago. Onu hatırlıyorum. Diğeri de, sizin zikrettiğiniz Pete Labouisse.»

Kincaid piposunu yakmağa çalışarak, «Slago'yu bulamadık. Ya Corbinlerle beraber veyahutta öldürülmüş bulunuyor. Her iki ihtimal de mümkün.»

«Bu adamların niçin öldürüldüğüne dair bir fikriniz var mı?»

Kincaid başını salladı. «Yalnız bu adamların öldürülmelerinin Corbin'le ilgili olduğunu tahmin ediyoruz. Bunun, komünistlerin istediği gizli bir bilgi ile ilgili olduğunu sanmıyoruz. Simdi senden istediğimiz, sadece malûmat. Bize vereceğin malûmatla, bütün bu işlerin ne gayesi olduğunu hesaplıyacağız. Belki de neticede, hiç bizimle ilgisi olmıyan şeyler çıkacak. Fakat bize vereceğin bilgiye nazaran, bu işi ilgili devlet bürosuna devredeceğiz.»

Durell ayağa kalktı. «Anlıyorum,» dedi.

Kincaid onu dikkatle süzerek, «Bize Erich Corbin'i bulacaksın,» dedi. «Bütün istediğimiz o kadar. Ona müdahale etmiyeceksin. Sadece bulacaksın.»

«Ya Labouisse?»

«Senin bu vazifeye seçilmenin bir diğer sebebi de o. Senin memleketten. Manganın Slago'dan sonra sağ kalan tek ferdi. Memleketine izinli dön ve onunla tanışmağa çalış.»

«Onunla temasa geçilmedi mi? Tehlikeden dolayı ikaz edilmedi mi?»

«Kayığı ile balık avına denize açılmış. Avdan yarın dönecek. Kayığın adı Deux Soeurs. Bak bakalım Corbin'nin aradığı her hangi bir şeye sahip mi? Ve...»

Durell bekledi.

«Kafasını omuzlarından ayırmamalarına dikkat et!»

Mark traş makinesini dikkatsiz bir şekilde teni üzerinde dolaştırıyordu ve bir yandan da New York'ta Perry'nin temizlenişini düşünüyordu. Bu sefer az kalsın yakalanacaklardı. Birden jiletin yanığını kesmesi ile yerinde sıçradı ve kızgınlıkla makineyi yere savurdu. Ellerini uzatarak baktı. Titriyordu.

Bu Allahm belâsı yer de ne çok sıcaktı. Bayou Peche Rouge'den bir kaç mil ötede, bir otelde idiler. Fakat hava o kadar sıcak ve nemli idi ki, sanki nefes aldıkça, buharı ciğerlerine çekiyormuş gibi idi.

Tek teselli veren taraf işin sonuna gelmiş olmaları idi.

Yerden makineyi alarak traşını tamamladı ve yüzünü yıkıyarak kuruladı.

Yatak odasına geçtiğinde, Slago'yu, çamurlu ayakkabıları ile kendi yatağına uzanmış buldu. Goril azmam herifin kendi yatağında böyle sükûnetle yatması birden bire bütün sinirlerinin ayaklanmasına sebep oldu.

«Allahm belâsı ayaklarını yatağımdan çek,» dedi.

Slago hiç istifini bozmadan gözlerini açarak bir müddet, öldürücü bakışlarla Mark'ı süzdü. «Artık teğmen değilsin, evlâdım,» dedi.

«Ama emirleri hâlâ ben veriyorum. Çek ayaklarını.»

Slago, «Emirleri o Alman veriyor, sen değil,» diyerek sırttı. «Hem bir şey biliyor musun. Mark? Sen ölüp gidiversen hiç bir şey kaybetmeyiz. Şimdiye kadar bütün yaptığın, sanki seninmiş gibi o kadillak arabayı kullanmak oldu. Halbuki o araba da senin değil. Araba da Corbin'in.» Fakat Mark'ın yüz hatlarındaki bir ifade Slago'nun daha fazla konuşmasına mani oldu. Slago sırtarak ayaklarını yere indirdi ve yatağın üzerinde doğrularak oturdu. «Gittikçe asabın bozuluyor, evlât,» dedi.

Mark yatağın bir kenarına ilişerek, döşemede duran viski şişesini alıp tıpasını açtı. Bu sıcakta içmesi gerektiğini biliyordu ama dayanamadı ve şişeyi dikti. Sonra gözlerini Slago'ya dikerek, «Corbin hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Slago bir tek kelime ile fikrini söyledi: «Çılgın.» Sonra ilâve etti. «Ama umurumda değü. Bol parası var. Bütün masraflarımızı fazlası ile karşılıyor. Daha ne istiyeyim? Bir de öbür düşüncemiz hakikat olursa, mesele yok.»

«Biz bu işe karın tokluğu için başlamadık. Biliyor musun ne düşünüyorum? O evrakların mevcut olduğu muhakkak. A. Green'in, ilânımıza cevabından belli bu. Fakat ya o evraklar öldürdüğümüz üç kişiden birinde idi ise? Ya onları öldürmekte acele ettikse?»

Slago güldü. «Ne o yani? Onları sağ bıraksa idik ve polise bizi şikâyet mi etselerdi? Buna peşinen karar vermiştik. Geride konuşmağa muktedir kimseyi bırakmayacaktık. Öldürdüklerimizin hepsinin bundan ondört sene önce hep aynı mangada askerlik yaptıklarını kim bilebilecek? Arizona'nın moruk şerifi mi? Yoksa Indiana'da ki şişko polis müdürü mü? Hadi hadi, Mark, kendini topla! Pete Labouisse sonuncu ve evraklar onda.»

«Acaba?» Slago bir cevap vermeyince Mark hafifçe ilâve etti: «Geride senle ben kalıyoruz, Slago.»

Bir müddet ikisi de sustu. Nihayet Slago güldü, «Biz hepimiz çıldırmışız,» dedi.

«Belki. Fakat, eğer Labouisse'de de çıkmazsa evraklar, geriye sen ve ben kalıyoruz. Evrakların ben de olmadığını ben biliyorum. Fakat sende olmadığını bilmiyorum.»

«Ağzından çıkana dikkat et.»

«Eğer bende olsaydı, bu cinayetlere devam etmeğe bırakır mıydım? Şimdi beni iyi dinle. Slago! O evrakları muhakkak bulmağı arzu ediyorum. Onları Corbin'e verdiğimiz an zengin sayılırız. Amerikanın veya dünyanın her hangi bir yerindeki bankaya elimizi kolumuzu sallıyarak girebilecek ve istediğimiz miktarda parayı alabileceğiz. Kimse ne olduğunu bilmiyecek, hatırlamıyacak. Eğer bizimle her hangi bir şekilde oyun oynuyorsan göz yummayacağımı aklına sok.»

Slago cebinden çıkısını çıkartarak 'trak' diye açtı ve tırnaklarını temizlemeğe başladı. «Sen her zaman pek ileri ihtimalleri düşünen parlak zekâlı insanlardansın. Mark. Fakat bu şekilde devam edersen beynin sulanır ve hakkında iyi olmaz. Öldürdüğüm herifler için hiç merak etme. Hepsi hak etmişlerdi,»

Mark şişeden bir yudum daha içip içmemeği düşündü ve sonunda vaz geçti. «Öyle ise kâğıtlar, Pete'-de. Eğer bir başkasına satmadı veya hediye etmedi ise.»

Slago çıkısı ile oynamakta devam ederek, «Merak etme, ondadır,» dedi. «Ve bizim olacak. Ondan sonra da şimali Amerikada beyler gibi yaşıyacağız.» Oda da ki elektrikli hava kaybolur gibi olmuştu. «**Şimal** kadınları ateşli olurlarmış. Hele genç olunca. Tadlarma bakmak için sabırsızlanıyorum.»

Mark yataktan kalkarak, bir şey demeden dışarı çıktı ve Corbin'lerin odasına doğru yürüdü. Kapıyı vurdu ve cevap beklemeden içeri girdi.

Bu oda da, Slago ile kendisinin kaldıkları odadan farksızdı. Tek farkı oda daha terli toplu idi ve odanın havasına Jessie'nin kokusu sinmişti. Odada kimse yoktu. Sadece banyonun kapısı açıktı ve içerden duş sesi duyuluyordu. Duş yapan kimdi acaba? Corbin mi?

Yoksa Jessie mi? Banyo kapışma doğru yürümeğe başladı. Bu sırada duş sesi durdu. Her kim ise işi bitmişti. Mark hic ses çıkarmadan kapının önüne gelip durdu.

Birdenbire boğazının daraldığını hisseder gibi oldu. Dušta Jessie vardı. Küçük bir havlu ile saçlarını kuruluyordu. Mağrur göğüsleri havaya dikilmiş kadının her hareketi ile Mark'ın vücuduna ürpertiler vererek titreşiyorlardı. Bacakları elbisenin altında görüldüğü zaman tahayyül ettiğinden daha uzun ve mütenasiptiler. Çirkin denecek tek tarafı yoktu.

Jessie birden dönünce, göz göze geldiler. Çıplaklığım örtmek için her hangi bir şekilde harekette bulunmadı. Sadece yumuşak bir sesle, «Aptallık etme Mark,» dedi. «Çık dışarıya.»

Mark hiç bir şey demeden banyodan içeri girdi. Kalbinin atışı çoktan normalı geçmişti.

«Erich şimdi gelir. Niye öyle bakıyorsun? Hiç çıplak kadın görmedin mi?»

«Senin gibisini görmedim, Jessie. Çok güzelsin.»

Jessie soğuk bir ifade ile, «Su havluyu ver,» dedi.

Mark başını salladı. «Kendin al! Yürürken görmek istiyorum seni.»

Jessie hırsla iki adım attı ve asılı havluyu almak için uzandı. Mark birden uzanarak kadını bileğinden yakaladı ve sertçe kendisinden tarafa çekti. Bir an için Jessie mücadele etti, fakat erkeğin kuvveti karşısında dayanamıyarak yürüdü ve ona yaslandı. Mark'ın titriyen elleri, kadının çıplak sırtında dolaşmağa başladı.

«Yapma Mark!»

«Bana vaad ettin,» diye fısıldadı.

«Ne zaman. Hiç hatırlamıyorum.»

«Ya o bakışların!»

«Yanlış anlamışsın.»

«Erich neyin oluyor ki. İhtiyarın biri.»

«Beni Amerika'ya geri getirdi.»

«Onun için mi evlendin onla?»

«Sebeplerden bir tanesi o.»

«Fakat onu sevmiyorsun. Halbuki ben senin için deli oluyorum.»

Eli ile çenesini tutarak kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Sonra dudakları ile dudaklarını kapadı. Elleri şimdi kadının bütün vücudunda dolaşıyordu. Yavaş yavaş Jessie'nin de kendisine mukabeleye başladığını hissediyordu. Kadın elleri ile omuzlarını yakalamış sıkıyordu. Birden bire anlaşmış gibi beraberce odaya geçerek, yatağa doğru yürüdüler.

Dış kapının açılıp sonra da şiddetle kapanışını neden sonra farkettiler. Mark o tarafa baktığı zaman, elinde bir Luger tabanca ile Erich Corbin'i gördü.

Jessie birden sıyrılarak uzaklaştı.

Mark, «Dur, Erich, dedi. «Yanlış anlama!»

«Fakat çok iyi anlıyorum.» Corbin'in suratı iyice gergindi. «Bu memlekette bile seni kanun çerçevesi içinde öldürmeğe hak kazanmış bulunuyorum. Jessie sen içeri git ve giyin. Ben çağırana kadar da gelme.»

«Erich, sakın aptalca bir is yapma.» Jessie'nin sesi kendisinden emin ve soğukkanlı idi. «Ne plânladığımızı unutma.»

«Her şeyi ve senin hakkında bir çok şeyler hatırlıyorum. Sen git ve dediğimi yap. Onu öldürmiyeceğim. Plânımızın ilk safhasının sonuna gelmiş bir durumdayız. Muvaffakiyete bu kadar yaklaşmışken, şu silâhı ateşleyip her şeyi bozar mıyım. Aptal değilim.»

Mark, «Öyle ise o tabancayı, indir,» dedi.

«Yalnız şunu bil! Seni mecburiyet tahtında öldürmüyorum. Ve aranızda bir şey olmadığını bildiğim için öldürmüyorum. Vaktiniz olmadı. Fakat unutmiyacağım!» Dönerek karısının banyo kanısından kaybolan çıplak vücuduna baktı. Tekrar. Mark'a dönerek. «Git Slago'yu çağır,» dedi. «Adamın yerini tespit ettim. Kayığı fırtınaya yakalanmış ye yirmi mil ötede "bir limana sığınmış. Hâlâ orada. Telefon ettim. Onu orada bulacağız. Slago ve sen, bu sefer çok dikkatli olmalısınız. Formüller onda. A. Green'in o olduğuna hemen hemen eminim. Formülleri ele geçirdik mi, bir iki gün için çalışmam icap edecek. İnşallah artık, karıma sulanmağa kalkarak beni rahatsız etmezsin.»

Durell ertesi sabah saat dokuz da New Orleans'a vasıl oldu. Hava Meydanında kahvaltı ettikten sonra siyah bir şevrole araba kiraladı.

Saat onda Bayou Pêche Rouge'da büyük babası ile kahve içiyordu. Büyük babasının son gördüğünden ve hattâ daha eskisinden hiç değişmemiş olduğunu memnuniyetle gördü.

Malûm hoş beşten sonra, Durell, daha önce Washington'dan telefonla büyük babasından istemiş olduğu hususu sordu :

«Labouisse hakkında hiç bir şey öğrenebildin mi, büyük baba?»

İhtiyar adam gülümsedi. «Senin eski aşklarından biri ile evlenmek üzere Angelina'yı unutmadın her halde, ha, Samuel?»

Durell haffçe tebessüm ederek, «Hatırlıyorum,» dedi.

«Artık eski Angelina değil o. Olgun bir kadın oldu. Eski çocuk değil.»

«Pete'dan ne haber?»

«Balıktan dün gece gelmedi. Samuel, senin ne vazifede olduğunu biliyorum. Fakat Pete Labouisse gibi basit bir insanın senin vazifenle ne gibi bir ilgisi olabileceğine akıl erdiremiyorum.»

«Hükümetin istediği bir şey var onda.»

«Pete'de mi?» Jonathan inanmıyan bir ifade ile dudaklarını büzdü. «Kimbilir belki? Askerden sonra burada fotoğrafçılığa başladı. Fakat işleri öyle pek iyi değil. Onun için arada balığa çıkıp biraz da o şekilde kazanmaya çalışıyor. Fakat Angelina ile evlenince her halde işleri biraz düzelecek. Angelina'nın bakkaliye dükkânı var. Fakat Pete'nin hükümetin ilgileneyeceği nesi olabilir ki?»

«Biz de emin değiliz henüz. Fakat istiyen sadece biz değiliz. Bir başkası aynı şeyin peşinde. Eğer onlar benden önce bulurlarsa, Pete birden gırtlığının kesilmiş olduğunu görecek. Buraya gelmeden önce, kasabaya uğradım. Kayık henüz gelmemişti. Nerede şimdi acaba?»

«Fena hava dolayısı ile biraz ilerde bir yere sığınmışlar. Dün gece telefonundan sonra Angelina ile temas ettim. Pete'dan haber alamamış. Ben de o sığındıkları yere gittim. Balık arkadaşı Joe Tibault'tan anladığıma göre, Pete birisine rastlamış ve fiyakalı bir araba ile gitmişler.»

«Ve Pete bu sabaha kadar eve gelmediğine göre çok geç kaldım demektir.»

«Fakat hâlâ Pete'nin herhangi bir kimsenin işine yarıyacak bir şeye sahip olabileceğine aklım kesmiyor.»

«Büyük baba, kasabadan duyduğuma göre, bir kaç ay önce, Pete'nin balıkta boğulduğu haberi çıkmış, öyle mi?»

Jonathan başı ile tasdik etti. «Evet. Hepimiz onun boğulduğuna hükmetmiştik. Fakat bir enkaza tutunarak sahile vurmuş ve bir kaç Meksikalı kurtararak

köylerine götürmüşler. Burada bekliyenı olmadığı için, o da bir müddet orada kalmış. Burada ise herkes öldü-ğüne hükmetti ve hattâ Angelina bir avukat vasıtası ile eşyasını satışı çıkartmak üzere idi. Tam o sırada Pete döndü geldi ve Angelina'ya kendisini beklemeden eşyalarını satışı çıkardığı için bir güzel dayak atmış. Angelina bir müddet, gözlerinden biri simsiyah gezdi o sıralarda.» Jonathan tatlı tatlı tebessüm etti.

Durell ayağa kalktı. «Ben gidip Angelina ile konuşayım,» dedi.

«O da seni unutmamış, evlât, dikkatli ol.»

Durell arabasını kasabadan yavaşça sürerek çocukluk hatıralarını tazeledi. İşte Banka yine eski yerinde idi. Biraz ileride Angelina'nın babası Abner Green'den kalmış olan bakkaliye dükkânı yine ilk hatırladığı şekilde idi. Okul binası dahi yine aynı şekilde sıvasız olarak duruyordu. Kilise kasabanın en bakımlı binası idi.

Pete Labouisse'in evi ve fotoğraf atelyesi şehrin hemen dışında idi. Arabasını oraya sürerek biraz ileride park etti. İnerek gerisin geriye yürümeğe başladı. Arabanın soğuk hava tertibatından sonra dışarı pek sıcaktı. Sıcak, Durell'in ensesine adeta bir varyoz gibi indi.

Etrafta kimseler yoktu. Ev iki katlı, yıkılmak üzere intibai bırakan ahşap bir yapı idi. Durell sakin fakat dikkatli adımlarla eve yaklaştı. Fakat altıncı bir his, kendisine ikazda bulunuyordu. Eli ile tabancasını yokladı ve evin arkasına dolaştı.

Arka kapıya yanaşarak yokladı. Açıktı. Kapıyı iterek içeri daldı ve aynı anda çevik bir hareketle yana sıçradı. Birden bir gürültü koptu. Durell tabancasını çoktan eline almıştı ve gürültünün sebebini araştırdı. Kapının girişine ustalıkla bir tahta parçası yerleştirilmiş ve tahtanın ucuna ise bir kova konmuştu. Böylelikle içeride her kim varsa, vakitsiz ziyaretçiden haberdar

olacaktı. Durell fazla düşünmeden evin salonuna daldı. Etraf karmakarışık.

Birisinin her tarafı aradığı belli oluyordu. Yan odalardan birisine göz attı. Orası da karmakarışık. Ne kadar dolap çekmece varsa, içleri yerlere boşaltılmıştı.

Durell birden ayak sesleri işitti. Birisi merdivenlerden koşarak iniyordu. Hemen o tarafa koştu. Sahanlığa geldiğinde, bir karaltının, ön kapıya varmak üzere olduğunu gördü. Tabancasını doğrulttu. Aynı anda da karaltının bir kadın olduğunu fark ederek, tabancayı cebine atması ile balıklama gölgenin üzerine dalması bir oldu. Gölgeyi belinden yakalaması ile beraber kendisi üstte olmak üzere yere yıkıldılar.

Gölge can havlı ile tırnaklarını yanağına geçirdi ve dizini yukarı kaldırarak Durell'in can noktasına indirmeğe çalıştı. Vahşi bir kedi gibi idi.

Durell, kadının canını açıtmağa çalışarak, kollarını geriye doğru çekerek üzerine bütün vücudu ile abandı ve «Korkma,» dedi.

«Bırak beni. canı herif, hırsız herif.»

Durell altında debelenen vücudun bütün körpeliğini hissediyordu. Kızın üzerinde beyaz bir erkek gömleği vardı.

«Angelina, kendine gel,» dedi.

Angelina bütün vücudunu gererek, yaylanıp üzerindeki yükü yere atmağa çalıştı ve tekrar muvaffak olamayınca durdu. «Kimsin sen?» diye fısıldadı.

Durell gülererek, «Durell,» dedi. «Sam Durell. Yalnız mısın burada Angelina?»

Genç kadının siyah gözlerinin iri iri açıldığını, Durell fark etti. Kadın, «Ne, ne dedin?» diye sordu.

«Ev de başka kimse var mı?»

«Hayır, havır.» Bir an durduktan sonra sordu: «Sam?»

«Evet, benim.»

«Bir göreyim seni.»

Durell kızın kollarını serbest bırakarak üzerinden kalktı,

«Oh, Allahım! Sam? Sam Durell? Hakikaten sen misin?»

«Hı, hı.»

«Nerden çıktın böyle? Dur bakayım, kaç sene oldu seni görmiyeli? Ve bu kadar sene sonra birden karşıma çıkıp, korkudan ödümü patlatıyorsun.» Döşeme üzerinde doğrularak oturdu ve iki eli simsiyah saçlarını arkaya attı, «FBI damısın şimdi?»

«Pek sayılmaz.»

«Bir nevî polissin, değil mi? Büyük baban dedi ki...»

«Kalk şimdi de sonra konuşuruz.»

Durell genç kadının kalkmasına yardım etti. Bir an karşılıklı durdular. Çok güzelleşmiş ve olgunlaşmıştı. Adeta vahşi bir güzelliği vardı. Gömleğinin düğmeleri, mücadeleleri sırasın da açılmıştı ve alttan hiç desteksiz dimdik duran göğüsleri görünüyordu. Durell, seneler önceki ilk aşkını hatırladı. Bir gece gizlice buluşmuşlar ve bataklıkların arasında, her ikisi de ilk aşklarını yaşamışlardı. Kaç sene olmuştu. Geçen senelerin sayısını bile unutmuştu ama Angelina'yı hiç bir zaman unutmamıştı. İlk askı olarak onu her zaman hatırlamıştı. Şimdi ise. karşısında tamamen bambaşka bir güzellikte, daha olgun daha güzel olarak duruyordu.

«Hatırlıyor musun, Sam?» diye fısıldadı.

«Şimdi hiç bir şeyi hatırlıyacak zaman değil, Angelina. Pete nerede?»

«Buraya niye geldin, Sam?»

«Labouisse'i bulmağa geldim. Washington'dan buraya ona bir kötülük gelmesini önlemek için geldim.»

«Çok geç kaldın öyle ise. Ona olanlar oldu büe.»

«Bu evi kim aradı? Gördün mü kimseyi?»

«Hayır.»

«Ne arıyorlardı? Pete sana hiç bir şey söyledi mi?»

«Bilmivorum. Fete konuşacak hâlde değildi. Pete...» Birden bir şey hatırlamış gibi durdu. «Buraya ona yardım için bir şeyler almağa gelmiştim. Tam o sırada senin eve girdiğini duydum. Kalbim duracak sandım.»

«Pete nerede?»

«Seni götüreyim oraya, Sana itimat edebileceğimi biliyorum. Birileri onu yakalamış çok kötü şeyler yapmışlar. Nasılsa ellerinden kurtulmuş ve kaçmış. Ona Petit Gauche kanalında rastladım. Hatırlıyor musun kanalı?»

«Hatırlıyorum. Hâlâ orada mı?»

«Gel, gidelim. Ben buraya ilk yardım için sargı falan almağa gelmiştim. Vakıa, biz oraya gidene kadar iş işten geçmiş olacak sanıyorum. Gittiğimizde onu ölü bulacağımızı sanırım.»

Durell arka kapıdan başını uzatarak etrafı kolağan etti. Görünürlerde kimse yoktu. Dönerek Angelina'ya sordu :

«Nerede o ilk yardım malzemesi?»

«Onları almak için bana fırsat bırakmadın ki...»

«Peki, şimdi git onları hazırla, Ben gelmeden şu kapıdan dışarı çıkayım deme. Şimdi bana Pete'nin yatak odasını göster.»

Eli ile kapılardan birini işaret ederek, «Şu galiba,» dedi.

«Bilmiyor musun?»

Güldü. «Evet, o.»

Durell bir şey demeden yatak odasına girdi. Bu oda da evin geri kalan kısmı gibi altüst edilmişti. Kenarda duran bir yazı masası Durell'in dikkatini çekti. Gözlerden bir tanesi kırılarak açılmıştı ve içindekiler dışarı çıkarılmıştı. Bunların arasında madalyalar, taltif mektupları, bir alman luger tabancası v.s. vardı. Anla-

sılan bu gözde Pete harp hatıralarını saklamıştı. Yerde birde zarf vardı. Zarfı açarak içindekilere baktı. Göring imzalı bir mektup vardı. Pete kimbilir bunu nereden bulmuş ve saklamıştı. Makasım çekecek başka da bir şey bulamadı.

Bu sırada kapıdan Angelina girdi. «Ne arıyorsun, Sam?» Elinde sargılar, pamuk, tendürdiyot ve birde küçük makas vardı. «Bütün bunların mânası ne?»

«Bilmiyor musun?»

«Tahmin bile edemiyorum.»

«Bundan emin misin?»

«Sam, bana polislik taslama şimdi. Unuttun beni.. Ben Angelina'yım. Eski arkadaşın. Ve şu anda nişanlım ağır yaralı ve onun yardımına gidiyorum.» '

«Alâ. Ama dikkatli ol!»

Kanal pek uzakta değildi ve kız önde olmak üzere beş dakika içinde ulaştılar.

Angelina, «Şurada,» diye eli ile işaret etti.

«Sen burada bekle,» diyen Durell ihtiyatla, çalırların arasından, kanalla nehrin birleştiği noktaya yürüdü. Kanalin ağzında iki motor vardı. Hemen sahilde ise, bataklık çalırlarının arasında Pete sırt üstü yatıyordu. Ölmüş olduğunu anlamak için yoklamağa lüzum yoktu.

Durell cesede yaklaşarak baktı. Yüzü gözü kan içinde idi. Bütün parmaklarının uçları da kanlı idi. Birisi bıçakla tırnaklarını etten ayırmıştı. Bacaklarının arası da kan içinde idi. Daha emin olmak için, Durell balıkçı pantolonunu hafifçe indirerek baktı. Evet, birisi bıçakla, Pete'nin erkeklik organlarını parçalamıştı. Durell boğazının kurduğunu ve midesinin kaynamağa başladığını hissetti.

Birden arkasından ayak sesleri işiterek döndü. Angelina geliyordu.

«Gelme buraya!» dedi. «Dön geri.» kendisi de kızdan tarafa yürüyerek daha fazla ilerlemesine mani oldu.

«Fakat niçin... Kim vapabilir bu yahşiliği...»

«Bilmiyorum.» Motorları işaret ederek, «Bir tanesi senin mi?» dedi.

Angelina başı ile taştik etti.

«Nasıl oldu da onu burada buldun?»

«Onun evine ekseriya buradan gelirim.»

«Onu bulduğun zaman henüz sağ mı idi?»

«Öyle zannettim.»

Durell⁷ısrar etti. «Hiç bir şey söylemedi mi? Kimin yaptığını söyledi mi?»

«Hayır.»

«Bulduğun zaman muayene etmedin mi?»

«Dokunamadım... Bilmem ki...» Sonra sordu: «Sam anlıyamıyorum. Böyle vahşice bir işi kim yapabilir? Ne biçim insan bunlar böyle?»

«Bilmiyorum. Ben de bunu öğrenmeğe çalışıyorum.»

Dönüşlerinde Angelina oldukça sakinleşmişti. Hiç bir şey demeden Durell'in yanında başı önde yürüyordu.

Durell: «Ona âşık mı idin, Angelina?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Belki. Aşk nedir? İyi bir insandı. Beni istiyordu. Uzun zamandan beri bana âşıktı.» Gözlerini hafifçe kaldırarak Durell'e baktı. «San^ sende sonra bir daha kimse bana sahip olmadı. Bana inanıyor musun?»

«Niçin inanmıyayım? Evet, inanıyorum.»

«Sana âşıkımdı. Pete ile ise durum başka idi. Ondan hoşlanıyordum ve şefkatim vardı. Benimle birlikte bakkaliye dükkânına da sahip olacağını düşündüğünü de biliyordum. Hayatta muvaffak olamamıştı ve bakkaliyeyi ele alınca bir şeyler yapabileceğini sanıyordu. Bakkaliyeyi de iflâs ettireceğini biliyor ve idareyi ona vermemeyi düşünüyordum. İşte Pete böyle bir insandı.»

«Fakat onunla evlenecektin.»

«Başka ne yapabilirdim. Buralarda her kadının bir erkeğe ihtiyacı vardır. Hiç olmazsa ona güvenebilirdim. İçkisi, kumarı yoktu. Bana karşı ve herkese karşı centilmendi.» Birden yüz hatları değişmeye baş-

ladı. Dudakları titremeğe başladı. «Ona bunu yapmamalı idiler.»

«Birisinin şiddetle sahip olmak istediği bir şeye sahipti. Belki sen de bilebilirsin. Jonathan'ın söylediğine göre, onun öldüğünü sanarak eşyalarını satmağa kalkmışsın. Belki eşyalarını karıştırırken eline bir şey geçmiş olabilir.»

«Jonathan söyledi mi onu? Şimdi hakkımda kimbilir ne kadar kötü düşünürsün?»

«Ben senin ne olduğunu biliyorum, Angelina.»

«O kaybolduğu zaman bir müddet fotoğraf atelyesini yürütmeğe çalıştım. Fakat anlamadığım bir işti o ve sonunda vaz geçtim. Onun da dönmediğini görünce ölmüş olduğuna herkes gibi ben de inandım ve satmağa teşebbüs ettim. Başka ne yapabiliirdim?»

«Seni kritik ettiğim yok. Sadece neleri satmağa kalktığını öğrenmek istiyorum.»

«İş isten geçmedi mi artık? Öğrenip de ne yapacaksın?»

«Angelina, lütfen cevap ver!»

«Affedersin, Sam. Senin bir nevi polis olduğunı unuttum. Biliyorum, sualler sorman lâzım. Öyle kıymetli bir şey yoktu. Fotoğrafçılığa ait şeyler ve harpten biriktirdiği bir sürü ıvır zıvır. Fotoğraf makinelerini ve diğer teçhizatı satmak için ilân verdim ama kimse müşteriler çıkmadı. Tam o sırada benim bakkaliye için St. Louis'e malzeme almağa gitmiştim gazetede bir üân gördüm. Hitler imzalı harp hatıraları satın alıyorlardı. Pete'nin böyle bir deste kâğıdı olduğunu hatırladım. Bana anlatmıştı. Harp sırasında bir fabrikanın dosyaları arasından almışmış. İlâna cevap verdim.»

«Sonra teklif aldın mı?»

«Bilmem. Bir posta kutusu numarasını adres olarak kullanmıştım ve A. Green diye imza atmıştım. Bir daha da cevap bakmağa fırsatım olmadı. Zira döndüğümde Pete'yi sağ buldum. Hatta bir de tokat attı bana. İlk defa olarak bana öyle kabalık yaptı o zaman.»

«Peki bugün baktın mı, o kâğıtlar duruyor muydu?»

«Bilmem. O kâğıtların durduğu çekmece kanş-

mis ve bir şeyler eksilmiş ama bilhassa dikkat etmedim. Fakat o eski kâğıtlar bugün ne kıymet ifade edebilir ki? Harp biteli o kadar zaman geçti.»

«Ben de bilmeyi isterdim.»

«O ıvır zıvırm hiç bir kıymet ifade edebileceğine inanamıyorum. Hatta bir kere Pete'ya kızmıştım. O aralar fotokopiye merak sarmıştı. Bir ay, o ıvır zıvırların, kâğıtların fotokopilerini çekmekle zaman öldürdü.»

Durell birden bire olduğu yerde durdu. «Ne dedin? Fotostatik kopyalarını mı çıkardı onların?»

«Evet, ama...»

«Nerede onlar?»

Angelina omuzlarını silkti. «Ne bileyim ben? Belki karanlık odadadır.»

Slago iyice sarhořtu. Sarhoř olduđunu belli etmemeye ğalıřıyordu ama Mark biliyordu. Slago yine ğamurlu ayakları ile Mark'ın vatađı üzerinde uzanmıřtı ama Mark ses ğıkarmadı. Laobouisse'in üzerinde ğalıřtıklarından beri iki gűn geĝmiřti. Mark, dűnűp te herifi baygın bıraktıkları yerde bulamayınca dűřműř oldukları dehřeti hatırladı.

Labouisse'i kaĝırdıklarını duyunca, Erich de bayağı bembeyaz olmuş ve ilk defa itidalini kaybederek bağırmaya başlamıştı o gűn. «Nasıl oldu? Ne aptal mahlűklarsınız?» demişti.

Durumu Slago anlatmağa ğalışmıştı: «Herif baygındı. Fakat ğantasını barda bırakmıştı ve almasak bardakiler řűpheleneceklerdi.»

«Ve siz de ikiniz birden onu orada yalnız bırakıp gittiniz bara, űyle mi?»

«Mark biraz korkmuştu da...»

Mark kızgınlıkla lâfa karışmıştı: «Slago'nun Pete'ya yaptığını görüp te başka ne yapabilirdim?»

Jessie: «Ne yaptı?» diye sordu.

«Hadım etti onu.»

Slago gülererek: «Merak etmeyin,» demişti. «O bataklıktan sağ olarak çıkamaz. Hem daha ne istiyorsunuz yani? Bulduk ya o evrakları.»

Corbin sakinlemeğe başlamıştı: «Evet, o cihet: doğru. Nihayet evrakları bulduk.»

Ve işte şimdi hepsi, Corbin'in sihirli gazı yapmasını bekliyorlardı.

Slago içmekte olduğu viski şişesini hemen hemen boşaltmıştı.

Mark, «Azalt biraz içmeyi,» dedi. «Corbin nerede ise tecrübe için fcazır olur. Belki içki, Corbin'in bilmediği bir tesir yaratabilir.»

«Tecrübe falan umurumda değil.»

«Fakat Corbin'in bizi tecrübe faresi gibi kullanmak istemesi biraz garip. Kendisi dışarda emniyette iken biz içeride olacağız.»

«Ne olacak yani?»

«Belki Corbin. gazdan görünmek istediği kadar emin değildir.»

«Yok canım. Kolay kolay korkmadığımı bilirsin.»

Mark dışarı çıktı ve gezinmeğe başladı. Corbinlerin kulübesine bir göz attı. Kulübenin pencerelerinden birinde, Jessie'nin şehirden o gün aldığı hava serinletici çalışıyordu. Jessie biraz dışarı çıksa da konuşsak diye düşündü.

Sanki Jessie düşüncesini duymuş gibi o anda kulübeden dışarı çıktı.

Mark'tan tarafa, o şehvet akan yürüyüşü ile yaklaşarak, «Bugün hava her zamankinden daha sıcak,, değil mi?» dedi.

«Evet!»

«Serinletici çalışıyor mu?»

«Çalışıyor.»

«Erich ne zaman hazır olacak?»

«Nerde ise hazırdır. Sen bankanın plânını çizdin mi?»

«Evet. Görmek ister misin?»

«Lüzum yok. Orası senin işin. Eğer biraz son-ra işler iyi giderse yarın işler sana dayanıyor.»

«Erich'in gazdan şüphesi var mı?»

«Uydurma teçhizat ile çalışıyor. Fakat muvaf-fak olacağından eminim. Mark ona dikkat et. O gün-den beri hep şüphede.»

«Ben de onu düşünüyorum. Benden kurtulmak için gaza hile katmasın?»

«Hayır yapmaz. Bu onun için de çok mühim.» Birden yanma sokularak ellerini Mark'ın göğsüne dayadı ve dudaklarını uzatarak öptü. «Hâlâ beni arzu ediyor, musun?»

Mark'ın nabızı birden çoğalmıştı bile. «Şüphe mi ediyorsun?»

«Öyle ise sabırlı ol. Eğer her şey yolunda giderse yarından sonra işler değişecek. Daha sadece başlangıçtayız. Gidecek daha çok yolumuz var.» Gülerek geri çekildi. «Şimdi bir sigara ver, Mark.»

Sigaralarını bitirdikleri sırada Corbin kulübe-den dışarı çıktı. Mark giderek, Corbin'in elindeki gaz tankını, penceredeki hava serinleticinin altına taşımasına yardım etti.

«Tamam mı şimdi?»

Erich kısaca: «Hazır,» dedi. «Slago'yu getir.»

Mark kulübeye dönerek içeri girdi ve «Slago, hadi gel,» dedi.

«Ha?»

«Corbin hazır, hadi gel.»

«Kendimi iyi hissetmiyorum.»

«Hadi kımıldan biraz. Corbin bekliyor.»

«Karar verdim, bu tecrübeye yoğun ben.»

«Sadist mundar, yoksa korkmağa mı başladın?»

«Ağzını topla.»

«Böyle konuşmamı istemiyorsan biraz kımıldan. Her şey hazır.»

«Fazla kaçırmışım galiba.»

Mark dişlerini gıcırdatarak: «Kalk ayağa,» diye homurdandı. Sonra, komodine yanaşarak çekmece-sinden tabancasını aldı. Tabancayı Slago'nun üzerine doğrultarak: «Kalk ayağa hergele,» dedi.

Slago dirsekleri üzerinde doğrularak ters ters Mark'a baktı. Fakat Mark'ın bütün korkusu silinmişti. Slago'nun bütün canavarlığının kendisinden zayıflara olduğunu çok iyi anlamıştı.

«Bu tecrübeye gireceksin ve ne dersem yapacaksın, Slago.»

«Eğer Corbin gazdan o kadar eminse tecrübeye ne lüzum var?»

«Tecrübe şart. Hadi yürü.»

«İndir o tabancayı. Burada ateş edemezsin nasıl olsa.»

«Dene istersen?»

Bu sırada komşu kulübelerden birinde bir pikap bütün gücü ile bir rock and roll çalmağa başladı. Slago bir an tereddüt ettikten sonra kalktı.

Mark tabanca ile kapıyı işaret ederek: «Önce sen,» dedi.

Dışarı çıktıklarında, Corbin, gaz tankının valflerini ayarlıyordu. Eğer Slago'nun korkusunu farkettilse de belli etmedi. Fakat Jessie farkettil.

«Ne o Slago, ne oluyor?» diye sordu.

«Tecrübeye girmiyorum.»

Mark: «Hem de nasıl gireceğin,» dedi. «Aksi halde bir daha dönmek üzere buradan uzaklaşmağa bak.»

«Dönmeme kim mâni olacak?»

Mark: «Ben,» diye homurdandı.

Slago bir an daha tereddüt ettikten sonra omuzlarını silkti. Önde o arkada Mark Corbin'lerin kulübesine girdiler. Dışarının sıcak havasından sonra içerisi bir cennet gibi idi. Mark, havada Jessie'nin kokusunu duyar gibi oldu. Eliyle kapıyı kapayarak yürüdü. Slago ise odanın ortasında öylece durmuştu.

Mark: «Otur bir yere de rahat et.» dedi.

Slago birden bire dönerek kapıya atıldı. Mark peşinden atlayarak, tabancasının kabzasını kafasına in-

dirdi. Slago olduğu, yere çöktü ama bir başkasını öldürecek olan bu darbe sadece sersemletmişti onu. Elleri ile düşmemeğe çalışarak gözlerini Mark'tan tarafa çevirdi. Tabancanın indiğı yerden kan süzölüyordu. Mark kendisini tutamayarak güldü.

Sonra derin derin nefes aldı. Hiç bir şey hissetmedi. Birden bire boşlukta uçtuğunu sandı ve olduğu yerde dizleri büküldü. Slagonun üzerine yıkıldı. En son gördüğü şey, Slago'nun kendisine doğru kolunu. uzatması oldu. Birden bire müthiş bir paniğe kapıldı.

Slago sırtarak: «Bu bir altın madeni,» dedi.
-«Sen bir dehasın, Erich.»

«Güç değildi.»

«Hatta sana bile kızgın değilim, Mark.»

Mark: «Lütfettiniz,» dedi.

Erich tebessüm ederek sordu: «Nasıl hissediyorsunuz kendinizi? Bir tuhaflık falan var mı üzerinizde?»

Mark: «Hiç bir şey,» dedi.

«Eğer Slago düşün kafasını yarmasaydı daha iyi karar verebilecektim. Malûm ya, odaya ne miktar gaz vermemi iyi hesaplamalıyım.»

Slago: «Ne yapayım,» dedi. «Ayağım takıldı ve düştüm.» Mark'a bakarak, «Öyle değil mi?» dedi.

Mark: «Ayağın falan takılmadı,» dedi. «Kaçmayasm diye kafana ben vurdum. Kes sesini şimdi.»

Yirmi dakika sonrası idi ve Corbinlerin kulübesinde toplanmış bulunuyorlardı. Cebinden Peche Rouge Bankasının plânlarını çıkararak yatağın üzerine serdi.

«Bankaya yarın gireceğiz. Bütün pencereler ve kapı sımsıkı kapalı. Banka saat tam dokuzda açılıyor. Erich, sen, havalandırma borularını kontrol ettin. Nasıl kolayca erişebileceğiz misin?»

Corbin başı ile tasdik etti. «Bankanın arkasındaki boş arsada. Erişebileceğim yükseklikte.»

«Gaz tankını taşıyabilecek misin?»

«Kendime düşeni yaparım.»

«Burun muhafazalarımız?»

«Onlar da hazır. Sizi uyandırmak için içeri nasıl girdiğimi sandınız? Burun muhafazasını kullandım. Burnunuzdan nefes almayı unutmadığınız müddetçe gazın size zararı olmayacak. Banka memurları aşağı dökülünce, paraları toplamağa başlarsınız. İstedığınız kadar para alın. On dakikadan fazla vaktiniz olacak. Kimse sizi hatırlamıyacak.»

Slago neşe ile elini dizine vurdu. «Para babası olduk, düşün bir kere, Mark. Memleketin her tarafında bütün bankalarda hava serinleticiler var. Hele bu sıcak taraflarda dolu. Erich tılsımlı esansını, serinleticinin borularından salmağa başladı mı, elimizi kolumuzu sallayarak giremiyeceğimiz tek banka yok memlekette.»

Jessie sakın bir sesle: «Fakat bütün bunlar bir avu? para için,» dedi. «Birkaç bin surda, birkaç bin burada, Çok geçmeden bütün memleket bankaları ayaklanacak.»

Slago heyecanla devam etti: «Biz de acele ederiz. Günde bir iki banka soyarız.»

Jessie: «Ne kadar müddetle?» diye sordu.

Slago gözlerini kırıştırdı. «Ne oklu sana böyle. Konuşma tarzını değiştirdin. Bütün bunları daha önce konuşmuştuk. Hava serinletici tesisattı bankaların emniyetli olmadığı etrafa yayılana kadar biz vurgunumuzu tamamlamış olacağız, canikom.»

«Bana canikom deme!»

«Ne oldu sana böyle?»

Jessie, Mark'ın dikkatinden kaçmayan otoriter bir sesle: «Yarın, fiilî bir deneme olmak üzere gazı kullanacağız,» dedi. Mark yan gözle Erich'e baktı. Fakat Erich karısını duymuyormuş gibi idi. Başını gaz

tankına eğmiş bir şeylerle meşguldü. Jessie devam etti: «Erichin gazını kullanacağımız yerler hakkında benim başka fikirlerim var. Eğer biz bu gazı, küçük kasaba bankalarında sarfedecek olursak, belki birkaç yüz bin dolar vururuz. Fakat değmez. Bir kere alarm yayıldı mı, emin olun çok çabuk davranırlar. Bütün bankalar havalandırma tesisatlarını çabucak değiştirirler. Bizim yapacağımız şey, bir tek fakat esaslı bir vurgun olmalıdır. Tek büyük vurgun, anlıyor musunuz?»

Mark sakın bir sesle: «Nerede bu vurgun?» diye sordu.

Slago hırıldar gibi: «Washington'daki millî bankayı mı soyacağız?» dedi.

«Millî Bankadan daha mükemmel bir vurgun.» Jessie'nin sesi artık tam otoriter bir şekil almıştı. «Neresi olduğunu yarın, buradan uzaklaştıktan sonra müzakere ederiz.»

Slago kızgın bir tonla: «Emirleri kim veriyor şimdi?» dedi.

Jessie: «Ben,» diye cevap verdi.

Peche Rouge Bankası şehrin meydanında idi ve sabahları saat dokuzdan öğleden sonra üçe kadar açıktı. Ekseri müşterisini kasaba halkı teşkil etmekle beraber, balık endüstrisi dolayısıyla dış temasları da vardı.

Bu çarşamba da yine her zamanki gibi bankanın sakın günlerinden biri idi. Bankanın bütün personeli iki kişi idi zaten. Miss Bunting ve Amos Roy Free-ling. Bir de ihtiyar muhafız vardı o kadar. Hepsini almışlar ve kitaplarını okumağa başlamışlardı. Nasıl olsa, ilk müşteri bir saatten önce gelmezdi.

Mark Fleming'in içeri girişini ilk gören Miss Bunting oldu. Fakat bunda gayri tabii bir şey göremedi. Turistler sık sık uğrayarak çek bozdururlardı. Zaten Mark Fleming te doğru boş çeklerin bulunduğu tarafa yürüdü. Sık sık elindeki mendilini burnuna götürüyordu. Erich'in burnuna yerleştirmiş olduğu gazdan koruyucu pamuk canını sıkıyordu. Nefes aldıça, pa-

muktaki ilâç gözlerini yaşartacak gibi oluyordu. Bir çek alarak doldurmağa başladı ama akli, öbür tarafta, bankanın arkasında neler olduğunda idi.

Kendisine düşen vazifeyi yapmıştı. İsteddiği anda, basit bir sürgüyü sürmekle kapıyı dışardan müdahaleye karşı kapıyabileceğini biliyordu. Muhasebedeki kadının kendisini gözetlediğini hissediyordu ama bir korkusu yoktu. Müdür ise, kitabından babını bile kaldırmamıştı, ihtiyar muhafız da kasanın yanındaki iskemlesinde oturuyordu.

Bankanın bir arka kapısı vardı, fakat kilitli idi ve hiç kullanılmıyordu.

Mark'ın bankaya girdiği aynı zamanda, Erich ile Slago tamirci elbiseleri içinde, ellerinde çantalar ve aletlerle bankanın arkasına açıkça yürümüşler ve havalandırma borularının dibine gelmişlerdi. Yoldan geçen bir iki kişi onlara dikkat bile etmemişti. Sadece, yol kenarında bisikletini tamir etmekte olan bir çocuk peşlerinden bakmıştı.

Slago tam 9.35 te havalandırma borularından birinin valimi anahtarla sökmeğe başladı. Tam boruların üstüne alarm tertibatı yerleştirilmişti. Slago bu tertibata bakarak kendi kendine sırttı. Kimse bu tertibatı kullanamıyacaktı. Polislerin peşlerine düşmeleri endişesi yoktu.

Bu sırada Corbin, gaz tankını Slago'ya verdi. Bisiklet tamir etmekte olan çocuk ise, bisikleti bir kenara bırakarak az ötelere gelmiş ve bir tümseğe oturarak merakla Slago'yu seyre başlamıştı. Slago tankın hortumunu, söktüğü valftan borunun içine soktu. Erich tankın bir anahtarını çevirdi. Şimdi gazın tazyikle boşalmasından mütevellit bir ses duyulmağa başlamıştı.

Çocuk kalkarak, ne olduğunu daha iyi görmek için yanlarına yaklaştı.

Saat tam 9.40 tı.

Aynı anda da bankadan içeri Jessie girdi. Kaddillak arabayı tam banka, binasının önüne park etmişti. Kapının önünde bir an durarak içerisini süzdü. Mark ona tebessüm ederek o tarafa doğru yürüdü. Jessie'yi siper ederek el çabukluğu ile kapının sürmesini kapadı.

Şimdi banka tamamen kapalı idi.

Eğer on dakika içerisinde vakitsiz bir müşteri gelip ortalığı velveleye vermeğe kalkmazsa her iş yolunda demektir.

Mark, Miss Bunting'ten tarafa yürüdü ve: «Bir hesap açmak istiyorum,» dedi. «İş hesabı olmayacak. Şahsî. Burada kısa bir zaman için kalacağım.»

«Anlıyorum. Peche Rouge'da iş maksadiyle mi bulunuyorsunuz?»

«Öyle diyebilirsiniz. Bir nevi iş.» İçinden gülüyordu.

Dikkatle yaşlı kadını süzdü. Şu anda gaz bankayı doldurmağa başlamış olmalı idi. Nerede ise neticeyi görmesi lâzımdı.

Miss Bunting kalkarak, Mark'ın tarafına geçti. «Sizi müdür beye götürüyüm,» dedi. «Bu taraftan lütfen.»

Ya Erich'in gazı bu sefer çalışmazsa... Yahut ta çalışır da, kendi burnundaki pamuklar kendisinin de gazı almasına mâni olmazsa... Tam o sırada kapının açılmak istenmesinden meydana gelen bir gürültü ile kalbi hoplayan, Mark, o tarafa baktı. Kapıda balıkçı elbiseli bir adam vardı ve kapının tokmağını çevirmeye çalışıyordu.

Miss Bunting de kapıdan tarafa döndü. «Niye içeri girmiyor da kapı ile oynuyor?» diye söylendi ve Müdürden tarafa baktı. Birden saskmb-klâ, «Ne oluyor, Mister Amos?» diye bağırdı. «Bir şeyiniz mi var?»

Müdür bey başı iki ellerinin arasında masaya uzanmıştı. Birden Miss Bunting korkuya tutuldu ve Mark kadının feryat edeceğini sandı. Kadın iki elini birden gırtlığına götürdü. «Aman Allahım...» diyebilirdi.

Mark uzanarak kadını omuzlarından yakaladı ve yere yıkılmasına mâni olarak, hemen yanda müşteriler için konmuş bir iskemleye oturttu.

Jessie'den tarafa döryü. Jessie, sırtını kapıdan tarafa vermiş ve kapıdaki adamın içerisinde görmesine mâni olmağa çalışıyordu. Kapıdaki balıkçı ise şaşkın şaşkın etrafına bakmıyordu.

Jessie: «Muhafıza dikkat et, Mark,» dedi.

Mark ise hırsıyla, «Sen o adamı uzaklaştırmaya çalış,» diye bağırdı.

«Ne yapabilirim ki? Hem konuşma Mark. Sen de gazı teneffüs edeceksin.»

Jessie ikazında geç kalmıştı. Mark hırsından, gazı unutmuş ve ağzından nefes almıştı bile. Birden dizlerinin yumuşar gibi olduğunu hissetti. Zorla iki adım atarak bir masamın kenarına tutundu ve yere yıkılmamağa çalıştı. Jessie'yi bir gölge gibi görüyordu.

Jessie endişe ile, «Mark?» dedi.

Jessie'nin sesi beyninin duvarlarına çarparak dört bir tarafa aksetmeğe başladı. Bütün gücünü kullanarak paniğe kapılmamağa çalıştı. Dikkatle burnundan birkaç kere üstüste nefes aldı. Yavaş yavaş kendine gelmeğe başladı. Fakat kıymetli zamanı israf etmişti. Acaba kaç dakikaları daha kalmıştı? Bir dikkatsizlik ederek, bu kadar güzel planlanmış işi berbat etmişti.

Birden Jessie'nin ayak seslerini işitti. Baktığında Jessie'nin, Miss Bunting'in çekmecelerindeki parayı bir çantaya doldurmakta olduğunu gördü. Kendini zorlayarak kasadan tarafa yürüdü. Kasa açıldı ama içerisindeki gözler kilitli idi. Şaşkınlıkla, intizamsız bir şekilde etrafta anahtar aramağa başladı. Sonunda bulamayacağını anladı ama daha bir hayli vakit kaybetmişti.

Çaresizlikle, kasanın önünde duran bir miktar para ile iktifa etmeğe karar verdi ve bir iki tomar parayı alıp ceplerine yerleştirdi. Tahminine göre iki dakikaları daha vardı.

Kapının önündeki balıkçı uzaklaşmıştı.

Meydanda olan bütün parayı Jessie'nin çantasına yerleştirmişlerdi. Bununla iktifa etmeleri gerekiyordu. Mark kapıyı işaret etti.

İkisi birden o tarafa yürüdüler.

Jessie, «Nasıl iyi misin şimdi?» diye sordu.

Bu sırada Mr. Amos tarafından bir ses duyuldu. Miss Bunting de yerde kımıldanmaya başlamıştı. Vakitleri yoktu.

Mark: «Çabuk çıkalım.» dedi.

Mark sürgüyü açtı ve dışarı çıktılar. Jessie doğru arabaya doğru yürüdü. Kasaba sakindi. Etrafta hiç-

Mr telâş falan yoktu. Kimse işin farkına varmamıştı. Erich'in gazı iyi çalışmıştı ve bankadakiler kendisini doğru dürüst hatırlamıyacaktı. Polise eşkâlini ve remiyeceklerdi.

Tam o sırada Mark, karşı kaldırımında kendisine bakmakta olan deminki balıkçı ile simsiyah saçlı genç kadını gördü. Her ikisi de kendisini süzüyorlardı. Balıkçı elleri ile heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Kadın ise bir elini, adamı teskin etmek istercesine omuzuna koydu.

Jessie, «Çabuk ol, atla arabaya,» dedi. Mark başını sallayarak arabaya binmek üzere iken bir yandan da burnundaki can sıkıcı pamukları çıkarmağa çalışıyordu.

«Onları şimdi çıkarma. Çabuk atla.»

«Şu balıkçı bir şeyler sezdi.»

«Aldırma, Vaktimiz yok. Hadi gidelim.»

Mark içeri girer girmez, Jessie arabayı hareket ettirdi. Henüz hiç bir alarm yoktu. Köşeyi döndüler. Slago ile Erich onları bekliyordu. Biraz ötede ise, binanın dibinde bir çocuk baygın yatıyordu.

Tekrar yola koyulduklarında, Mark sordu: «Ne oldu? O çocuk neydi?»

«Bizi seyretmeğe kalktı. Slago da bayılttı.»

«Sizi iyice gördü mü?»

«Gördü ama Slago'nun dersinden sonra konuşacağını hiç sanmam.»

Mark asabi bir sesle: «Kötü,» dedi. «Bir balıkçı ile bir kadın da bizi gördüler.»

Miss Bunting kapıya çıktı?, feryat etmeğe başladığında, kasabadan çıkmışlardı bile.

Durell arabasını New Orleans'a sürerek park etti ve Gallon Bar'a kadar yürüdü. Pete Labouisse'i ölü olarak bulduğunun üçüncü gününün öğlesi idi. Amerikan bara yürüyerek bir iskemleye yerleşti ve bir bourbon ısmarladı. Hemen onu takiben, kolejden yeni mezun intibasını bırakan gençten birisi yanındaki tabureye oturdu ve bir bourbon da o ısmarladı. Barın arkasındaki aynadan birbirlerine baktılar.

«Nasıl, iklimimizden hoşlandın mı, Sam?»

«Burada doğdum »

«Burada mı konuşacağız? Niçin büroma gitmiyoruz?»

«Sekreterlerin vardır... Diğer ajanlar girip çıkarlar...» •

«O kadar çok mu gizli?»

«En gizli?»

«Vay, vay, vay...»

«Ne öğrenebildin?»

Gene adamın adı Kevin Mac Greedy idi. FBI

Jim New Orleans bölgesi şefi idi. İsmi Washington'-dan Daniel Kincaid vermişti.

Kevin etrafına bakarak, «Raporumu burada vermemi mi istiyorsun?»

Durell: «Evet,» dedi.

«Labouisse'm cesedini buza yerleştirdik. Resmen öldüğü kimse tarafından bilinmiyor. Kayıp listesinde. Mahallî şerif, bütün bataklığı, onu bulmak için altüst ediyor. Cesedi sakladığımızı öğrenince kıyameti koparacak. Daha ne kadar gizleyeceğiz?»

«Çok değil.»

«Birisi ona vahşiyane işkence yapmış.»

«Joe Tibault'un kayığını ve adamlarını kontrol ettin mi?»

«Şahsen. Labouisse'i Fleming karşılamış ve beraberce araba ile gitmişler. Eski silâh arkadaşları, ha? Fleming olduğunu, bize vermiş olduğun eşkâlden çıkarıyoruz. Tibault'un müşahedesi de kuvvetli.»

«Fleming'i araştıran kaç adamın var şimdi?»

«Ben dahil altı kişi. Fakat kâfi değil. Eğer daha fazla istiyorsan Washington'dan yardım istemen gerekecek. Hev. Durell, bu sefer kimin için çalışıyorsun?»

«Bilmem lâzım mı?»

«Hayır. Yalnız her kim için çalışıyorsan, esaslı forsları var.»

«Fleming ve arkadaşlarının nerede gizlendiklerini gösterebilecek hiç bir iz yakalayamadımız, değil mi?»

«Geniş bir sahada araştırıyoruz. Altı kişi kâfi gelmiyor. Delta'da, şehir dışı küçük otellerde. New Orleans'da, Mobüe'de olabilirler. Şimal Amerika'ya bile geçmiş olabilirler.»

«Hayır, bu civardalar.»

«Mahallî polisin yardımını isteyebilirdik.»

«Olmaz. Mahallî polis duymamalı. Sen adamlarınla aramana devam et. Verdiğim fotokopilerden ne haber?»

«Washington'dan, lâboratuvar tecrübeleri hakkında rapor geldi. Anestetik bir gaz formülü olduğu

kanaatindeler. Eter bileşimi, sinirlere tesir eden bir gaz.. Askerî bakımından bir kıymeti yok.»

«Öyle ise niçin bu kadar şiddetle istiyorlar?»

«Kimler?»

«Labouisse'in üzerinde işkence yapanlar.»

Mac Greedy bourbonundan bir yudum içerek, «Bilmem,» dedi. «Washington, gaz için fazla heyecanlanmadı. Fakat gazın esas tesirlerinden tam emin değiller. Formül tam değil. Tamamlamak için birkaç bilginin formül üzerinde birkaç gün çalışması icâp edecekmiş. Demin söylediğim rapor^ lâboratuvarım ilk fikri. Belki yarın daha tafsîlâtlı bir rapor alırsınız. Bu arada ben cesedi ne yapayım?»

«Bir yirmi dört saat daha tutabilir misiniz?»

«Elbette. Fakat şerif, bir cinayeti kendisinden: gizlediğimiz için feryat edecek. Adamcağızın hadım edilerek öldürülmesi ise matbuatı çok tahrik edecek ve 'fazla neşriyat olacak.»

«Gazetelerin bir şey öğrenmemesine dikkat et. Bu nokta çok mühim. Peşinde olduğum insanlar cesedin bulunduğu bilmemelidirler. Adamın bataklıkta kaybolarak öldüğünü sansınlar.»

«Anlamıyorum ama ne dersen eyvallah. Şef sensin. Washington'dan, sen ne istersen yapmam için kat'î emir aldım.»

«Öyle ise bir Bourbon ismarla!»

İki gündür Durell, FBI ile birlikte çalışmakta idi ve Erich Corbin'le arkadaşlarının izini bulamamışlardı. Mac Greedy kanalı ile Wittington'dan aldığı bir mesaja, göre, Washington, Fleming ile Slago'yu birbirine bağlamaya muktedir olmuştu. Üç ay kadar önce beraber görülmüşler. Eğer Slago da diğerleri gibi öldürölüp bir tarafa cesedi gömölmedi ise, Erich Corbinlerle birlikte idi. Buna şüphe yoktu.

Durell ikinci Bourbonunu da içtikten sonra bardan çıktı. Öğlen sıcağı müthişti. Arabasını park ettiği tarafa yürürken kaldırımında duran gazetelerdeki havadis gözüne çarptı.

Pèche Rouge Bankası soyulmuştu.

Esrarlı bir soygunculuk ima edilmekte idi. Tahmin edildiğine göre, hava serinleme borularına garip bir gaz ithal edümiş ve banka personeli kendilerini kaybetmişler. Bu arada da haydutlar, bankada açıkta duran paraları alıp kaybolmuşlardı. Yine tahminlere göre, 'haydutlar gazdan müteessir olmamak için bir nevi maske falan kullanmış olmalılar,' deniyordu.

On yedi bin doların üstünde para çalınmıştı.

Durell arabasına atlayarak, Büyük babasının evine sürdü. Jonathan onu kapıda karşıladı.

«Soygunculuğu duydun mu, Samuel?»

«Duydum. Angelina'yı arıyorum.. Gördün mü onu?»

«Tuhaf görünüyorsun, Samuel. Bu banka soygunculuğu senin işle ilgili mi?»

«Galiba, Angelina'yı gördün mü?»

«Evet, burada idi. Bir saat kadar önce o da seni arıyordu. Çok mühim birşey söyleyeceğini ima etti. New Orleans'da olduğunu söyledim. Bana söylemedi. Ama benim fikrimi sorarsan onu görmemelisin.»

«Niçin?»

«Çünkü, hâlâ sana âşık.»

«Pete Labouisse'le evlenecekti.» Kelimelerin ağzından çıkması ile hata yaptığını anladı. Mazi kullanmıştı. Halbuki Labouisse'in öldüğünü daha kimse bilmiyordu. Düzeltmeğe çalıştı: «Bildiğim kadar belki hâlâ ona âşıktır.»

Fakat büyük babası bir şeyler anlar gibi olmuştu. «Yani artık evlenmekten vaz mı geçti? Yoksa vaz geçtiğini sana söyledi mi?»

Durell duraklayınca, ihtiyar güldü.

«Hâlâ bana karşı poker oynayacak duruma gelmedin, Samuel.»

«Biliyorum.» Sonra ilâve etti: «Hiç bir zamanda gelemem.»

«Pete'ye ne oldu?»

«Bilmen icap edecek herhangi bir şey olmadı. Angelina'yı nerede bulabilirim?»

«Joe Tibault'la buluşmağa gitti. Nasıl oluyor

da Joe balıktan döndüğü halde Pete yok piyasada?»

«Joe nerede?»

«Cevan vermediğin zaman, bilmemem gereken bir husus olduğunu anlıyorum. Onun için, fazla kurcalamıyacağım. Fakat şu kadarını tekrarlamak isterim. Angelina'dan vaz geçmelisin. Deirdre Padgett! düşünüyorum da...»

«O Avrupa'da.»

«Mazeret değil bu.»

Bir an için Durell hırslanır gibi oldu, fakat kendini toplayarak tebessüm etti. «Haklısın Büyükbaba, mazeret değil. Şimdi Angelina ve Joe'yu nerede bulabileceğimi söyle.»

«Mama Juliette'de.»

«Teşekkürler.»

Mama Juliette'nin barı, Peche Rouge rıhtımında idi. Durell içeri girince birden serinledi. Bar hava serinletici tesisatla rahat bir hale getirilmişti. Durell, *kıs a bir zamanda memlekette ne kadar serinletici varsa, sahipleri tarafından sökülmeğe başlanır,' diye düşündü.

Mama Juliette şişman ve yaşlı bir kadındı. Durell'i görünce parmağı ile yanma çağırarak bir masaya oturttu.

«Angelina sana bir haber bıraktı. Sam,» dedi.

«Ne kadar oldu?»

«Yirmi dakika kadar önce. Banka soygununu işittin mi? Duyduğuma göre otuz bin dolardan fazla yürütmüşler.»

Durell rakamı doğrultmaya lüzum görmedi. ^Angelina nereye gitti? Beni niçin görmek istediğini söyledi mi?»

«Evlât onu görmeyi bu kadar çok mu istiyorsun? Unutma ki evlenmek üzere söz kesilmiş durumda.»

«Biliyorum.»

«Yani kusura bakma, Angelina'yı severimde.

İyi kızdır. Senden de kötülük gelmiyeceğini biliyorum ama... »

«Joe Tibault'la beraber miydi?»

«Evet. Senin, Moon'un balıkçı kampına gelmesini tenbih ettiler.. Seni yolda karşılayacaklar. Sessiz olmanı sö:/lediler. Bütün bunlar ne oluyor. Sam?»

«Ben de bilmiyorum. Teşekkürler, Mama.»

«Geçende bir polis geldi ve Pete ile Angelina hakkında bir şeyler öğrenmek istedi. Hiç bir şey söylemedim. Şehir polisine bizim kasaba halkı hakkında niye malûmat verecekmişim?»

«İyi etmişsin! Mama.»

FBI nm niçin bir şeyler öğrenemediği belli oluyordu.

Durell balıkçı kampına doğru arabasını sürerken, Angelina'nın niçin kendisini görmek istediğini, niçin kasabada beklemediğini ve niçin Joe ile beraber olduğunu düşünüyordu.

Kampın önünden geçerken, Angelina'nın arabasını göremedi ve durmadı. Arabayı sürerek ilerledi. Nihayet yol kenarında, çalıların arasına doğru park edilmiş arabayı gördü. Yanında park ederek arabadan indi. Civarda kimseler yoktu. Kampa doğru yürümeğe başladı.

Kamnm esas binası, ağaç kütüklerinden yapılmış bir bar ihtiva eden ahsan yanı-idi. Kapısının üzerinde, sadece «Moon» yazılı idi. Sonra da etrafa yavılmış bir sürü kulübeler vardı. Kulübelerin önüne nark edilmiş arabaların görünüşünden, kulübelerin çoğunun turistler tarafından işgal edilmiş olduğu anlaşılıyordu. Birden eözüne Kah'forniva nlâkalı kadûlak araba ilişti ve bı> daha o tarafa hi^ bakmadan vürümesine devam etti. Öğle sıcağının tesirivle etrafta hic kimse vaktu

Barda iki müşteri vardı. Joe veya Angelina yoktu.

Bir masaya oturarak bira ısmarladı. Birasını yudumlarken, pencereden, kadillağı gördüğü kulübeyi

tarassut ediyordu. Kulübenin pencereleri tamamen örtülü idi ve hayat eseri görünmüyordu.

Banka soygunculuğunun, Eric Corbin'le Mark Fleming'in eseri olduğunda hiç şüphesi yoktu. Durell, çalman parayı düşünmüyordu. Onu ilgilendiren, soygunculuğun metodu idi. Corbin'lerin bundan sonraki plânları idi. Kendini Corbin'in yerine koyarak düşündü. Ne yapabilirdi. Peşpeşe ve sür'atle yapacağı birkaç soygunla tatmin olabilir miydi? Çünkü, pek kısa bir zamanda bankaların ve müesseselerin mukabil tedbirler alacakları garanti idi. Halbuki Corbin aptal bir insan değildi. Biyografisi, onun ne kadar sistematik ve zeki bir insan olduğunu açıkça gösteriyordu. Sabırla ve sistematik olarak işlenen cinayetler ve araştırmalar Corbin'lerin daha mühim bir gaye peşinde olduklarını gösteriyordu. Fakat ne kadar düşünse bu gayenin ne olabileceğini bulamıyordu.

«Sam?»

Angelina sesleniyordu. Başını çevirerek bakfç Kapıda duruyordu. Kalkarak kapıya gitti. Fakat Angeİina onu beklememiş yürümeğe başlamıştı. Adımlarını sıklaştırarak yanma yanaştı.

«Ne var? Ne oluyor, Angelina?»

«Joe o adamları gördü.» Sesi asabi idi. «Pete'yı alıp götürmeleri.»

«Sakin ol.»

«Tam banka soygunu sırasında kasabada idiler. Bir tanesinin bankaya girdiğini ve sonra da her ikisinin de bir başka kadın ve erkekle beraber araba ile uzaklaştıklarını gördü. Banka soyulduğu zaman, bankada olduklarını biliyor. Fakat o sırada bankanın soyulduğunu bilmiyordu. Ben de oradaydım. Bana onlarım kim olduklarını söyledi. Fakat bankanın soyulduğunu falan bilmediğimiz için şerife haber vermeğe cesaret edemedik. Benim arabamla onları takin ettik. Evvelâ Mama Juliette'e gittiler. O arada ben bir koşu büyük babana haber bıraktım. Sonra da buraya geldik. Araba orada duruyor, gördün mü?»

«Biliyorum, gördüm.» Sonra sordu: «Joe nerede?»

«Yakaladılar onu. Kulübede.»

Kulübeden görünmiyecekleri bir yerde Durell' durdu.

«Duyuyor musun, Sam. Joe onların, Pete'yi kaçırınlar olduğundan emin. Ve şimdi de onu yakaladılar. Ne yapacağız, Sam?»

«Joe'yu nereye götürdüler?»

«Kulübelerden birisine. O çirkin suratlı olanı, arabamızı park ettikten sonra bizi gördü. Tabancası vardı. Ben kaçmaya başladım, fakat Joe bana kaçma şansı vermek için geride kaldı.»

«Kulübelerden hiç bir ses işittin mi?»

«Hayır, en ufak bir ses bile duyulmadı. Joe'ya ne yaptılar acaba?»

«Kimseye haber verdin mi? Polis çağırdın mı?»

«**Hayır.**»

Moo'un barında bir telefon vardı. Oraya kadar gidip telefon etmesi çok vakit alacaktı. O zaman içinde eli bıçaklı adam Joe'ya neler yapardı kim bilir? Eli bıçaklı adam acaba Slago mu idi? Angelina'ya döndü ve Mac Creedy'nin telefon numarasını verdi.

«Bara arka kapıdan gir. Kulübeden görmesinler seni. Bu numaraya telefon et ve Mister Mac Creedy'yi iste. Ona nerede olduğumu söyle ve 'şişeyi tıpalamasını' söyle.»

«Şişeyi tıpalamasını mı?»

«O ne demek istediğimi anlar. Hadi git şimdi.» Angelina müteredditti. «Sen ne yapacaksın?»

«Buralardayım.»

Oradan ayrılmağa korkar gibi idi. Durell onu arkasından hafifçe iterek yola çıkardı. Angelina biraz uzaklaşınca, Durell de, kulübelerin arka tarafına yürüdü. Şu anda yapacağı en doğru hareket, Mac Creedy ile adamlarının gelmesini beklemek olacaktı. Joe Tibault'u düşünmemesi gerekirdi. Fakat burada bir şey yapmadan beklediği müddetçe Tibault'un da diğer işkence ile öldürülenler arasına karışması ihtimali artıyordu. Belki de şu anda öldürülmüştü bile. Ama ya öldürülmedi ise? Durell bütün hayatı boyunca Tibault ile dostluk

etmişti. Ona şu anda yapılmakta olması muhtemel işkenceler hiç hoşuna gitmiyordu. Mac Creedy'nin adamlarını toplayıp, yolları kesmesi ve ağı sıkmağa haşlaması en aşağı yarım saat sürerdi ve bu yarım saat içinde Tibault'a olabilecek şeyler hiç de hoşlanılacak şeyler değildiler. Onu kulübede o canilerin arasında bırakamazdı.

Yürüyüşünü hızlandırdı. Eli, cebindeki tabancasında idi.

Şimdi, önünde Kadillak park edilmiş kulübenin arkasında idi ve tetikte olarak etrafı dinledi. Hiç bir ses yoktu.

Tekrar yürümeye hazırlandığı bir sırada, Angelina'nın feryadını işitti. Kulübenin köşesine fırladı ve Angelina'nın Barın ön kapısından dışarı fırladığını gördü. Eteklerinin müsaade ettiği nisbette koşuyordu. Peşinden insan azmanı bir adam fırladı ve vücudundan umulmıyacak bir sür'atle koşarak genç kadını omuzundan yakaladı. Şiddetle kendine doğru çekti. Angelina dizleri üstüne yere yıkıldı. Adamın elinde bir bıçak parladı ve Angelina canhıraş bir feryat daha salıverdi. Durell'in elindeki silâh patladı. Adamın bıçak tutan eline nişan almıştı, fakat mermi bıçağa isabet etti. Bıçak adamın elinden fırlayarak birkaç narca olarak yere, tozların arasında düştü. Adam ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık olarak eline baktı. Angelina doğrularak kaçmak istedi, fakat adam uzanarak kuvvetli kolları ile kadını kendine çekti ve göğsüne yapııştırarak kolları ile sardı.

Durell, «Bırak onu, Slago!» diye seslendi.

Slago bir küfür savurdu, fakat kızı bırakmadı. Onu kendine siper ederek Kadillağa doğru ilerlemeğe başladı. Moon barın kapısına bir iki kişi çıktılar, fakat tekrar içeri kaçtılar.

Durell, Slago'dan tarafa bir kaç adım ilerledi. Birden arkasından ayak sesleri işitti. Büyük çevikliği sayesinde, arkasındaki adamın kafasına nişanlandığı tabanca kabzasını sağ omuzuna yemekle kurtuldu. Fakat sağ kolu bir an için uyuşur gibi oldu ve elindeki taban-

ca yere düştü. Dizi üstüne çökerek adamın bacağını ya-
kalamak üzere atıldı.

Ancak o zaman Fleming! tanıdı. Fakat Fle-
ming de bu işlerin kurdu idi ve ustalıkla bir tekme ile
Durell'i olduğu yere mıhladı. Tekmeyi göğsüne yiyen
Durell, Fleming'in tabancasını doğrultmasını seyretti.

Kendini Slago'ya vererek, bir an için kulübe-
dekileri unutmakla dikkatsizlik etmişti ve dikkatsizli-
ğin nelere sebebiyet vereceğini çok iyi biliyordu.

Fleming: «Polis kgpeğı» dedi.

Tam o sırada kulübenin ön kapısı şiddetle
açıldı ve Durell yan gözle kapıdan Erich Corbin'le sa-
rışın bir kadının fırlayarak, Kadillak arabaya koştukla-
-rmı gördü. Kaçacaklardı.

Ortalarda Joe Tibault yoktu.

Fleming, «Kalk ayağa,» diye emir verdi. Elin-
deki tabanca 38 likti.

Durell yavaşça ayağa kalktı. Bir yandan da du-
rumu muhakeme ediyordu. Sarışın kadın arabaya gir-
mişti bile ve Corbin Slago'ya sesleniyordu. Birden, An-
gelina'yı rehin olarak götürceklerini anladı. Corbin
arabanın arkasına bir valiz atıyordu. Şu anda Angeli-
na'nın emniyeti önde geliyordu. Başka bir zaman olsa,
onu feda edebilirdi. Fakat durum o kadar ümitsiz de-
ğildi.

»%

Birden Fleming'in tabancasını almak üzere atıl-
dı. Fleming dikkatli idi ama o kadar değil. Durell he-
men hemen muvaffak oldu.

Elinin keskin tarafı ile Fleming'in bileğine vur-
du. Fleming'in tabancası yere düştü. Aynı anda da, Fle-
ming'in dizine bir tekme indirdi. Fleming acı ile bağı-
rarak olduğu yerde bir döndü ve dizleri üzerine yere
yıkıldı. Aynı anda Angelina, Slago'nun elinden kurtula-
rak, tekrar bardan tarafa koşmağa başladı. Corbin, Sla-
go'ya kızı bırakıp arabaya dönmesi için bağırdı. Fakat
Slago mütereddit idi. Sonra kararını vererek arabadan
tarafa koşmağa başladı. Bu sırada Fleming tekrar ayağa
kalkmıştı. Durell, burnunun üstüne bir yumruk savur-
du. Tekrar fakat bu sefer karın boşluğuna vurdu. Fle-

ming arabanın üzerine yıkıldı. Durell işini bitirmek için üzerine yürüdü. Bu sırada sarışın kadın arabadan dışarı fırlamıştı. Durell, kadına ehemmiyet vermemek ihtiyatsızlığında bulundu. Kafasına bir şey indi. Kadın kafasına her ne ile vurdu ise, bir an için mücadele dışı kaldı. Tozların arasında, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmağa çalışırken, kadınla Slago'nun, koltuk altlarından kaldırarak Fleming! arabaya soktuklarını gördü.

Kendi tabancası ve Fleming'inki az ötesinde duruyordu. O tarafa doğru emeklediği sırada ise araba birden hareket etti. Kalkan tozlar dişlerinin arasına ve gözlerine doldu. Tekrar gözlerini açtığında araba uzaklaşmıştı bile.

\

Durell yavaşça ayağa kalktı. Moon barın sahibi Jake Moon artık tehlike kalmadığına emniyet getirerek dışarı çıkmış kendisinden tarafa bakıyordu. Angelina ise koşarak geliyordu. «Sam, bir şeyin yok ya?»

«Yok,» diyerek Durell yerde yatan kendi tabancasını ve sonra da Fleming'in tabancasını alıp ceplerine yerleştirdi. «Slago seni yakalamadan önce Mac Creedy'ye telefon edebildin miydi bari?»

Başını salladı. «Hayır. Fırsat bulamadım. Telefona yaklaştığım sırada elini omuzuma attı.» Birden Joe'yu hatırladı. «Fakat Joe ne oldu? Gördün mü onu?»

«Şimdi bakarım. Sen git Mac Creedy'ye telefon et. Moon'da şerife telefon etsin. Yolları kapamak lâzım.»

«Pekâlâ.»

Durell genç kadının dönerek uzaklaşmasını bekledi ve sonra da kendisi dönerek Corbin'lerin kulübesine girdi.

Yataklardan biri üzerinde bir valiz açık olarak duruyordu ve yanında çamaşırlar falan dağınık olarak yığılı idi. Anlaşılan toplanmağa vakit bulamadan ve bir kısım eşyalarını geride bırakarak kaçmışlardı. Durell hiç bir şeye el sürmeden etrafa bir göz attı.

Banyo tarafından gelen bir ses üzeri : ., hemen o tarafa gitti ve ağzına bir bez tıkanmış Joe Tibault'u buldu. Bağırmağa çalışıyordu ama imkân bulamıyordu. Durell adamcağızın bağırarak istemesini haklı buldu.

Kollarından biri omuzundan çıkmış yana salıyordu. Diğer elinin parmaklarından ikisi ise ikinci boğumundan itibaren kesikti ve hâlâ kan akıyordu. Anlaşılan Slago, Joe'dan bir şeyler öğrenmeğe çalışmıştı. Belki de Joe ile Angelina'nın kendilerini niçin takip ettiklerini öğrenmek istemişti.

«Kurtuldun artık Joe» diyerek Durell yere çömeldi ve ağzını tıklanmış olan bezi çıkarttı. Joe'nun ağzından kan geldi. Bağırarak için uğraşırken ağzının bir tarafını ısırılmış olsa gerekti. Durell, usta bir şekilde, adamcağızın çıkık omuzunu yerine taktı ve «Şimdi doktor çağırırız, Joe,» dedi. «Artık merak etme.»

«Boş ver doktoru, onları yakalamağa bak. Deli mi ne idi o herif. Bir yandan beni doğrarken bir yandan da gülüyordu.» Birden duraladı ve sonra sordu : «Angelina?»

«Merak etme, onun bir şeyi yok. Şu anda polislere telefon ediyor.»

Üç saat kadar sonra, Durell Peche Rouge hükümet meydanı önündeki parkta oturmuş Mac Creedy'yi bekliyordu. Peche Rouge'da kendisini tanıyan çok olacağı için bir nevi polis olarak görünmemeyi tercih etmişti.

Az sonra Mac Greedy, koltuğunun altında bir gazete ile göründü ve Durell'in yanına oturdu. Elindeki gazeteyi okur gibi yaparak, «Hiç bir iyi haber yok, Sam,» dedi,

«Bütün barikatları astılar mı?»

«Kadillağı on mil kadar ötede bırakılmış bul-

duk. Eski bir Ford arabayı durdurarak içindeki iki genç çocuğu hastahanelik edip ellerinden arabayı almışlar. Fordu da otuz mil ötede Fremont'ta bulduk. Ondan sonra da ihtiyar bir balıkçıyı zorlayarak, onun salı ile bataklıklar ve nehirlerden istifade ile bütün barikatları aşmışlar.

Şerif elinden geleni yaptı. Ben de civar altı eyalete alarm verdim ve eşkâl bildirdim. Balıkçı, onları en son nerede bırakmış olduğunu söyledi. Ana şoseye yakın bir yerde çıkmışlar. Ciri di ya, New Orleans'talar veyahut da eyaleti terketmek üzereler.»

«Belki de ayrı ayrı yola çıkacaklardır.»

Mac Greedy başını kaşıdı. «O zaman işimiz daha da güçleşecek. Balıkçı da şimdi hastahane de. Onu da öldüresiye dövmüşler. O çocuklar ve Tibault hepsi hastahanedeler. Heriflerle temasa gelen herkes hastahanelik oluyor.»

* «Hen Slago. Onu ele eçirmem uzun sürmez ve o zaman... Neyse... Bankadan bir şey öğrenebildin mi?»

«Yeni hiç bir şey yok. Herkes bir anda kendinden geçivermiş. Koku, tad veya hiç bir iz yok gazda. Allaha şükürler olsun, gazın sonradan meydana gelen kötü tesirleri de yok. Civardaki bütün bankalara tebligat yaparak, ikinci bir tebligat yapılana kadar, hava serinletmelerini çalıştırmamalarını veyahut ta şu veya bu şekilde hava borularını dikkatle gözlemelerini bildirdik.»

Durell «âlâ» diyerek ayağa kalktı ve Mac Cree dy'yi gazetesini okumağa bırakarak arabasını park ettiği yere gitti. Doğru büyük babasının evine sürdü. Artık Pêche Rouge'da yanılacak bir şey yoktu. Valizini alıp gitmeli idi.

Yolda, herifleri eline geçirmişken kaçırdığını düşündü. Angelina'nın yüzünden olmuştu. Onun hayatını kurtarmak için gevşek davranmıştı. Halbuki bu bir hata idi. Eğer Mc Fee bunu duysa, derhal kendisini işinden affederdi. Bu meslekte hükümetin ve vazifenin selâmeti için insan canına kıymet verilemezdi. Vazife başında bir kadının güzelliğini, dudaklarının tadını ve

onunla olan ilk aşk saatlerini hatırlamak affedilmez bir suçtu.

Halbuki Durell, Angelina'yı kurtarmak için onların kaçmasına göz yummuştu.

«Angelina burada, evlât,» dedi dedesi, «Olanları anlattı. Kaçırmışsın onları, ha?»

«Evet.»

«Angelina'nın yüzünden mi?»

«Evet.»

«Kötü ha?»

«Her halde kötü. Bana verilen emre göre onlara müdahale etmiyecektim sadece niyetlerini öğrenecektim ama sanki kötü bir sarı hastalığı yayılması için serbest bırakmışım gibi hissediyorum kendimi. İçimden bir his işlerin daha da kötüye gideceğini söylüyor. Neyse bunları bırakalım şimdi, büyükbaba. Müteessirim ama bu ziyaretim burada sona eriyor. Gitmem lâzım. Washington'a geri dönüyorum.»

«Tahmin ettim zaten. Angelina da seninle mi geliyor?»

«Hayır.»

«Öyle ise derdini ona anlat. Seni odanda bekliyor ve bana kalırsa seninle gelmek için kararını vermiş. Angelina gibi bir kadını kararından vaz geçirmek çok güçtür.»

«Şimdi onunla konuşurum.»

«Angelina Pete Labouisse'e âşık değildi. O her zaman sadece sana âşıktı. Ve bu gün onun hayatını kurtardın. Angelina kolay kolay borcunu unutmıyan bir kadın. Seninle geirmek için kararını vermiş. Caydırmak için bol şanslar. Samuel.»

Durell odasına girdiğinde Angelina'yı kendi yatağına uzanmış buldu. Yatağının yanında, kendisinin kilerin sağında iki yeni valiz duruyordu.

«Angelina?» dedi.

Angelina gözlerini açtı ve yatakta doğrularak oturdu. Entarisi dizlerinin epey yukarısına kadar açılmıştı ve mevzun bacakları Durell'in kalbinin daha hızlı çarpmasına sebep oldu.

«Washùigton'a mı gidiyorsun Sam?»

«Evet. Sen burada ne arıyorsun?»

«Kaçtılar değil mi? Biliyordum zaten kurtulacaklarını.»

«Sualime cevap ver!»

«Büyükbaban söylemiştir bile. Bakkaliyeyi kapadım ve seninle geliyorum. Sana o adamları bulmada yardım edeceğim.»

«Neden?»

«Pete'ya yaptıklarından dolayı. Pete'nin halini unutamıyorum.»

«Bana yardım edemezsin. Sadece işimi güçleştireceksin, Lütfen beni dinleyip burada kalır mısın?»

«Hayır kalmıyacağım. Göreceksin. Beni kandırmağa çalışma boşuna. Hiç bir şey/fikrimi değiştiremez.» Angelina eteğini biraz daha yukarı çekerek, jartiyerine takılı bir bıçağı çekip eline aldı ve yukarı atarak havada döndürdü. Düşerken ise ustalıkla bir şekilde yaladı. «Bak Sam, bu bıçağı kullanmasını çok iyi bilirim. O adamların üzerinde kullanacağım. Onların Pete'ye yaptıklarını ben de onlara yapacağım.»

«Yani sen de Slago gibi bir cellât olmak mı istiyorsun?»

«Belki.»

«Fakat senin bir yardımın olamaz. Burada ise emniyettesin. O adamlar bir daha buraya dönmezler. Senin onları tanımış olman umurlarında değildir. Çünkü, bir daha buralarda faaliyet gösterecekleri yok. Şu anda nerede olduklarını bilmiyorum. Onların izini bir daha yakalamak uzun zaman ve kuvvetli polis çalışmasına bağlı bir şey. Sen tek başına ne yapabilirsin ki? Benim de meşgul.olacağım kendi işim var. Sen sadece işime mâni olursun.»

«Seninle veya sensiz muhakkak gideceğim. Onları bulabilirim.»

«Nasıl?»

Angelina ayağa kalkarak, tekrar eteğini kaldırdı ve bıçağını bacağındaki kılıfına soktu. «Bak Sam. Bir zamanlar sana âşıktım ve belki yine de âşığım. Ama artık ben o eski bildiğin Angelina değilim. Peche Rou-

ge da eski bildiğin yer değil. Amerika'nın her tarafını saran yer altı faaliyetleri, gangsterlerin sendikaları buralara da kolunu uzattı. Halbuki buraların en zengin insanı benim. Bu yüzden sendikaların benimle irtibatları oldu. Bazı mühim kimselere yardımlarda bulundum. Dolayısıyla New Orleans'ta sözü geçen bir çok sendika mensupları bana borçlular.

Gelelim Pete'yı öldürenlere. Onların kimler olduklarını ve Pete'yı niçin öldürdüklerini de biliyorum. Mark Fleming, Hugo Slago ve Corbin'ler var. Pete'dan, Almanya'da harp sırasında bir fabrikadan hatıra olarak aşırıldığı bazı formülleri ihtva eden br evrakı istiyorlardı. Bunları Pete can çekişirken söyledi ama o zaman sana söylememiştim. Çünkü kendime göre plânlarım vardı ve Pete'nin nişanlısı olmam dolayısıyla intikamımı benim almam gerekiyordu.

Demin bahsettiğim sendika mensupları ile telefonla konuştum ve kısa bir araştırmadan sonra istediklerimi öğrendiler. Corbin'lerin işe nereden başladıklarını nerelerden geçtiklerini ve muhtemelen ne istikamete gittiklerini biliyorum. Kısa bir zamanda ise belki de nerede olduklarını da kat'i olarak öğreneceğim.

Eğer beni beraberinde götürmezsen yalnız olarak şimale gideceğim ve daha çok sualler soracağım.»

«Buna müsaade edemem.»

«Mâni olamazsın.»

«Benim işlerimi sekteye uğratırsın.»

«Nasıl? Belki yanlış yerlerde sual sorarak onları ikaz ederim diye mi? Bunu halletmek kolay. Sorularımı sormaya beraber gideriz. Yanlış yerde, yanlış sual sormama mâni olursun. Sözlerinden çıkmıyacağımı sana vaadedebilirim.»

Durell bir sigara yakarak onu süzdü. Onu fikrinden caydıramıyacağımı anlamıştı. Fakat bütün kabiliyetlerine rağmen Slago'ya karşı zayıf kalacağından da emindi. Bu sırada Angelina ymma yanaştı.

«Kızgın mısın bana, Şam?»

«Yok, hayır. Sadece o bıçağın şaşırttı beni.»

«Biraz sabredersen daha seni şaşırtacak çok şeylerim olduğunu göreceksin.»

Barikatları aşmak plânını Mark Fleming idare etmişti ve muvaffak da olmuştu. New Orleans'ta ayrılmışlardı. Corbin ve Jessie bir tayyare ile New York'a uçmuşlardı. Slago ile kendisi ise otobüsle Mobil'e ve oradan da uçakla New York'a gelmişlerdi.

Corbin'ler eski apartmanlarına dönmüşlerdi. Mark ile Slago ise 47-ci caddede orta halli bir otele yerleşmişlerdi.

Mark yolda hep Durell'i düşünmüştü. Ortaya çıkışı, müdahalesi ve her hali ile bu işlerde tecrübeli olduğunu belli etmişti. Bir nevi polis olması ihtimali kuvvetli idi. Peche Rouge memJeketi olduğuna göre orada olması tuhafına gitmiyordu ama Slago'ya uyarak onu da listeye dahil etmemiş elmasına içerliyordu.

Almanya'da iken Durell G—2 de idi ve muhtemelen askerden sonra da meslek olarak polisliği seçmişti. Belki de Peche Rouge şerifi ofisinde vazifeli idi.

Acaba ne dereceye kadar mazı ile hali bir araya bağlamaya muktedir olabilecekti.

Kızın durumu da mühimdi. Kendilerini iyice tanımişti ama gazetelerden çıkarabildiği kadar polise koşmamıştı. Acaba niye koşmamıştı?

New York'taki otel odalarına çıktıklarında Markin ilk işi kapıyı arkalarından kilitleyip telefona gitmek oldu. Slago ise pencereye giderek dışarı baktı. «Cebimizdeki bu kadar para üe kalacağımız otele bak,» diye söylendi. «Daha güzel bir otelde kalıp, sıra ile banka soygunculuklarına başlayacağımızı ümit ediyordum.»

Mark, «Şimdilik bizim için en iyi yer burası,» dedi.

«Yani burada pinekleyip parasız mı yaşıyacağız?»

«Jessie ne yapacağımızı bilir. Şimdi kes sesini de ona telefon edeyim.»

Slago dişlerini gıcırdatarak, «işleri hep ben berbat etmişim gibi edalar takınma. Hiç Durell'den bahsetmiyorsun. Çocuk gibi seninle oynadı ve elinden silâhını aldı.»

«Hepimizin hataları oldu. Bırakalım bu bahsi artık.»

«Peki, peki, et telefonunu. Fakat şunu unutma ben karılardan emir almam.»

Telefona Jessie cevap verdi. Mark yolda her \ hangi bir şekilde sıkıntıya uğrayıp uğramadıklarını sordu.

«Hiç bir hâdise olmadı.»

«Seni görmek istiyorum. Yalnız olarak.»

«Erich seninle durumun müzakeresini yapmak istiyor.»

«Erich'in canı cehenneme. Ben seni görmek istiyorum. Sadece seni. İkimiz yalnız olarak.»

«Mark çocukluk etme. Hepimizin beraberce çalışması çok mühim. Bak şu ana kadar ne mükemmel muvaffak olduk.»

«Ama şu anda polisler bizden haberdar olmuş olabilir.»

«Kıymeti yok. Bizi yakalamalarını bekleyecek değiliz. Yarın yeni işimize basliyaacağız. Şimdi başımıza yeni işler açmağa kalkma, olmaz mı canım?»

«Seninle yalnız buluşmak istiyorum,» diye ısrar eden Mark'ın sesinde kat'iyet vardı. «Hemen. Fazla sabrım kalmadı.»

«Peki, madem ısrar ediyorsun. Erich'i şimdi savarım. Yirmi dakika sonra burada ol.»

Mark ahizeyi yerine astı. Slago hâlâ pencerenin önünde idi. «Niçin o karı ile yalnız buluşuyorsun?» diye sordu.

Mark onu duymamazlığa gelerek kapıya doğru yürüdü. Şimdi aklında sadece Jessie ve yaşiyacağı aşk saatleri vardı. Fakat tam kapıdan çıkacağı sırada, Slago arkasından yetişerek kuvvetli eliyle omuzundan yakaladı ve kendine çevirdi.

«Sana bir sual sordum. Mark. Yine ne dalavereler çeviriyorsun. Karı ile anlaşp, beni iskartaya mı çıkartmağa çalışıyorsun?»

«Aptallık etme.»

«Öyle ise niçin yalnız buluşuyorsunuz?»

«Yok ne yapacaktım? Bütün New York'un röntgencilerini seyre mi davet edecektim?»

«Numara yapma bana. Yani kariyı tavladığını mı imaya çalışıyorsun? Kadının sende gözü yok hiç.»

«Sen öyle san.»

«Sen bir dalavere çevirmek niyetindesin.»

«Sen de bir aptalsın. Daha yeni başladık. Peche Rouge'daki banka soygunundan bir şey kazanamadık, fakat o sadece bir tecrübe idi. Belki şu anda diğer bankalar tedbir almakla meşguller, fakat o da bize tesir etmiyecek. Jessie'nin başka plânları var. Şu anda Erich'in kâfi miktarda gaz imal etmesini bekliyoruz. O zamana kadar sabretmeliyiz. Şimdi Jessie'yi bir kere yalnız göreyim, onu kendime bağlamasını ve sonra da parmağımın ucunda oynatmasını bilirim.»

«O kadar kendine güveniyor musun?»

«Aşk hususunda birkaç ders verebilirim,» diyen Mark sırtıttı. «Bütün iş ilk seferde. Ondan sonra

bütün kumanda bana geçecek. Erich'e de ihtiyacımız kalmıyacak.»

Slago, Mark'ın omuzunu bırakarak geri çekildi. Bakışları dehşet verici idi. «Sana itimadım yok, Mark,» dedi. «Beni aldatmağa kalktığın an seni öldürecekim.»

Mark gülerek, «Boşuna endişe ediyorsun,» dedi.

Kapıyı Jessie açtı ve: «Gel içeri Mark,» dedi, «Erich gitti ama fazla vaktimiz olmayacak. Konuşmamız icap eden pek çok hususlar var.»

Mark: «İş hususunu sonra konuşuruz,» dedi. «O günden beri ne halde olduğumu anlamıyor musun?»

«Mark ben seni akıllı sanırdım. O düşündüğün husus için sonra bol bol vaktimiz olacak. Şimdi yapacak başka işlerimiz var.»

«Erich çabuk gelecek dedin?»

«Beş on dakika vaktimiz olacak.»

«Pek acele değil mi?»

Jessie güldü. «Başka şey düşünmez misin, sen?»

«Senin için çıldırıyorum.»

«İstediğin zaman bana sahip olabilirsin. Ben ele senin için aynı şeyleri hissediyorum. Bana inanabilirsin. Benimle gel,» diyerek onu elinden tuttu ve oturma odasına götürdü. «Otur Mark... Şunlara bak. Geldiğimden beri çalışıyorum.»

Duvarlardan birisine bitişik olarak bir masa vardı ve üzeri bir sürü plânlar ve aylıngel kâğıtları ile dolu idi. Fakat Mark, kâğıtlara bakmaktansa, Jessie'nin yürüyüşünü seyretmeyi tercih etti.

Jessie, divanda Mark'ın yanına oturduktan sonra, «Şimdi bana bir sigara ver, sonra da yolculuğunuzu anlat,» dedi. «Nasıl, polis sizden hiç şüphelendi mi?»

«Hayır, rahat bir yolculuk yaptık.»

«Peki, ya o Durell? Onun hakkında hiç bir şey düşündün mü?»

«Mahallî şerifin ofisinden olsa gerek. Fazla endişelenmeğe lüzum yok.»

«Fakat endişelenmemiz lâzım. Her şeyi önceden düşünmek akıllılık olur.»

«Evet biliyorum. Sen hem akıllı ve hem de güzelsin. Zaten onun için sabırsızlanıyorum.» Uzanarak omuzlarından tuttu. Jessie hiç mukavemette bulunmadı. «Beni anlıyor musun, Jessie? Senden başka bir şey düşünemiyorum.»

«Mark, doğru düşünmelisin. Bütün güvenim sende.»

«Senden başka bir şey düşünmeme imkân yok, Jessie.»

Jessie derin bir iç çekerek: «Beni anlamağa çalış, Mark.» dedi. «İki veya üç gün daha sabret. Şimdi Erich'e de, Slago'ya da ihtiyacımız var. Fakat ondan sonra kimseye ihtiyacımız kalmıyacak.

İstedüğimiz kadar paramız olacak. Buenos Aires'e uçak biletlerimizi bile aldım. Sadece ikimiz için. O kadar da bekliemez misin, canım?»

«Hayır. Erich ve Slago'yu ne yapacağız?»

«Onlardan kurtulmanın bir çaresini bulacağız.»

«Temelli mi?» '

«Elbette.»

Mark hayranlıkla ona baktı. «Bu güzel işte. İşimizin ne olacağını da bilmek istiyorum ama acelesi yok. Daha sonra anlatırsın.»

«Ben ne dersem yapacağına söz vereceksin. Nasıl vaadediyor musun? Benim söylediğim her şeyi yapacaksın? Emirleri ben veriyorum diye diklenmiyeceksin, nasıl, söz mü?/>

«Söz.» Mark elleri ile kadının arkasındaki düğmelerini araştırıyordu.

Jessie ayağa kalkarak: «Ben kendim çözerim,» dedi.

Elinin bir iki hareketi, elbiseyi vücudundan aşağı sıyırmak için kâfi geldi. Mark daha fazla tahammül edemiyerek bu şahane vücuda sarılmak için uzandı.

Tam o sırada kapıya vuruldu.

Jessie, «Bekle,» diye fısıldadı. «Erich geldi.»

«Hay Allahm belâsı...»

«Sen dur burada.»

Giyinmeğe lüzum dahi görmeden, hole çıktı ve kapıya yürüdü.

Kapı açıldığında. Mark Erich'i gördü. Bir an göz göze geldiler. Ondan sonra Erich'in gözleri karısının vücuduna döndü.

Jessie: «Erich,» dedi. «Git biraz gez. Çabuk da dönme.»

Erich boğulacak gibi bir sesle: «Jessie, fakat sen benim...»

«Ben senin hiç bir şeyin değilim. Sen dediğimi yap.»

Ve kapıyı şiddetle Erich'in bembeyaz suratına çarpar gibi kapadı. Dönerek, gülümsedi ve salma salma Mark'a doğru yürümeğe başladı.

Aynı günün sabahı, Durell Waggonner apartmanına giderek, Mr. Wittington'un ofisine girmişti. Kincaid de orada idi ve pencereden dışarısını seyrediyordu.

Konuşmaya Wittington başladı. «Raporundan anladığıma göre Mac Creedy bir şey bulamıyacak. Bu iş FBI gibi bir organizasyon için biçilmiş kaftan gibi gözüküyorsa da, bir şey bulamıyaçaklar. Erich Corbin'i bulamıyacaklar.»

Durell, «Benim kabahatim,» dedi. «Elimin içinde idiler ve kaçırdım.»

«İyi ki öyle oldu. Biz onların henüz yakalanmasını istemiyoruz. Zaten bizim vazifemiz bu değil.»

«Fakat onların hepsi azılı katil.»

Wittington eli ile 'boş ver' der gibilerden bir işaret yaptı.

«Fakat bu kadar ölenler ne olacak? Eğer Mac Creedy onları eline geçirecek olursa...»

«Biz Corbin'in nerede olduğunu biliyoruz. Sadece sen bil ve unut, şu anda New York'ta bulunuyorlar. Bunu, onların apartmanını gözleyen adamımız ve şu odadaki üçümüzden başka kimse bilmiyor. Onlara mâni olunmasını veya tevkif edilmelerini hatta bir kazaya uğramalarını istemiyoruz. Serbest olmaları için icap ederse hayatlarını bile koruyacağız.» Wittington Durrell'den tarafa eğildi. «Niçin, biliyor musun? Çünkü, hâlâ, Corbin'lerin ne peşinde olduklarını bilmiyoruz. Onlar birkaç küçük bankadan aşırı olacak birkaç kuruş para peşinde değiller. Bundan hemen hemen eminiz. Daha büyük bir iş peşindeler. Çok daha büyük bir iş. Bunu kemiklerimde hissediyorum. Bu bir his ve ilk defa olarak Mister Kincaid'in elektronik beyni de benimle hem fikir. Peche Rouge'daki banka soygunculuğu sadece bir deneme idi. Bir nevi hazırlıktı. Fakat neye hazırlık? Bunu bilmiyoruz. Bunun ne olduğunu, vaktinde öğrenmeliyiz. Eğer Corbin'i tevkif edersek söylemeyecektir. Fleming veya Slago'nun ise bir şey bildiklerini hiç sanmıyorum. Corbin'in en son ana kadar hiç birine bir şey söylemeyeceğinden eminiz.»

«Öyle ise niçin Peche Rouge'da gazı, bizim öğrenebilmemiz ihtimali olmasına rağmen kullandılar?»

«Benim kanaatime göre. Corbin. arkadaşlarını gazın kuvvetine ikna için kullandı. Ve muvaffak da oldu herhalde.»

«Formül ellerinde artık. Bulmalarına mâni olmadım.»

«Senin kabahatin yok bunda. Biz seni geç gönderdik.» Kincaid'in mırıldanması üzerine, Wittington o tarafa döndü. «Bir şey mi var, Daniel?»

Kincaid, «O kız hakkında malûmat istiyorum,» dedi. «DurelPle beraber gelen o Angelina Greene hakkında.»

«Şimdi apartmanımda bulunuyor.»

«Ve bir sürü gangsterle telefonda konuşuyor muhakkak.» Kincaid'in sesi kızgındı. «Niçin getirdin onu buraya?»

«Göz altında bulundurabilmek için. Onu intikam almaktan vaz geçirmek için başka çarem yoktu

Bizim ora halkını tanıyamazsınız kolay kolay.»

Wittington, «Bu mevzuu açmağa lüzum yok,» dedi. «Bence uygun hareket etmişsin.»

Durell, «Demek telefonlarımı dinliyorsunuz?» dedi. «Söylememiştiniz.»

«Bir itirazın var mı?»

Durell omuzlarını silkti. «Kıymeti yok. Kızı bu raya göz altında tutabilmek için getirdim. Ya tevkif ettirmem gerekiyordu veyahut ta bu. Belki işime yarayabilecek şeyler öğrenir diye düşündüm. Eğer öğrenirse, hemen ben de öğrenebüleceğim.»

Kincaid, «Tek sebep o mu?» diye sordu.

Durell kızmağa başlamıştı. «Eskiden biraz samimî idik,»

«Pek yakın bir samimiyet.»

«Her şeyi biliyorsunuz. Bunu mu göstermek istiyorsun?»

«Evet, her şeyi biliyoruz ve hoşuma gitmiyor.»

Wittington karıştı. «Daniel, sen de zaten hiç bir şeyden hoşlanmazsın. Durell'in kızı pekala idare edebileceğini sanıyorum. Belki de bu şekil daha hayırlıdır.» Ayağa kalktı ve dolaşmaya başladı. «Durell, kızı al ve New York'a git. Yalnız, hedeflerinin ne olduğunu öğreninceye kadar müdahale etmiyeceksin, unutma.»

«Hareket tarzım hakkında bir tavsiyeniz var mı?»

«Onlara katılmağa çalışabilirsin. Senin onları gördüğünü ve tanıdığını biliyorlar. Bak işte, duruma göre hareket edersin.»

«Ve hiç bir suretle müdahale etmiyeyim, öyle mi?»

• «Hayır. Bırak serbest olsunlar. Mac Creedy'ye yeyahut da FBI nm New York ofisine hiç bir şey söyleme. Kendi kendilerine bir şey öğrenirlerse ve yakalarlarsa, kötü. O zaman Corbin'in esas gayesini asla öğrenmiyeceğiz demektir. Bütün mesele Corbin'in gayesini öğrenmekte. O gaye her ne ise o gaz ile bertaraf edebileceğini umduğu zayıf bir noktamızdır. Eğer Corbin'in gayesini öğrenemezsek, zayıf noktamızı da öğrenenleyiz. Halbuki zayıf noktamızı öğrenerek kuvvetlendirme

liyiz. Aksi halde ileride bir başkası aynı zayıf noktamıza taarruz edebilir ve o zaman belki de işi vaktinde haber alarak durduramayız. Yahut da iş işten geçtikten sonra haberimiz olur.»

Durell bir taksiye atlayarak doğru kendi apartmanına gitti. Apartmanına girdiğinde yağmur yağıyordu.

Dairesinin kapısını açarken, içeride Angelina'nın konuştuğunu duydu ve içeri girdiğinde telefonu kapıyordu. Sokağa çıkmak üzere hazır vaziyette idi ve üzerinde şeffaf naylon bir yağmurluk vardı.

«Kimle konuşuyordun, Angelina?»

«Mark Fleming'in eski patronu ile.»

«Bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Mark Fleming, Slago ile birlikte New York'ta imişler. 47 ci caddede bir otelde kalıyorlarmış.»

Durell, yerde hazır duran, kızın valizlerine bakarak sordu: «Gitmeğe hazır gibi görünüyorsun. Yoksa biraz erken mi geldim?» .

«Hayır, seni bekliyecektim, fakat New York'a gidiyorum.»

«Kendini öldürteceksin.»

«Öyle ise benimle gel.»

«Niyetim öyle zaten. Fakat gitmeden önce birer kahve içmeğe ne dersin?»

«Buralarda içilen kahveler hoşuma gitmiyor.»

«Benim kahvemi seveceksin. Büyük babam gönderiyor.»

«Öyle ise içerim.»

Kahveler hazır olup içmeğe başladıkları sırada, Angelina, «Sam» dedi. «Seneler sonra yine eskisi gibi beraber olmamız garip değil mi? »

«Pek eskisi gibi sayılmaz.»

«Benim kabahatim değil.»

«Biliyorum.»

«Deirdre Padgett kim, Sam?»

«Kız arkadaşım.»

«Onunla evlenecek misin?»

«Bilmiyorum.»

«Fakat eğer kız arkadaşırısa ve eskiden beri tanıyorsan...»

«İki senedir.»

«Fakat evlenmediniz.»

«Hayır. İsmi nerden öğrendin?»

«Bir saat kadar önce Paris'ten telefon etti.»
Gülümsedi. «Merak etme, kim olduğumu izah ettim.»

«Ne faydası olur ki?»

«Burada sâdece iş dolayısıyla bulunduğumu söyledim.»

«Bilirim.»

«Yoksa kızdın mı bana?»

«Hayır.»

«Ona âşık mısın?»

«Evet.»

«Öyle ise niçin Paris'te?»

«İyi bir soru bu.» Ve Angelina'ya Deirdre'nin, \ Washington'da çıkan bir mecmuanın, moda muhabiri olduğunu ve bu işle ilgili olarak Paris'te bulunduğunu izah etti. Tabii bugüne kadar niçin evlenmediklerini izah etmeğe dahi teşebbüs etmedi. Kabahatin kendisinde olduğunu ve tehlikeli vazifesinden ötürü geride bir dul bırakmak istemediğini nasıl izah edebilirdi ki?

Angelina birden, «Sam,» dedi. «Senin vazifen ne? Ne iş yapıyorsun? FBI dan mısın?»

Durell gülümsedi. «Hayır.»

«Fakat bir nevi polissin, değil mi?»

«Eh, öyle sayılabilir.»

«Vazifen Corbin'leri, Fleming'i ve Slago'yu yakalamak şimdi, değil mi?»

«Vazifem onları uygun zaman ve yerde yakalamak. Daha önce değil. Ve eğer sen bu ya.zi.femi aksatacak her hangi bir harekette bulunursan...» durdu.

Angelina gülümsedi. «Evet Sam, ne yaparsın?»

Durell ciddiyetle, «Sen de onlardan biri imişsin gibi muamele yaparım,» dedi.

Angelina'nın gülümsemesi birden bire kesildi. «Dediğini yapacağına inanıyorum.»

«Hiç şüphen olmasın.»

«Tevekkeli değil bu Deirdre Paris'te.»

Durell duymamazlığa gelip yeni bir fincan doldurarak kahveyi yudumladı. Angelina bir müddet onu seyretti.

«Sam» dedi. «Şu geçen senelerde hiç beni düşündüğün oldu mu?»

«Pek çok.»

«Fakat aramızda hiç bir şey kalmadı, değil mi?»

«Doğrusunu istersen, ben de bilmiyorum.»

«Bilmek istemiyor musun? Şu anda zamanımız var. Yoksa korkuyor musun?»

«Yapılacak bir vazifem var.» Gülümseyerek gözlerini kadının bacaklarına indirdi. «Ve orada keskin bir bıçağın var.»

Angelina'nın yüzü bembeyaz oldu. «Sırası mı ondan bahsetmenin.» Sesi titriyordu.

«Affedersin.»

«Sam, şu anda sana, seni halâ eskisi gibi sevdiğimi beğendiğimi senin için her şeyi göze alacağımı söylesem ve sen de bana inansan ve sonra da bir hata yaparak bu üzerinde olduğun işi altüst etsem yine bana bir cani muamelesi yapar mısın?»

«Evet, Angelina.»

Angelina, bakışlarını, bu garip erkeğin yüzüne dikerek anlamadan baktı.

O gün öğleden sonra, saat üç sıralarında, Durell New York'ta idi. Kendi adına daha önceden kiralanmış odaya gitti. Oda, Corbin'lerin apartmanının karşısında idi ve caddeye bakıyordu.

Angelina, aynı odayı paylaşmak için ısrar ettiğinden, odaya beraberce girdiler.

Durell, odadaki tek yatağa şöyle bir göz atarak, «Hiç bir mahremiyetimiz olmayacak,» dedi.

«İstedğim de yok.»

«Bana bir nevi şantaj yapıyorsun. Par kındasın, değil mi?»

Angelina gülümsüyerek, yağmurluğunu çıkarıp duvara astı. «Evet, Sam.»

«Yalnız bana bir şey vaad et.»

«Ne meselâ, Sam?»

«Hiç bir şeye karışmıyacaksın. Burada, benimle kal. O gangster ahabalarına telefon etme. Kendi kendine hırsız polis oynamaya kalkma, intikamını da unut.»

«Sonuncu hariç, hepsine peki, Sam. Fakat intikamımı unutamam.»

- . «Peki, öyle ise rahatına bak şimdi. Belki çok beklemek zorunda kalırız.»

Pencereye giderek Corbin'lerin evini gözlemeye başladı. Bu gözleme alışmış olduğu bir işti. Sabır isterdi. Arada sırada Angelina'nın dolaştığını ve valizlerini açarak yerleşmeğe başladığını duyuyordu.

Nihayet Angelina konuştu: «Sam, gidip yiyecek bir şeyler almama ne dersin?»

Birden Durrel de karnının acıkmış olduğunu farketti. «Ama dikkatli ol. Pencereden falan seni görme-sinler.»

«Merak etme. Çabuk gelirim.»

Angelina'nın kapıdan çıkışını seyretti ve sonra tekrar penceredeki gözcülüğüne döndü.

Bir müddet sonra Erich'in kapıdan çıktığını gördü. Halinde bir gariplik vardı. Kapıda bir müddet şaşkın gibi durdu. Tekrar içeri girmek ister gibi oldu ve sonra vazgeçti. Yandaki kapı loşluğuna geçerek bekleme-ğe başladı.

Bir kaç dakika sonra bir yeşil Buick araba Corbin'lerin kapısı önünde durdu. Arabadan Slago çıkarak, yağmura aldırış etmeksizin durdu ve başını kaldırarak Corbin'lerin penceresine bir göz attı. Erich gizlendiği kapı arasından çıkarak Slago'ya yaklaştı. Bir müddet elleri kolları ile işaretler yaparak konuştular. Sonra ikisi beraber arabaya atlıyarak uzaklaştılar. Durrell, arabanın plâka numarasını hemen kaydetti.

Angelina da nerede kalmıştı?

Gideli yarım saati geçmişti. Aslı aranırsa, Angelina hakkında ne biliyordu ki? Uzun seneler önce birbirlerini sevmişler ve sonra ayrılmışlardı. O zaman her ikisi de çocuk sayılırlardı. O zamandan bu zamana neler olmazdı ki. Bilemiyordu. Şimdi tek istediği şey, genç kadının bir an evvel dönmesi idi.

Ona, aşık değildi. Bundan emindi. Deirdre'ye aşıktı. Deirdre'nin Paris'te olması hiç bir şeyi değiştirmezdi.

Angelina gideli kırkbeş dakika olmuştu ve hâlâ dönmemişti.

Corbin'lerin kapısı tekrar açıldı ve Mark Fleming ile Jessie el ele dışarı çıktılar. Her halleri ile iki âşık gibi idiler. Bir an sonra önlerinde duran bir taksiye atladılar ve uzaklaştılar.

Su anda apartman boştu.

Durrel, bir kaç dakika daha Angelina'nın dönmesi için bekledi. Fakat daha fazla bekliyemezdi. Kararını vererek pencereden ayrıldı ve dışarı çıktı. Corbin'lerin evini şöyle çabucak araştırmak için vakit bulabileceğini ümit ediyordu.

Fakat dış kapı kilitli idi ve zili çalarak kimseyi şüphelendirmek istemedi. Yandaki apartmanın kapısına giderek birinci ve üçüncü kattan iki zili bir arada çaldı. Kapı otomatik olarak açıldı ve Durrell içeri girdi. Birinci kattan bir kapı açılmış ve bir kadın bakıyordu. Durrell «Affedersiniz,» dedi. «Yanlış zili çalmışım.» Kadının sertçe Durrell'e baktı ve içeri girdi. Yukarıdan ise bir /erkek sesi, «Kim o?» diye sesleniyordu.

Durrell, sessiz adımlarla ikinci kata çıktı ve üçüncü kattaki adamın içeri girmesini bekledi. Nihayet ses seda kesilince en üst kata ve oradan teras katına çıktı. Terastan, Corbin'lerin apartmanının terasına geçerek ikinci kata indi. Cebinden çıkardığı birtakım anahtarlarla kapıyı açması bir dakika bile sürmedi.

İçerde hiç bir lâmba yanmıyordu ama, etrafını görebileceği kadar ışık pencerelerden giriyordu.

Ne arıyacağını kendisi de bilmiyordu. Corbin'lerin müstakbel plânlarını öğrenmeğe çalışacaktı. Bu millî ve askerî bir yere tecavüz olabileceği gibi Wittington tamamen yanılmış da olabilirdi. Belki de bütün niyetleri sadece yeni ve büyük bir soygundu.

Bütün odaları sistematik olarak aramağa başladı. Elbise ve çamaşırdan başka bir şey yoktu. Jessie'ninkiler lüks ve Corbin'inkiler ise basitti. Durrell bir an için bu garip toplulukta kumandanın kimde olduğunu düşündü.

Nihayet oturma odasına döndü ve o zaman plânları gördü. Fakat karanlıkta plânlar pek belli olmuyordu. Plânı alarak pencereye yanaştı ve sokaktan gelen ışık altında tetkike başladı. Kompleks bir binanın, havalan-

dırna tesisatı plânları idi bu. Fakat hangi bina olduğuna dair en ufak bir işaret dahi yoktu. Fakat her neresi ise, büyük ve geniş olsa gerekti. Wittington haklı idi. Esas hedefleri büyük bir yerdi.

Plânın sağ alt köşesinde bir isim vardı.

«Cari Amberley
Groverville, Penna.
Ağustos 1957.»

Durrel plânı aldığı yere, aynı şekilde bıraktı. Tekrar yatak odasına geçti. Demin orada bir not defterini karıştırırken bir şey ifade etmiyen bir isim görmüştü. Fakat o isim şimdi manâ kazanmıştı.

Defteri tekrar alarak karıştırdı ve ismi buldu.
«George Johnston. 3 oda, 450\$, mevsimlik.
Groverville, Penna.»

Nihayet takip edebileceği bir iz bulduğunu tahmin etti. Saatine baktı. Yediyi geçiyordu. Acaba Wittington'a telefon etse ve isimleri tahkik ettirse iyi mi olurdu?

Tekrar otımna odasına geçerek, planı aldı ve telefona gitti. Tam numarayı çevirmeğe başlamıştı ki, kapıda bir anahtar sesi işitti. Ahizeyi derhal yerine astı. Plân elinde idi ve yerine bırakmak için vakti yoktu. Yatak odası kapısına yanaşarak tabancasını eline aldı.

Kapı açıldı ve birisi sessizce hole girdi.

Saat tam yedide, Slago, Buick arabayı büyük bir depo bahçesine sokarak, binanın kapısı önünde park etti. Yanında Erich oturuyordu. Fakat herifin hali bir garipti. Acaba Mark, herifin karısına, sahiden sulanmıştı da herif de farkına mı varmıştı. Slago bu işlere akıl erdiremiyordu. Onun için bütün kadınlar birdi. Biri olmazsa öbürü. İnsanın kadına ihtiyacı oldu mu, bir tane temin edersin ve işin bitti mi savarsın, olur biterdi.

Bu sırada deponun kapısı açıldı ve yaşlıca bir adam görüldü. Belinde tabancası vardı ve elbisesinden, depo bekçisi olduğu anlaşılıyordu.

«Tam zamanında geldiniz,» dedi.

Slago, «Siparişlerimiz hazır mı?» diye sordu.

«Hazır. Para yanınızda mı?»

«Beş yüz doların cebimde.»

«Evet. ama iş umduğumdan güç oldu. İstediklerinizin eksildiği belli olmasın diye, giriş ve çıkış defterlerinde sahtekârlık yaptım. Sonra da... »

«Boşuna çeneni yorma. Beş yüzde anlaşıştık.»

«Evet, ama...»

«Kes dedik ya..»

Adamın Slago'dan korktuğu her hâli ile belli oluyordu. Fakat bütün cesaretini toplayarak, «Parayı peşin ver,» dedi.

Slago, cebinden parayı çıkararak, adamın eline tutuşturdu.

Gaz tanklarını ve bir kaç cihazı arabaya yüklemek kısa sürdü. Slago son turda, Erich'e eğilerek, «Tamam,» dedi. «Hepsini yükledik.»

«Alâ.»

«Bir kontrol etmiyecekmisin?»

«Lüzum yok. Sana emniyetim var, Slago.»

«Bana emniyetin var ama bir başkasından şüphedesin, ha?» Şoför mahalline geçerek, depo binasının bahçesinden dışarı sürdü arabayı. Manhattan köprüsüne yanaştıkları sırada, «Kendinde değilsin, Erich,» dedi. «Buna tek sebep karı meselesi olabilir gibime geliyor, öyle mi?»

Erich, elleri ile dizlerini oğuşturarak, «karım,» dedi

•sEtrafta karıdan bol bir şey yok, ahabap.»

«Beni anlamıyorsun. Ben onu seviyorum.»

«Diğer kadınlardan bir farkı mı var yani?»

«Benim için, evet.»

«Sizler beni deli edersiniz yahu! Hiç bir avrat bu kadar kıymetli olamaz. Seninkine ne ihtiyacımız var sanki!?»

Erich'in yüzü iyice soluklaşmıştı. «Anlamıyorsun. Yahut bilmiyorsun. Ben arzu etsem de onu bırakamayız. Bütün cesaretimi toplasam ve karar versem dahi onu ekarte edemeyiz. Bu kadar tahammüllü olduğumu sanmazsın her halde. Benim karım olduğu halde Mark'la iş pişiriyor, beni küçültüyor. Biliyorsun, değil mi?»

«Evet.»

«Eğer cesaretim olsa onu öldürürdüm. Bugün hep bunu düşündüm. Fakat istesem de yapamam. Bu işi hep o organize etti. Sermayeyi o koydu. Onu destekliyenler var. Benimle, beni sevdiği için de evlenmedi ve biliyordum. Benimle evlenmesi sadece, kendi plânlarını desteklemem sebebi ile oldu. Neyin peşinde ben de bilmı-

yorum. Fakat çok büyük bir iş peşinde olduğunu tahmin ediyorum. Onun bu memleketten ne kadar nefret ettiğini biliyor musun? Bir zamanlar bir çok ümitleri varmış. Bir oyunda rol almış ve fakat sonradan oyuna sermaye koyan bir zenginin yavuklusunu onun rolüne alıp, Jessie'ye yol vermişler. Bunun üzerine, Jessie de buraları terk edip Avrupa'ya geçmiş fakat senelerdir **burada** uğradığı haksızlıktan dolayı nefreti arttıkça artmış. Şimdi ise intikam almak için bu işe girişmiş durumda. Büyük ve komplike bir iş peşinde. Ne olduğunu bilmiyorum ama korkuyorum. Hiç bahsetmiyor.»

«Fakat ben hepimizin tek bir şey peşinde olduğumuzu sanıyordum. Para.»

«Para'nın yanında başka bir şey peşinde o.»

«Ve bunun ne olduğunu bilmediğinden emin misin sen?»

«Tahmin edebilirim ama bu hususta konuşmamağrı tercih ederim.»

«Ben ise konuşmanı tavsiye ederim.» Slago'nun sesi tehditkâr bir hâl almıştı.

«O, beni, seni ve hatta Mark'ı, hepimizi kendi istediğı şekilde oyuncak gibi kullanıyor.»

«Benim bıçağın tadını bilmiyor daha o karı. Kimse benim bıçağımdan daha zekî olamaz. Devam et, Erich.»

«Hayır. Daha fazla konuşmam doğru olmaz.»

v «Sana devam et dedim, Erich.»

Corbin, bakışlarını ona çevirdi ve ancak o zaman Slago'nun • kim ve ne olduğunu hatırladı.

Yediye pek az kala, Angelina, Belmont Otelin bar kısmına girerek, Amerikan barın önünde bir tabureye oturdu ve rum ısmarladı. İçkisini yudumlamağrı devam ederken, bir yandan da Durell'in kendisini merak etmemesini temenni ediyordu, Durell'e halâ âşıktı ve onun için yapmıyacağı yoktu ama, Pete için de yapması gereken bir vazife vardı.

Pete'ye o işkenceleri yapan her iki adam da şu karşıdaki otelde oturuyorlardı. Onlardan korkusu yoktu ve intikam alacaktı.

İkinci kadehini bitirdiği sırada, umduğu gibi,, Slago bara girdi. Yalnızdı. Angelina bir an için heyecanlanır gibi oldu ama, kendisini çabuk toparladı. Slago'nun gelerek iki tabure öteye, kendisini farketmeden oturuşunu seyretti. Slago bir rye ısmarlayarak, karşısındaki aynaya baktı ve Angelina ile göz göze geldi.

Bir an gördüğüne inanamıyormuş gibi aptalca baka kaldı.

Angelina gülümsedi.

Slago'nun bakışları şaşkınca idi. Korku, inanamazlık her şey bu bakışlardan okunabiliyordu.

Yavaşça yerinden kalktı ve gelerek Angelina'nın yanındaki tabureye oturdu. Dişlerinin arasından, «Kendini ölmüş bil, kahpe,» diye hırıldadı.

«Niçin?»

«Beni polisiere ihbar edeceksin, öyle mi?»

«Hayır.»

«Nerede polisler?»

«Yalnızım. Görmüyor musun?»

«Hadi oradan. Beni kandıramazsın. Sana şu kadarını söyleyeyim. Polisler içeri girdiği anda, sen de kendini ölmüş bil.»

«Merak etme, kimsenin geleceği yok. Yalnızım.»

Slago, dili ile dudaklarını ıslattı. Halâ kadını burada, karşısında görmenin şokundan kurtulamamıştı. Etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Barmen ise öbür tarafta meşguldü. Bakışlarını tekrar Angelina'ya çevirdi.

«Anlayamıyorum.»

«Buraya iş için geldim.»

«Ne işi?»

«Onu sonra konuşuruz. Şimdi bana bir rum da ha ısmarla, lütfen.»

Slago'nun ağzı bir karış açıktı ve şakır şakır terliyordu. Angelina, bu sersemi kandırmanın kolay olacağını düşündü. Fakat dikkatli olmalıydı. Pete'ye o işkenceleri yapan bu adamdı. Kafasından neler geçtiğini bilemezdi.

Slago, «Buraya niye geldin?» diye sordu.

«Söyledim ya, İzinizi iş için buldum.»

«Ne işi. Kimsin sen?»

«Bir anlaşma yapmak istiyorum. Şimdi içki ısmarlayacak mısın?»

«Benim odamda içeriz.» Bir yandan da acaba Mark geri gelmiş midir, diye düşünüyordu. Erich'i Bu-ick ile bırakmış ve kendisi eve dönmüştü. Fakat yukarı çıkmadan önce bir içki içmeyi düşünmüştü. «İşi de odamda konuşuruz.» Uzanarak kızı bileğinden yakaladı. Hafifçe, şakası olmadığını belirtecek kadar sıktı. «Hadi yürü bakalım,» dedi.

Angelina ayağa kalkarak, «Zorlamana lüzum yok,» dedi.

Bileğindeki tazyik bir miktar azaldı. Beraberce yürüdüler. Kimse onlardan tarafa bakmıyordu bile.

Asansörle, kendi katlarına çıktılar ve daire kapısı önünde durdular. Slago tek eli ile kapıyı açtı ve kızı önden sürerek içeri girdiler. İçerden kapıyı kilitleyen Slago, Angelina'yı üeri savurdu. Angelina, kendini tutamadı ve yere yuvarlandı. Çantası elinden düştü ve yatağın altına yuvarlandı. Dizi üzerinde doğrularak ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti.

Slago karşısına geçmiş onu seyrediyordu. «Konuş bakalım şimdi,» dedi.

«Bütün işlerini sen böyle mi konuşursun?»

«Seninle böyle konuşacağız.»

Angelina eğilerek yatağın altından çantasını aldı. Slago çantayı almağı henüz düşünmemişti. Zaten olsa bile içinde bir şey yoktu. Düştüğü zaman bacakları açılmıştı ama, bıçağın görünmediğinden de emindi.

«Sen, Slago'sun değil mi?»

«Sen konuşmana devam et.»

«Seninle konuşmam boşuna değil mi? Sen bu gurupta sadece bir aletsin. Big Socks bana senden ve Mark Fleming'ten bahsetti. Corbin'ler hakkında bir şey bilmiyordu.»

«Big Socks Johnson'u tanıyor musun?»

«Onunla bir iki iş yaptım. Onun bir nevi acentasıym bizim memlekette.»

«Seni o mu gönderdi?»

«Hayır. Kendim geldim ve size dahil olmak istiyorum.»

«Neye dahil olrnak istiyorsun?»

«Sizin içinde bulunduğunuz işe. Bundan sonraki banka soygunculuklarına.»

«Neden seni de dahil edecek misiz?»

«Çünkü kim olduğunuzu biliyorum.»

Slago sırtarak, «Fakat bundan kimseye bahsetmek fırsatını bulamayacaksın,» dedi.

«Fakat konuştum bile. Kâğıt kalem kullanarak. Bütün bildiklerimi bir mektup halinde yazdım. Eğer bana bir şey olur ve mektubu muhafaza eden arkadaşım aksini söylemeyecek olursam, mektup polise gidecek.»

«Modası geçmiş bir blöf bu.»

«Ama halâ da tesirli.»

«Demek bizi tanıdığın için ve geride bir mektup bıraktığından, seni de aramıza alacağımızı sanıyorsun.»

«Başka yapacak şeyiniz yok. Hem de size pekâlâ yardımda bulunabilirim. Hadi artık bir içki içelim.»

Slago, şu anda Mark'ın yokluğunu hissediyordu. Eğer o burada olsa idi, bu kaltağa ne yapılacağını çok iyi bilirdi. Fakat madem şu anda Mark burada değildi, öyle ise kararı kendisi verecekti. Bu kararı vermekte ise gecikmedi.

Angelina da bu ihsan bozuntusunun kendisi hakkında bir karara varmış olduğunu ve bu kararın kendisi için iyi olmadığını hissetti. Halbuki onu ikna etmiş olduğuna bayağı inanmıştı. - tçine birden bire bir korku doldu.

Slago, «Yanılmışsın, yavrum,» dedi. «Burada çok kalmıyacağımız için bırakmış olabileceğin mektubun bize hiç bir zararı dokunmaz. Hem o arkadaşın kim? Durrell denilen hergele mi?»

«Fakat sen karar veremezsin. Fleming ve Corbin'ler gelene kadar bekliydim.»

«Ne o yoksa, tek başıma senin hakkından gele-miyeceğimi mi sanıyorsun?»

«Yoo...»

Angelina cümlesini bitiremedi. Slago umduğundan daha büyük bir sür'atle hareket ederek suratına bir tokat aşketti. Tokadın şiddetinden, yanağının içeri çökmüş olduğunu sandı. Çantasını elinden düşürdü. Slago bir tekme ile çantayı kenara savurdu. Sonra birden uzanarak iki eli ile birden kızın göğüslerini yakaladı ve bü-

t n kuvveti ile s karak şiddetle geri itti. Angelina yata,-
 m üzerine yıkılarak acı ile inledi. Aya ı ile tekme atma-
 a çalıştı. Fakat bu Slago'yu güldürmekten başka bir i e
yaramadı. Uzanar K bacaklarını yakaladı ve a a ı doğru
 ekme e başladı. Angelina'nın bacakları sonuna kadar
açıldı.

Slago, kadının bacağındaki jartiyerde takılı bı-
 a ı gördü ve bir k hkaha daha saldı.

Artık Angelina, bu adamın bugüne kadar rast-
ladıklarından farklı olduğunu anlamıştı. Ve bu anlayışı
ile birlikte bütün vücudunu dehşetli bir korku sardı. Yan-
lı  hareket etmişti. Kendine g venmi ti ve Slago'nun da
diğerleri gibi bir erkek olduğunu sanmı tı. Korku ile
bı a ını alma a çalıştı.

Fakat Slago'nun kuvvetini hesaba katmamı tı.
Ufak bir el hareketi ile Angelina'nın bile ini bükerek, bı-
 a ı alıverdi. Angelina takatsiz olarak yere, dizleri üstü-
ne d  t . Elleri ile emekliyerek uzaklaşmak istediği bir
sırada, Slago dizi ile suratının ortasına bir vuruş yaptı.
Angelina acı ile sırt üstü yere yıkıldı. Yarı yarıya kendi-
sini kaybetmişti.

Slagonun vücudunda dolaşan ellerini zor hisse-
diyordu. Birden, bütün elbise ve  ama ırlarının yırtıla-
rak üzerinden çıkarıldığını anladı. Kuvvetli iki el çıplak
etlerini yakaladı ve kuvvetli parmaklar etlerine saplandı.
Havaya kalktı ve yatağın üstüne indi.

  re mek istiyordun, değil mi?  Birden Sla-
go'nun bütün ağırlığı ile üzerine   kt   n  hissetti. Fer-
yat etmek istedi, fakat sesi çıkmıyordu. Slago'nun sa 
elinde kendi bı a ını gördü.

  ylesene nono um, o arkadaşın kim? Durell
mi?  Bı a ın karnının üzerinde dola tı ını hissediyordu,
fakat bir acı hissetmiyordu. Birden bütün kuvvetini top-
layarak silkelendi. Nasıl oldu ise kurtularak yataktan
yere d  t . Aya a kalkarak durdu. Kaçmak istiyordu, fa-
kat nereye ka aca ını kestiremiyordu. Ba ını önüne e e-
rek çıplak vücuduna baktı ve kanlı  izgiieri gördü. Mi-
desi bulanır gibi oldu ve dizleri tutmaz oldu. Yere yı-
kıldı.

Bir rüyada imiş gibi, kapının a ıldı ını ve içeri
birisinin girdiğini duyar gibi oldu.

Kulağına sesler geliyordu.

«Kimmiş? Söyledi mi?»

«Balıkçı kampındaki adam olsa gerek.»

«Durell mi?»

«Başka kim olacak ki?»

...

«Ne istiyordu?»

«Bize ortak olmak.»

«Bunu ona yapman lâzım mı idi?»

«Bıçak oyununu mu? Kendi bıçağı idi. Hak et-

ti.»

«Hay Allah cezanı versin. Şimdi onu da kaybetmeliyiz.»

«Hayır. Onu da beraber götüreceğiz. Belki de o sayede Durell'i de elimize geçiririz. Polisin bir şeyden haberi yok. Eminim. Sadece ikisi.»

«Ne yapacaksın onu?»

«Baksana bir kere. Şu vücudun nefasetine. Senin Jessie'in var. Bana da bunu fazla görmezsin herhalde?»

«Bu hali ile mi?»

«Ben böylesinden hoşlanırım.»

Angelina'nın tek dileği ölmekti şu anda. O bir insanla mücadele edeceğini sanmıştı. Halbuki karşısında bir canavar vardı.

Durell, Corbin'lerin yatak odasında hiç kımıldamaksızın durarak dışarısını dinledi. Mutfaktaki servis kapısından başka çıkış yoktu ve mutfığa ulaşmak için de yine oturma odasından geçmesi lâzımdı. İçerde bir ışık yandı ve yatak odası kapısı altından ışık huzmesi göründü. Müteakiben de bir kadının yürümesinden mütevellit ayak sesleri duyuldu. Durell, yatak odası kapısını hafifçe aralıyarak baktı. Jessie Corbin'di ve doğru plânların bulunduğu masaya ilerledi. Durell, yatak üzerine bıraktığı plâna bir göz attı. Kadının hafifçe irkilmesinden, plânın noksanlığını anladığını hissetti.

Burada görülmemesi lâzımdı. Aldığı emir onları yakalamak değil, gözetlemektir. Eğer burada olduğu anlaşılacak olursa, plânlarını tehir edebilirlerdi. Sessiz ve sür'atli adımlarla pencereye gitti. Dışarıya baktı; Şansı iyi gidiyordu bir yangın merdiveni vardı. Fakat pencere kapalı idi açmağa çalıştığı takdirde gürültü içerden muhakkak duyulurdu.

Tam o sırada telefon çaldı.

Kapı aralığından, Jessie'nin telefonu efine alışını seyretti. Bir müddet dinledi. Durell kadının yüz hatlarının öfke ifade eden bir şekil alışını alâka ile seyretti. Birden kararını vererek. Yatağın yanında duran paralel telefona yanaştı ve dikkatle ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü.

Jessie'nin, «... yaptınız onu?» diye solduğunu işitti.

Mark Fleming'in sesi cevap verdi. «Slago onu kendisine istiyor.»

«Ne için?»

«Slago'yu biliyorsun. Hem gönlünü eğlendirmek istiyor ve hem de onun sayesinde Durell'i de kapana kıştıracağımızı ümit ediyor.»

Durell, «Angelina» diye düşündü.

Jessie, «Onu beraberimizde götüremeyiz » dedi. «Mecburuz.»

«öyle ise hemen hareket etmeliyiz.»

«Ben de öyle düşünüyordum.»

«Yok, yok. Bekle bir dakika sevgilim.» Jessie'nin ahizeyi bir kenara bıraktığı çıkan tok sestен anlaşıldı. Durell paraleli elinde tutarak düşündü. Demek Angelina, sözünü dinlememişti ve yakalanmıştı. Şimdi ya onu feda etmeli veya Wittington'un bütün plânlarını alt üst etmeli idi.

Birden Durell, telefonun uzun müddet sessiz kaldığını ve hayra alâmet olmadığını düşündü. Fakat bu düşüncesinde çok geç kalmıştı. Kapıya doğru baktığında, Jessie Corbin'i gördü.

Elinde, kendisine çevrilmiş ve hiç titremiyen bir tabanca vardı.

«Demek buradasın. Bizi bulmakta gecikmedin.»

Durell, ahizeyi yerine asmak istedi, fakat kadın elindeki tabanca ile tehditkâr bir işaret yaparak, «Dur-sun,» dedi. «Ve çok dikkatli olun, Mister Durell.»

«Merak etme.»

«Ahizeyi yatağın üzerine bırakın ve biraz geri çekilin!»

Durell, söylenilenleri yaptı. Jessie telefonun ya-

nına yaklaşıarak ahizeyi eline alıp ağzına yaklaştırdı. «Mark», dedi. «O burada. Yakaladım.»

Karşı taraftan, Mark Fleming'in heyecanlı heyecanlı bir şeyler söylediğini duyuyordu. İsmi biliyorlardı. Acaba daha neler biliyorlardı. Anlaşılan her şey berbat olmuştu. Bir arı için Angelina'nın yakalandığını duyunca ihtiyatı bırakmış gafil avlanmıştı.

Jessie telefonla konuşmasına devam ediyordu. Fakat gözlerini bir an için dahi Durell'den ayırmıyordu. «Slago haklı. Şimdi her ikisi de elimizde ve ikisini de beraberimize alarak derhal hareket edeceğiz. Dur, telefon- dan ayrılma. Erich orada mı?»

«Hayır. Ben onun için biraz endişe ediyorum. Slago'nun dediğine göre...»

«Aldırma ona, Birazdan buraya gelir. Bizi bekleyin, Erich gelir gelmez, oraya gelir kızla sizi de alırız.»

«Dikkatli ol!»

/ - «Merak etme. Kıza bir zarar gelmesini istemiyorsa hiç kımıldamıyacaktır.» Sonra Durell'e sordu: «öyle değil mi, Mister Durell'?»

Durell, hiç ses çıkarmadı. Jessie, onun cevap vermemesini müspet olarak karşıladı ve tekrar Mark'a bir iki talimat daha verdikten sonra ahizeyi yerine astı.

Elindeki tabanca ile bir iskemleyi işaret ederek, «Şuraya otur,» dedi. «Şimdi sizi niçin aramıza almamız icap ettiğini izah et bakalım. O kadın polise bir mektup yazmış diye mi? Fakat o mektubu postalayarnıyacaksın. Kızı Slago'ya bırakmamızı istemezsin, değil mi?»

Durell, «Hayır,» dedi.

«Yani polise gidemezsin ve bize de ortak olamazsın.»

«Eğer öyle dersen, öyledir.»

Jessie'nin gözleri şüphe ile kısıldı. Durell, karşısındaki kadının çok zeki olduğunu anladı. Dikkatli olmalıydı. Acaba Corbin ne zaman gelecekti? Ne kadar vakti vardı?

Sakin bir sesle, «Yalnız bir hata yaptın, Jessie,» dedi. «Bir şeyi unutuyorsun.»

«Zannetmem, Sen ve kız, işimize burnunuzu

soktunuz ve biz de sizi ortadan kaldıracacağız. Basit değil mi?»

«Ya ben kızı feda etmeğe karar verecek olur sam?»

«Zannetmem. Ona aşıksın ve feda edemezsin. Biliyor musun, esas hatayı o kızı Slago'yu tavlama için göndermekle sen yaptın. Şimdi sevgilin Slago'nun ne biçim bir insan olduğunu öğrenmiş bulunuyor.»

Durell, kararını verdi ve gülümsiyerek ayağa kalktı. Jessie'nin bu apartıman dairesinde tabancasını kullanmaktan çekineceğini umuyordu.

Jessie, «Otur oraya,» dedi ama sesi eski kendine itimat tonunu kaybetmişti. «Delirdin mi sen? Slago'nun ne biçim bir adam olduğunu bilmiyor musun? Sevgiline neler yapacağını tahmin etmiyor musun?»

«İçimden bir his, Angelina, için zaten çok geç kalmış olduğumu söylüyor.

«Hayır, Slago daha bir şey yapmadı.» Fakat Durell gülümseyerek ona yaklaşmaya başlamıştı.

Jessie bir an duraladıktan sonra, «Eğer burada ateş edemiyeceğimi sanıyorsan, sende yanılıyorsun. Seni öldürdükten sonra bir hırsız olduğunu iddia ederim.»

Durell birden atladı. Aynı anda tabanca da patladı. Fakat Jessie geç kalmıştı. Durell yana sıçramış ve Jessie'nin bileğine kuvvetli bir darbe indirmişti. Tabanca yere düştü.

Fakat aşağıdan bir çığlık sesi duyuldu. Her hal de komşular silah sesini duymuşlardı. Jessie, Durell'e nefretle bakıyordu.

Durell, «Bütün istediğim ortak olmak,» dedi. «Sizinle birleşmek için ta nerelerden geldik, işinize yarayabilirim. Şimdi düşünmek için sana müddet vereceğim.»

«Kızı öldüreceğiz, sağ bırakmıyacağız.»

«Hayır, bilâkis çok iyi muamele edeceksiniz. Unutma, onu öldürmiyeceksiniz.»

Birisi dış kapıya vurmağa başlamıştı. Ve kapının kilidine bir anahtar sokuldu. Anlaşılan Erich Corbin gelmişti. Burada daha fazla durmamalı idi.

«Şimdi gidiyorum,» dedi. «Kocanla konuşarak vakit kaybetmek istemiyorum. Emri kumandanın' sen-

de olduğu belli. Benim gibi bir insanı kullanabilirsin. Bende seni. Tamamen iş bakımından. Birbirimize faydalı oluruz. Nasıl?»

«Kimsin sen?»

«Yağlı börekten hisse isteyen birisi.»

«Tekrar gelecek misin? Düşünmem lâzım.»

«Geleceğim.»

Corbin'in hole girerek heyecanla seslendiği sırada, Durell, dönerek pencerelerden birini açtı ve dışarı yangın merdiveninin sahanlığına atladı. Jessie'ye düşünecek bir şeyler bırakmış oluyordu. Belkide işler ilk korktuğu kadar kötü değildi.

Merdivenleri koşarak indi. Bir alt katın penceresinden isterik bir kadın sesi geliyordu. Aldırmadan zemine kadar indi ve oradan hızlı hızlı uzaklaşmağa başladı.

Fakat fazla uzaklaşmasına meydan kalmadı. Birden sırtına bir tabanca dayandı ve sert bir ses, «Dur ve ellerini kaldır,» dedi.

Böyle anlarda alıştığı şekilde, sırf şevki tabii ile sağ ayağının üzerinde sertçe döndü ve yumruğunu savurdu. Aynı anda da karşısında bir polis olduğunu fark etti. Her halde mahallenin nöbetçi polisi idi ve silah sesine gelmişti. Durell, yumruğunu hedefe indirmede. Polisi incitmek niyetinde değildi. Fakat polis aynı fikirde değildi ki, tabancanın kabzasını bütün şiddeti ile Durell'in kafasına savurdu.

Durell hafifçe kayarak, bu darbeyi omuzuna yedi ve sağ kolu bir an için işlemez oldu. Bir yandan da polis düdüğünü öttürmeğe başlamıştı ve ilerden bir ikinci polis gözüktü.

Durell işlerin sarpa sardığını hissederek bütün gücü ile çarpışmağa karar verdi. Fakat iş işten geçmişti. Arkadan yetişen ikinci polisin bir cop darbesi ile yere yıkıldı.

Yere yıkıldığı anda, bu kadar gürültüden sonra polislere paçayı kaptırışınm ne komik olduğunu düşünüyordu.

Zindandaki hücresinin demir parmaklıkları arasından elektrikli saati görebiliyordu. Onu üç geçiyordu. Parmak izi alınıp buraya atılmıştı ve bir daha da yanına uğrıyan olmamıştı. Acaba Corbin'leri de tevkif etmişmiydi polis? Eğer öyle bir şey oldu ise, Wittington hiç memnun kalmıyacaktı.

Eli ile başını uğuşturdu. Yediği cop'un yeri hâlâ ağrıyordu. Parmak izlerini aldıktan sonra, bir polis doktoru gelmiş, pansuman yapmıştı. Kodese girmeden önce, kanunen hakkı olan, tek telefonunu edebilmek için müsaade istemişti ve bu müsaadeyi belki biraz istemiye-rekte olsa vermişlerdi. Nöbetçi polis çavuşunun nezareti altında, parasını ödeyerek, şehirlerarasını isteyip Washington'da, hazır elbise tüccarları, McGuire, Sloan Levy'ye telefon etmişti. Wittington yerinde yoktu, fakat en kısa zamanda bulacaklarını vaad etmişlerdi.

Durell, bununla iktifa etmek zorunda kaldı. Yapabileceği başka herhangi bir şey yoktu. Washington's

telefon etmesi bile, gizlilik kaideleri dışında idi. Fakat çaresizlik içinde buna mecbur kalmıştı. Bu zindanda daha fazla kalamazdı. Zaten içeriye atılalı iki saati geçmişti. Bu iki saatte neler olmazdı ki?

Sigarasını bitirerek tekrar saate baktı. Onu çeyrek geçiyordu. Nöbetçi polisinin bulunduğu taraftan bir sesler duyuldu. Durell sabırsızlıkla gezinmeğe başladı. Angelina'yı düşünmekten kendini alamıyordu. Acaba hâlâ sağmı idi? Ayrılırken Jessie'ye söylediği sözlerin, onları düşünmeğe sevk edeceğini ümit ediyordu. Fakat bir şeyden şüphesi yoktu, o da Corbinleri kaçırmıştı. Burarlarda olmadıklarına göre, polisleri atlatmasını bilmişler ve şu anda da kimbilir ne taraflara doğru gitmişlerdi.

Birden kendi bulunduğu hücreye yaklaşan ayak seslerini işitti. Şimdiye kadar görmediği bir dedektif ka-
pıyı açarak, «beni takip et,» dedi.

Beraberce, **nöbetçi** polis odasına yürüdüler.

Dedektif, bir masa başındaki yerine oturarak çekmecedan çıkardığı zarfı Durell'in önüne itti. «İşte eşyaların. Tabancanda içinde.»

Durell, «teşekkürler,» dedi.

«Bir sualime cevap verirmisin?»

«Cinsine bağlı.»

«Kimsin sen?»

«Nöbetçi polise söylediğimden fazlasını söyleyemem.»

«Biliyorrhusun, o Washington'a telefonundan sonra sırtıma bir ton yük indi ve sırtım ağrıyor. Senin yerinde olmağı isterdim.»

«Hoşlanacağını hiç zannetmem.»

Dedektif bir müddet düşündü ve başı ile tasdik etti. «Doğru, belkide sevmezdim. Bir karım ve dört çocuğum var.»

«Gidebilirmiyim artık?»

«Güle güle.»

Durell'in ilk işi bir umumi telefon bulmak • ve şehirlerarasım istemek oldu. Wittington'un kendisinden haber bekliyeceğini tahmin ediyordu.

Telefona, Daniel Kincaid çıktı.

Durell, «işler sarpa sardı,» dedi. «Elimden kurtuldular ve Angelina'yı da ellerine geçirdiler.»

Kincaid-kızgın bir ifade ile, «Ben o kız için fikrimi söylemiş...» diye söze başladı.

Durell'in bütün kanı beynine çıktı ve sertçe, «kes sesimde beni dinle,» dedi. «Kızacak birisi varsa o da benim. Elimi kolumu bağlayıp, hiç bir bilgi vermeden beni işe sevk ediyorsunuz, sonrada işler karışınca kabahati benim üzerime yüklemeye çalışıyorsunuz. Sonra da atıldığım kodesten çıkarılmam için iki buçuk saat bekletiyorsunuz. Git o elektronik beynine sor bakalım, böyle şartlar altında yüzde kaç muvaffakiyet beklenebilir?»

«Hey bana ne yapacağımı söyle....»

Durell derin bir nefes alarak kızgınlığını zapt etmeye çalıştı. Bütün kızgınlığının, Angelina'nın Slago'nun eline geçmesinden doğduğunu biliyordu. Epey sakinleşmiş bir sesle, «Kincaid,» dedi. «Onların nereye gittiklerini biliyorum. Şimdi Corbin'lerin apartımanma ve diğer iki adamın kaldıkları otele gidip kontrol edeceğim. Fakat hepsinin çoktan yola çıkmış olduklarına kuvvetle inanıyorum. Tahminime göre, Pennsylvania'da Groversville adlı bir kasabaya doğru yola çıktılar.»

«Hiç işitmedim. Oraya ne yapmağa, gidiyorlar?»

«Fazla vakit yok. Sözümlü kesmeden dinle. Burada peşlerinden gidiyorum. Orada inşa edilmiş pek komp like bir inşaatın plânları var ellerinde. Bu inşaatın mimarının adı Cari Amberley. Bir tahkik et. icap ediyorsa senin Lucy'ne de bir sor. Amberley kimdir ve plânlar nerenin plânlarıdır öğren. Hedefleri o. Ve bu hedef her ne ise, büyük bir şey.»

Şimdi Kincaid'de yumuşamıştı. «Afedersin Durell, bir an için kızdım. Burası ile telefon irtibatı yapmaman gerekiyordu. Çok fevkalâde haller " hariç tabii.»

«Bundan mühimmi de olmaz.»

«Bana kalırsa, ikinci bir talimatımıza kadar New York'ta kal. Tek basma onları takibe kalkma. Şimdi Amberley hakkında bilgi alacağım ve sanada malûmat vereceğim. Zaten belki de, bütün bu işlerin kilit noktası budur.»

Durell, «Peşlerinden gideceğim,» diye ısrar etti. «Angelina ellerinde.»

«O kız için tehlikeye atılmakta manâ olmadığını seninde çok iyi bilmen gerekir.»

«Tehlikeyi göze alacağım.»

«Unut onu. Beni anlıyormusun?»

«Groverville'den ararım sizi,» diyen Durell telefonunu kapadı.

Bu çok tehlikeli bir hareketti. Belkide Groverville'de hiç bir şey yoktu. Tamamen yanlış bir istikamet te olması çok muhtemeldi. Fakat takip edebileceği başka da bir istikamet yoktu.

Evvelâ doğru Corbin'lerin apartımanına gitti. Geride hiç bir şey bırakmaksızın gitmişlerdi. Corbin'lerin apartımanı civarında park etmiş olduğu arabasına atlayarak bu sefer Mark Fleming'le Slago'nun kaldığı otele gitti.

Onlarda gitmişlerdi. Vakıa otelden ilişkilerini kesmemişlerdi ama yoklardı ve Durell bir daha hiç birinin geri gelmiyeceğinden emindi. Odalarını görmek arzusunu belirttiğinde, otel kâtibi yanaşmadı. Odayı gezmek için müsaade temin etmesi uzun süreceğinden ve kaybedecek vakti olmadığından bu arzusundan vaz geçti.

«Otelden ayrılalı ne kadar oldu?» diye sordu.

«Herhalde bir saati geçti. Fakat doğrusunu isterseniz, pekde dikkat etmedim.»

«Yalnız mıydılar?»

«Evet. Sadece ikisi.»

«Yanlarında başkası yok muydu?»

«Hayır.»

Durell cebinden bir yirmi dolarlık çıkararak, kâtibin önüne bıraktı.

«iyi düşün!» Dedi. «Yanlarında, genç bir kadın yok muydu? Uzun boylu ve belki biraz hasta görünen.»

«Hasta değil sarhoştı,» diyen kâtip yirmi dolarlığı yok ediverdi. «Şimdi hatırladım.»

Demek ki otelden çıktıklarında, Angelina henüz sağdı. Durell'in içi biraz olsun rahatladı.

Durell kâtime teşekkür ederek ayrıldı ve ara-

basma atladı. Karnı iyice acıkmıştı ama vakti yoktu., önüne ilk gelen bir benzin istasyonundan, yol haritası temin ederek Groversville'e en kestirme yolu tesbit etti ve yola çıktı.

Yolda, trafiğin müsaade ettiği azami sürati yaparak yol almağa başladı. Daha sür'atli giderek, trafik tarafından çevrilmeği istemiyordu. Corbin'lerin de aynı düşünce ile daha, sür'atli yol almıyacaklarını tahmin ediyordu.

Gece yarısı Port Jervis'i geçti ve Pocones'ta mola vererek bir şeyler atıştırdı. Nihayet sabahın dört buçuğunda Groversville'e ulaştı.

Şehrin hemen dışında bir otel görerek, önünde park etti. Şansı vardı ve bir oda bulmakta güçlük çekmedi. Fakat otelciyi - tatlı uykusundan uyandırmış olduğunu göz önüne alarak adama, normal fiatın iki mislini ödiyerek, anahtarını aldı ve odasına geçti.

Odaya girince ilk işi soyunmak ve duşa girmek oldu. Yol boyunca, Angelina'yı düşünmemek için elinden geleni yapmıştı fakat şimdi aklında tek o vardı. Fakat acele*ile bir hataya düşmemesi gerektiğini biliyordu. Onun için evvelâ aklını başına toplayıp biraz istirahat etmesi zaruri idi. Bunun en iyi şekli ise duştı. Evvelâ sıcak ve sonra ise soğuk bir duş yaptı. Peşinden, odasına geçmeden önce, otelin bürosundan satın almış olduğu tfaş makinesi ile traş oldu.

- Traşını henüz tam'amlamıştıki, kapıya vuruldu. Banyo havlusunu beline sararak kapıyı açtı. Otelci idi.

«Işığınızın henüz sönmemiş olduğunu gördüm ve belki istirahatinizi sağlayacak bir yardımda bulunabilirim diye düşündüm,» dedi.

«Meselâ ne gibi?»

«Güzel bir içki gibi. Bu kasaba, da iyi içki bulmak oldukça güçtür. Bende ise en iyi bourbon var. Ndersiniz?»

«Fena fikir değil.»

«Böyle düşüneneğinizi tahmin ederek bir şişe getirdim. On beş dolar.»

Durell adamın gözlerine baktı ve para düşkünü olduğunu tahmin etti. Normalin üstünde olmasına rağmen bahşişi ile beraber parayı ödedi ve şişeyi aldı.

. «Biraz da malûmata ihtiyacım var. Nasıl benimle içer misin?»

«Niye olmasın. Zaten bende uyuyamıyordum. Karım biraz horlarda.»

Durell gülererek, banyoda duran iki bardağı getirdi ve doldurarak bir tanesini otelciye uzattı. Adam teşekkür eder etmez, bardağı dikti ve günlerce susuz kalmışçasına bir defada bitir iverdi. Durell, adamın bardağını ikinci defa doldurarak, kendisinininkini de yudumladı.

Adam, «yanınızda valiziniz yok,» dedi. «İsterseniz size gömlek ve iç çamaşırı da temin edebilirim.»

«Pena olmaz. Biraz anı olarak seyahata çıktım da.

«Sabahleyin yola devam mı?»

«Kasabanızda biraz işim var. Ona bağlı.»

«Kasabamızda olabilecek yegâne iş turist işidir.»

«Benimki başka. Cari Amberley! arıyorum.»

«Ha o mu? Burada yazlık bir evi var.»

«Şimdi kasabada mı acaba?»

«Olabilir.»

«İşi nedir?»

«Bilmiyor musunuz? Halbuki işinizin onunla olduğunu söylediniz.»

«Gizli mi yani?»

«Yok canım. Büyük bir mimar. New York'tan. Kalbi mi ne var, biraz rahatsız. Hiç ziyaretçi falan kabul etmiyor. Bütün yazını burada geçirir.»

Bu sefer Durell, adamdan, Amberley'in yazlık evinin yolunu öğrendi. Ve sonra, «Bir şey daha öğrenmek istiyorum,» dedi. «Kasabanızda George Johnston adında bir emlakçı var mı?»

«Evet. Kasabanın ana caddesinde ofisi var. Daha ziyade yazlık evler üzerine iş görür. Ofisini saat tam dokuzda açar. yeşil gömlekle iç çamaşırı istiyor musunuz?»

«On doların üstünde **değilse** kabul.»

«Anlaştık.»

«Sabaha getirir misin.»

«Peki bu şişenin gerisi lâzım mı?»

«Yok istemem. Gerisini sen içebilirsin >

Otelci odadan çıkınca, Durell yatağa uzanarak uyumağa çalıştı. Fakat uyumasına imkân yoktu. Düşünmeğe başladı. Acaba buraya gelmekle doğru hareket etmiş miydi? Belki de Corbin'ler şu anda bambaşka bir yerde idiler. Yahutda ilk plânları burası olmakla beraber, Angelina'nın ve" kendisinin müdahalesi dolayısı ile ilk plânlarını değiştirmiş olmaları da pekâlâ mümkündü.

Eğer hedefleri burası ise ve sabaha izlerini yakalayabilirlerse, onları pek kuşkulandırmamış olduğunu anlıyacaktı.

Uykuya dalmadan önce son düşüncesi Angelina idi.

Sabah saat yedide Durell kalkmış ve traş olmuş bulunuyordu. Kapısının önünde yeni bir gömlek ve iç çamaşırları duruyordu. Alarak giyindi. Otelden az ilerde kahvaltı edecek bir yer buldu.

Kahvaltıdan sonra, George Johnston'un ofisine gitti, fakat henüz erken olduğu için açılmamıştı. Bunun üzerine evvelâ Cari Amberley'in evine gitmeğe karar verdi. Otelcinin tarifine uyarak evi bulmakta güçlük çekmedi.

Evde,*'herhangi bir kimsenin yaşadığına dair bir canlılık yoktu. Fakat evin hemen yanında bir sundurma altında Jaguar marka pahalı cinsten bir araba vardı.

Kapının zili yoktu veya çok iyi gizlenmişti. Başka çare bulamadığı için kapıya yumruğu ile vurdu ve beklemeğe başladı.

Kapıyı, kısa boylu ve yaşlıca bir hanım açtı. «Evet?» dedi.

Durell, «Misis Amberley mi?» diye sordu. Kadın başı ile müspet bir işaret verince devam etti. «Sizi bu sa-

atte rahatsız ettiğim için çok müteessirim, fakat kocanızla acele olarak konuşmam gerekiyor.»

«Fakat.imkân yok bu...»

«Çok mühim ve acele Misis Amberley.»

«Hep böyle, değil mi? Siz hükümet temsilcileri daima ya acele veyahut da mühim işler için konuşmak istersiniz.»

«Benim bir hükümet temsilcisi olduğumu nereden çıkardınız, Misis Amberley?»

Kadın bir an şaşırır gibi oldu. «Değil misiniz?»

«Doğrusunu isterseniz evet. Fakat kocanızın, bizler tarafından bu kadar çok rahatsız edildiğini bilmiyordum

«Evet, bilhassa o Allahm belâsı proje sona erdiğinden beri pek o kadar rahatsız eden yok. Son bir kaç aydan beri kocamı arayan ilk sizsiniz.» Birden gülümseyerek geri çekildi. «İçeri buyurmaz mısınız? Herhalde bir kahve içersiniz.»

Durell, içeri girerek, Mrs. Amberley'i oturma odasına kadar takip etti.

Mrs. Amberley, Durell'e oturmasını işaret ettikten sonra, «Carl'm istirahat ihtiyacı var,» dedi. «Her halde duymuşsunuzdur. Kalbinden sıkıntısı var ve bundan altı hafta önce fena bir kriz geçirdi. Her sabah, öğleye kadar yataktan çıkmaması lâzım.»

Durell, teskin edici bir sesle, «Kocanızı fazla rahatsız edecek değilim.» dedi. «Hatta yataktan bile çıkmassa olur, sadece bir iki sual soracağım.»

«Bir bakayım, uyanmış mı?»

Aradan çok geçmeden, koşarak yaklaşan ayak sesleri işitti ve az sonra da heyecanlı bir şekilde içeri Mrs. Amberley girdi. Gözlerinden korku ifadesi akıyordu. «Odasında yok! Gitmiş! Ayrı odalarda yatıyoruz. Böylece daha iyi istirahat ediyor. Şimdi odasında yok. Ve penceresi açık.» Elini ağzına götürdü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. «Acaba ne oldu? Bunun mânası ne?»

«Bir yürüyüşe çıkmış olamaz mı?»

«Oh. Hayır, hiç yapmaz. Son krizden beri hiç yürüyüşe çıkmıyor.» Birden susarak dikkatle Durell'e baktı. «Buraya niçin geldiniz? Kötü bir mesele mi oldu?»

Durell, mümkün olduğu kadar sakın bir sesle, «Hiç bir kötü durum yok,» dedi. «Lütfen telâşlanmayın. Kocanızın yatak odasını görebilir miyim?»

Beraberce yatak odasına gittiler. Fakat odada herhangi bir mücadele izi yoktu.

Mrs. Amberley, «Bu işte fena bir şey var. İçime doğuyor. Cari, asla böyle bir şey yapmazdı. Daima doktorun dediği şekilde öğleye kadar yatakta kalırdı.»

«Kocanızın üzerinde çalıştığı hükümet projesi ne idi, Misis Amberley?»

Şaşkınca Durell'e baktı. «Siz de* mi bilmiyORSUnuz? Benim hiçbir fikrim yok.»

«Bu civarda mı idi?»

" «Zannedersem. Fakat Cari bana hiç bir şey söylemezdi.» Birdenbire şüphe ile gözlerini Durell'e dikti. «Fakat bunları niçin bana soruyORSUnuz? Bana hükümetten olduğunuzu söylediniz. Kittitimi Projesini bilmiyor musunuz?»

«Hayır.»

Birden korku ile bir adım geri çekildi. «Şimdi polise haber vereceğim. Yok hayır FBI'a.»

Durell, kadına bunu yapmamasını söyleyemezdi ve söylese de bir faydası olacağını hiç sanmıyordu. Şimdi doğru iz üzerinde olduğunu anlamış bulunuyordu. Fakat yine geç kalmıştı. Corbin'ler kendisinden önce Amberley! bulmuşlardı.

Bu sırada Mrs. Amberley, telefona gitmiş ve ahizeyi kaldırıyordu. Durell yaklaşarak elini uzattı. «Lütfen evvelâ ben Washington ile konuşayım,» dedi.

Kadıncağız, gittikçe artan bir korku ile, kendisine uzatılan ele baktı ve kekeler gibi bir sesle, «Polise haber verecek misiniz?» diye sordu.

«O hususta talimat istiyeceğim. Belki de şu anda kocanız dışarda dolaşıyor olabilir. Niçin söyle etrafi

bir kere dolaşıp bakmıyorsunuz? Seslenmiyorsunuz?»

Kadın dudaklarını ısırđı. «Buralarda değil,» dedi. «Biliyorum. Fakat bakayım.»

Kadın uzaklaşır uzaklaşmaz, Durell, Wittington'un numarasını istedi. Bu sefer karşısına Wittington'un kendisi çıktı. «Ne yapıyorsun sen, Durell?» diye sordu.

Durell doğrudan doğruya sadede geçti. «Kincaid dün verdiğim isimleri kontrol etti mi?»

«Neredesin Durell?»

«Groverville'deyim. Aradıklarımız da burada.»

«Emin misin?»-

«Cari Amberley'i ellerine geçirdiler. Nasıl onun hakkında bir şey öğrenebildin mi?»

«Ellerine geçirdiler mi?»-

«Her halde. Kayıp. şu anda onun evindeyim.>>

Bir an karşı taraftan hiç bir ses gelmedi. Niha yet Wittington sordu: «Onun kim olduğunu bilmiyor musun?»

«Lâfi geveleyip durmayın. Patron belki sensin ama şu anda iz üzerinde olan benim. Bu Amberley buralarda ne gibi bir proje üzerinde çalışıyordu?»

«Henüz öğrenemedik. Bir esrar perdesi ile karşı karşıyayız.»

«Yırtm öyle ise o perdeyi. Bu çok mühim.»

«öyle olsa gerek. O civarda gizli bir tesisat olsa gerek, fakat Genelkurmay'dan kimse ya bir şey bilmiyor veyahut da konuşmak istemiyor. Sen bir ip ucu verebilecek her hangi bir şeyle karşılaşmadın mı?»

«Hayır. Hiç bir şey.»

«öyle ise Beyaz Saray'a gitmem gerekecek. Bunun hesabını birisi verecek. Bu kadar gizlilik ve esrar, saçmalığa gidiyor artık. En yukarı çıkıp öğreneceğim. En serî şekilde hareket edeceğim.»

«MacCreedy de işe karışabilir. Misis Amberley. FBI'a telefon etmeği tasarlıyor. Onu durduramam.»

«işin MacCreedy'e ulaşması vakit alır.»

«Biliyorum.»

«Yardıma, ihtiyacın var mı?»

«Bilmiyorum. Neye bakacağımı da bilmiyorum zaten.»

«Oranın numarası kaç? Birazdan seni tekrar ararım.»-Ve cevap beklemeden ahizeyi yerine astı.

O sırada da Mrs. Amberley geri geldi. Kadına bir bakış, kocasını bulamadığını anlamağa kâfi idi. Durell, «Ben gidiyorum.» dedi. «Eğer kocanızı bulacak olursam, sizi haberdar ederim.»

Durell tekrar kasabaya, girdiğinde saat dokuzu geçiyordu. Arabasını park ederek George Johnstori'un ofisine yollandı. Corbin'leri tarif edince adam. hatırladı «Oh, evet,» dedi. «Onlara Kittitimi'de bir köşk kiraladım.»

» «Kittitimi mi?»

«Evet. Güzel ve havadar bir yerdir.»

«Tenha mıdır?»

«Oh, evet. Meskûn mahallerden uzakta asude bir yer.»

«Şimdi oradalar mı acaba?»

«Bilemem. Görmedim.»

Durell, bu Kittitimi'deki köşke giden yolu öğrendi. Sonra da sordu: «Buralarda hükümetin bir inşaatı oldu mu?»

«Hükümet inşaatı mı? Yok, hayır.»

«Hiç büyük bir inşaat falan olmadı mı bu civarlarda?»

Adam birden gülümsedi. «Ha, şimdi anladım. Siz herhalde Blue Spot'ı kastediyorsunuz. Geçen sene bir şirket eski bir antrasit madenini açmaya kalktı.»

«Tamam, onu kastettim.»

«Ama geç kaldın. Şimdi bir şey kalmadı. Oralara yaklaşamazsın bile. Adamlar koca bir dağın yarısını satın alıp etrafını tel örgülerle çevirdiler. Bir sürü makineler geldi, kazmağa başladılar. Bütün kasaba, eski maden tekrar faaliyete geçecek ve kasabayı zengin edecek diye sevinirken, inşaat duruverdi. Anlaşılan bir madene rastlayamadılar. Bana kalsa o kadar masraftan sonra şirket iflâs etmiş olsa gerektir.»

«O inşaat mahallini gezebilir miyim? Ne dersiniz?»

«Zannetmem. Her taraf yüksek tel örgülerle çevrili ve hususî arazi diye işaretli.»

«Peki, şirketin bir ofisi falan yok mu burada?»

«Hayır. Belki New York'ta vardır. Bilmiyorum.»

Durell, teşekkür ederek oradan ayrıldı Bir restorana girerek kahve içti ve Mrs. Amberley'e telefon etti. Kocasından henüz haber yoktu.

Angelina bütün gece gözünü kırpmamıştı. Vakkı bir acı veya sızı kalmamıştı ama, kendisine Slago'nun yaptığı manevi şok fena idi. Kepenklerinin arasından ışıklar sızan, kilitli pencerelere boş nazarlarla baktı ve yeni bir gün olduğunu anladı.

- Jessie denilen kadın da olmasa kimsenin kendisini insan yerine koyacağı yoktu. Yolda Jessie arabayı durdurtmuş ve bir eczaneden sargı v.s. alarak, Slago'nun bıçağı ile açtığı yaraları tedaviye çalışmıştı. Daha önce de yine kendi elbiselerini vererek, Angelina'nın insan önüne çıkabilecek bir kıyafete girmesini sağlamıştı.

Fakat Angelina, artık bütün ümitlerini kaybetmişti. Aynada kendi vücuduna bakmağa bile Cesareti yoktu. Bir zamanlar iftiharla seyrettiği vücudunu artık kimse istemeyecekti.

Odanın iki kapısı vardı. Bir tanesi herhalde yandaki odaya açılıyordu ve diğeri ise hole. Fakat Angelina'nın kalkıp kapının kilitli olup olmadığını kontrole bile cesareti veya isteğı yoktu. Kapı açık da olsa zaten ne-reye gidecekti.

Birden yandaki odadan inleme gibi bir ses duydu. Bir müddet sessizlikten sonra aynı inleme tekrar duyuldu. Yavaşça, kalkarak ara kapıya gitti ve dinledi. Nihayet dayanamıyarak, «Kim var orada?» dedi

Ayak sesleri duydu ve sesler kapının önünde durdu.

Tekrar, «Kim var orada?» diye sordu.

Kapının öbür tarafından bir sürgü açılmasından mütevellit bir ses duyuldu, Angelina korku ile geri çekildi. Acaba yine bir hata mı işlemişti.

Kapı açıldı.

Eşikte bir adam belirdi. Angelina bu adamı daha önce görmemişti. Beyaz saçlarına rağmen yakışıklı idi ve çok acı çekmekte olduğu yüz hatlarından belli oluyordu. Üzerinde pi.ja.imalar vardı ayakları çıplaktı. Ayak parmakları kan içinde idi, kolunun birini, diğeri ile taşımağa çalışıyordu. Sanki kırıktı ve ilk yardım yapılmamış gibi idi. Acaip bir şekilde nefes alıyordu ve her nefes alışta çok ızdırap çektiği intibai bırakıyordu.

Angelina'yı görünce, «Sana da mı bir şey yaptılar?» diye sordu.

«Kimsiniz siz?»

«Cari Amberley. Beni bu sabah evden kaçırdılar.. Sana'ne yaptılar?»

«Bilmiyorum. Konuşmak istemiyorum.»

«Ne kadar zamandan beri buradasın?»

«Bilmiyorum.»

«Peki, kaçmak istemiyor musun?»

Angelina anlamadan baktı. Kaçmağı aklına bile getirmemiş olduğundan böyle bir teklif şaşırttı onu.

Amberley şefkatle, «Bir şeyin yok ya?» diye sordu,

«Hayır. Evet. Bilmiyorum. Öyle şeyler yaptılar ki... Neredeler onlar?» •

«Hepsi gittiler ve bizi buraya kilitlediler. Bana söylediler. Ben bir korkağım. Anlaşılan insan ölümle bir kere tanıştıktan sonra, ölümden daha kolaylıkla korkuyor. Kalbim zayıf. Beni öldürecekler sandım. Hele o eli bıçaklı adam bir kere...»

Angelina'nın gözleri korku ile açıldı. «Ondan bahsetme,» dedi.

«Fakat benden malûmatı aldılar.»

«Ne yapabilirdin ki? Otursanıza. Siz de benden daha iyi görünmüyorsunuz, Ben bir etrafı araştırayım Sizin ayakkabılarınız yok mu?»

«Sabah, beni yatağımdan aldılar.»

«Belki ayağınıza uyacak bir şeyler bulabilirim.*

«Fakat sizin de ayağınızda bir şey yok.»

«Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?»

«Elbette. Siz bilmiyor musunuz?»

«Beni New York'tan aldılar. Neyse, şimdi bunları bırakalım.» Angelina yavaş yavaş kendini toparlamağa başlamıştı ve başka bir şey söylemeden Amberley'in kapısından çıkarak evi dolaştı. Az sonra da evde kendilerinden başka kimse bulunmadığını öğrenmiş bulunuyordu.

Amberley'i bir koltukta oturuyor buldu. Kırılmış olduğunu tahmin ettiği kolu, garip bir şekilde koltuğun kenarına dayalı idi ve adamın gözleri yaşlı idi. Her halde kendisinin yokluğu sırasında biraz ağlamıştı.

Angelina, «Nasıl bir şeyiniz yok ya?» diye sordu.

«Ne diyeyim bilmem ki? Nasıl buradan kurtulabilecek miyiz?»

«Zannederim.»

«Ne kadar çabuk davranırsak o kadar iyi olur,, Miss...»

«Angelina. Angelina Greene.»

«Size ne yaptılar?»

Angelina ürperdi. «Anlatamam.»

Angelina tekrar odaları aradı ve bir valizde bir çift mokasen ayakkabı buldu. Kendisi için de bir çift-terlik buldu.

Mutfağa giderek birer bardak kahve doldurdu. Kahveleri bitirdikten sonra evden çıkmak için kapıyı zorlamağa başladılar. Nihayet kapıyı, Amberley, bir yerden eline geçirdiği bir tornavida ile açmağa muvaffak oldu.

Evin önünden uzayan yolu takiben ilerlemeğe başladılar. Ufak bir suyun üzerinden, ahşap bir köprüden geçtikleri sırada, ilerden kendilerine yaklaşmakta olan bir otomobilin sesi ile oldukları yerde durdular.

Otomobil nerede ise meydana çıkacaktı ve sak-

Ianma ihtimali yoktu. Birden Angelina kararını vererek, Amberley'i suya, itti ve kendisi yolun ortasına koştu. Arabayı Slago kullanıyordu ve yanında başka bir kimse yoktu. Angelina'ya çarpmamak için frenlere asıldı ve durdu. Bu sefer Angelina, Amberley'i suya itmiş olduğu noktanın aksi istikametine kaçmağa başladı. Slago da arabadan atlayarak kızın peşinden koşmağa başladı. Bu sırada Amberley sudan çıkmış silkeleniyordu ve Slago aksi istikamette koştuğu için onu görememişti.

Slago'nun vücudundan umulmayan sür'ati, Angelina ile olan mesafeyi gittikçe^kırıyordu. Bu yetmiyor-muş gibi Angelina'mn ayağı bir taşa takıldı ve yere yu-varlandı. Slago'ya bu kâfi geldi ve iki adımda, kıza yetişti ve kendim kadının üzerine attı. Bir yandan da sırtıyordu.

«Seninle yalnız kalmak için geliyordum ben de, nonoşum,»

Durell, emlâkçıdan sonra tekrar otele dönmüş ve Wittingtonla telefonla konuşmuştu. Wittington, gönderceği yardım gelene kadar otelde beklemesi için Durell'e emir vermişti. Fakat Durell, gelecek yardımın izini takip edebileceğini söyleyerek telefonu kapamıştı.

Şimdi ise, Corbin'lerin kiraladıkları yazlık eve doğru arabasını sürüyordu ve küçük köprüye yanaştığı sırada yolun ortasında uzanmış baygın bir adam gördü. Arabayı durdurarak, aşağı indi ve yanaştı. Adam pijamaları ile idi ve Durell bunun Amberley olduğunu tahmin etti.

«Amberley, beni işitiyor musun? Kız nerede? Angelina Greene? O da hapis mi idi?»

«Evet... Sen kimsin»

«Dost. Bana inanabilirsin.»

«Onları durdurmalısın...»

«Nereye gittiler?»

«Onlara söyledim... Nereye gitmeleri icap ettiği-

.ni söyledim... Elimden başka bir şey gelemezdi... Beni doktora götürebilecek misin?»

«Senin için en iyi hareket tarzı hiç kımıldamadan yatmak. Ne tarafa gitti onlar?»

«O kız ben kurtulayım diye kendini yakalattırdı. Fakat kaçacak halim yok.»

«Ne kadar zamandır buradasın?»

«Bilmiyorum.»

«Yarım saat?»

«Belki.»

«Daha uzun olabilir mi?»

«Bilmiyorum.»^v

«Senden ne öğrendiler? Bana söyleyebilir misin? Peşlerinden gideceğim.»

«Yazlığı geçtikten sonra patikayı takip et... Eski kömür madeni... Eski bir giriş... Raylara bak...»

Amberley basını yere yasladı ve hareketsiz durdu.

Durell, adamın nabzını yokladı ve «Peşimden gelecekler sana yardım eder,» dedi. «Hiç kımıldamadan yat.»

Yazlık evde bir kaç dakika harcadı. Evde kimse olmadığına kanaat getirir getirmez dışarı fırladı. Buradan öteye arabanın gidebileceği bir yol yoktu. Otların arasında besbelli olan bir patikayı takip ederek sür'atle yürümeğe başladı. Nihayet izler bir tel örgüye geldi. Tel örgü kesikti ve tel makası az ötede duruyordu. Hiç bir pas izi olmadığına göre yeni kullanılmıştı. Kesik telden geçerek, yürümesine devam etti. Şimdi Kittitimi tepesi yamacında idi ve insan boyu ot Jar arasından ilerliyordu. Birden bire bir demir yolu ile karşılaştı. Herhalde Amberley'in söylediği raylar bu olsa gerekti. Raylarda en ufak bir paslanma olmadığına göre, kullanılmakta idi.

Durell, bunu da geçerek biraz daha ilerledi ve eski bir kulübe ile karşılaştı. Kulübenin hemen arkasında askerî bir jeep park edilmişti. Yanında da Corbin'lerin Buick arabası vardı. Demek buraya gelen bir araba yolu vardı. Fakat Amberley kendisine patikayı tarif ettiğine göre, herhalde bu şekilde daha çabuk geleceğini tahmin etmişti. .

Jepten anlaşıldığına göre buralarda asker de

vardı, fakat nerede idiler. Durell göremedi.

Durell, Buick arabaya yaklaştı. İçerde kimse gözük-müyordu. Kapısı açıktı. İyice yaklaştığı zaman, arabanın arkasında döşemeye yatırılmış bir şekli farket-ti. Eğilince bunun, üzerine battaniye örtülü bir insan olduğunu anladı. Hafifçe battaniyeyi kaldırdı ve Angelina'yı gördü. Elleri ve ayakları bağlı idi. Hemen çözdü ve «An-gelina,» diye yavaşça seslendi.

«Sam?»

«Kalk çabuk.»

«Çok geç.»

«Yardıma ihtiyacım var.»

«Sana yardım edemem.»

Uzanarak kalkmasına yardım etti. «Sana ne yap-tılar?» diye sordu.

" «Söyliy emem.»

«Slago mu?»

«Evet!»

«Hadi çık dışarı. Nerede onlar?»

, «Madende.»

«Ne madeni?»

«Bilmiyorum.» Elleri ile entarisinin önünü ka-vuşturmağa ve Durell'in yara izlerini görmemesine çalış-şıyordu. Durell onu dışarı çekmek için elini uzatınca, dehşetle, «Hayır olmaz,» diye bağırdı. «Sürme elini ba-na.»

«Bitti artık. Bir daha sana dokunamayacaklar.»

«Lüzum yok artık. Her şey bitti. Ben kirlendim. Beni unut artık, Sam.»

«Yaşıyorsun ya, mesele yok. Seni sağ bulamaya-cağımdan korkuyordum.»

«Keşke ölse idim.»

«Aşağı madene nasıl iniliyor?»

«Şu kulübeden. Az kalsın kurtuluyordum. Am-berley diye birisi daha vardı. Onun kaçmasına yardım ettim.»

«Biliyorum, onu buldum.»

«Ve şimdi de beni buldun. Bundan korkuyor-dum zaten. Beni bulmaman için dua ediyordum.»

«Pete'nin intikamını almak istemiyor muydun?»

İşte zamanı geldi. Bana yardım etmelisin.» Sonra ilâve etti. «Yoksa korkmağa mı başladın?»

«Oh, Sam, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Aptallık ettim.»

«Olan oldu artık. Hadi gidelim.»

Daha fazla beklemeden kulübeye doğru yürüdü. Angelina'nın kendisini takip edeceğini umuyordu. Vakit kaybetmemesi lâzımdı. Yine geç kalmayı hic arzu etmiyordu. Kulübenin kapısına geldiğinde, Angelina'nın ayak seslerinin kendisini takip ettiğini işitti.

Kulübenin kapısını*ayağı ile iterek sonuna kadar açtı ve elinde tabancası ile içeri daldı.

Kulübenin, tepeye yaslandığı kısımda **bir kapı** daha vardı. Durell açarak bu kapıdan da içeri **daldı ve** ilk gördüğü şey Corbin oldu. Corbin çömelmiş, **birtakım** borulara bağlamış olduğu gaz tankları ile meşguldü. **Fakat** Durell'i hissetti ve birden doğrularak atıldı.

Durell yana sıçrayarak, iki yumrukta **Corbin'i** yere serdi. Şimdi etrafına bakmağa vakti vardı **ve öyle** de yaptı. Oldukça genişçe bir tünel içersinde idi. **İçersi** tavana asılı kuvvetli ampullerle gündüz gibi aydınlıktı. Herhalde bu tünelin bir tarafına kuvvetli bir **jeneratör** yerleştirilmişti.

Dönerek, kendisini takiben içeri girmiş olan Angelina'ya baktı. «Corbin'in silâhını al,» dedi.

«Dışarıda iki kişiyi öldürdüler,» dedi.

Durell, «Asker mi?» diye sordu.

«Herhalde. Üniformaları vardı.»

«Nerede?»

«Kulübenin öte tarafında.»

«Peki, şimdi dediğimi yap ve Corbin'in **tabancasını** al.» Hâlâ almadığını görünce eğilerek kendisi **aldı** ve kızın eline tutuşturdu.

Corbin'in üzerine eğilerek iki tokat attı. «Söyle-Erich! Arkadaşların neredeler?»

«Aşağıda.»

«Hadi, biz de gideceğiz.»

«Fakat gaz var. Nasıl gideriz?»

Durell, Corbin'i yere serdikten sonra, kapamış olduğu tankların valflerini ve çalışmağa devam eden hava borularını işaretle, «Şimdiye kadar gaz temizlenmiştir,» dedi.

Corbin, Durell'i dikkatle süzerek, «Buranın ne olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır, fakat tahmin edebilirim.» Sonra da sordu: «Siz burayı nasıl buldunuz?»

«Jessie'nin bir çok şeyleri öğrenmek için kendine has usulleri vardır. Mister Durell, Jessie, bana tek-lifinizi söylemişti..Bizi burada bulduğunuza göre, işimi-ze yarıyacak kadar zekî olduğunuz anlaşılıyor. Sizinle an-laşabiliriz.»

«Anlaşmak için iş işten geçti artık. Hadi düş önüme de bize yolu göster.»

Angelina'ya dönerek, «Eğer kaçmağa kalkarsa öldür bu herifi,» dedi.

«Peki, Sam.»

«Ve eğer beşe kadar saydığımda yürümeğe baş-lamazsa gene savur kurşunu.»

«Memnuniyetle.» Angelina kendini toparlamış gibi idi.

Corbin, Durell'e ve kıza baktı. Kararını verdi. «Peki takip edin beni.»

Az ilerde bir asansör önünde durdular.

Asansör modern bir şeydi. Adî madenci asansör-leri ile alâkası yoktu.

Durell, «Şimdiye kadar kaç kişi öldürdünüz bu madende?» diye sordu.

«Altı.»

«Ya aşağıda?»

«Aşağıda kaç kişi var bilmiyorum, fakat onları öldürmeğe lüzum yok. Gaz şimdi hepsini bayıltmıştır.»

«Ne müddetle?»

«Yarım, saat kadar. Biraz fazla gaz kullandım burada!»

Asansörde aşağı inerlerken, Corbin, «Bak,» dedi. «Bütün kazancı paylaşıyoruz ve...» Durell birden Corbin'in ense köküne bir yumruk indirdi. Corbin gık diyemeden yıkıldı Bir yarım saat için, onlara müdahale edemezdi artık.

Angelina sordu. «Neredeyiz, Sam?»

«Bir madende.»

«Burası maden değil, Sam.»

Asansör durduğunda, Durell, «Biliyorum,» dedi.

«Korkuyorum, Sam.»

«Ben de. Az sonra atomik çağ insanının nasıl yaşadığını göreceğiz.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Birazdan görürsün?» Sonra tebessüm ederek izah etti: «Bir atom harbi sırasında, harbi sevk ve idare edeceklerin gizlenecekleri ve emniyetle karargâh kuracakları yer altı harp karargâhında bulunduğumuzu sa-nıyorum.»

«Anlar gibi oluyorum.» '

«Jessie Corbin her nasılsa burasını öğrendi. Bir harp hâlinde Washington dünya üzerinden silinecek olursa, karargâhın sığınması için bir yeri sulh zamanından düşünmeleri icap ederdi ve düşünmüşler.»

Bu sırada asansörün kapısı otomatik olarak açılmıştı.

Kapının önünde bir onbaşı yatıyordu. Corbin'in gazı ile uyumuş olsa gerekti. Durell etrafı kokladı ve yabancı bir koku alamadı. Herhalde temizlenmişti. Uzun bir koridorda idiler. Hemen yanda küçük bir oda vardı. Kapısının üzerinde «giriş kontrolü» yazılı idi. Herhalde yerde yatan onbaşının vazifesi girenlerin hüviyetlerini kontrol etmektir. Bu odanın yanında ikinci ve daha geniş bir oda vardı. Kapıdan baktıklarında, içerde bir sürü, «teleprim» ve «telsiz» makineleri gördüler. Hepsisi de fa-aldi ve çalışıyordu. Teleprimlerden sarkan şeritler yerlere yığılmıştı ve bu yığınların yanında yerde bir başça-vuş yatıyordu.

Durell, «Washington'da verilen bütün havadi.sle-

rin bir kopyası da burada çıkarılıyor olsa gerek,» dedi. «Burada vazifeli personel ise bunları tertipleyip saklıyor olmalılar. Bir işgal hâlinde, buraya yerleşecek personel, Washington'tan hiç bir şey getirmeden vazifeye başlayabilecekler.»

Koridorda ilerlemeğe başladılar. İlerde, üzerinde, «Gizli Mıntıka» yazılı bir kapının önünde durdular. Kapı açıldı ve hemen içerde yerde iki subay yatıyordu. Bir tanesinin rütbesi yüzbaşı ve diğerinin teğmendi.

Sol taraftaki kapıda ise, «Senatörler Meclisi» yazılı idi.

Durell, «Her şeyi en ufak teferruatına kadar düşünmüşler,» dedi.

Birden gerilerden doğru bir patlama oldu. Duvarlar titredi.

Angelina, «Ne oluyor?» diye korku ile Durell'in koluna sarıldı.

Durell, hiç bir şey söylemeden gerf-eötüdü ve koşmağa başladı. Demin gelirlerken kapalı gördüğü için geçmiş olduğu ve üzerinde, «Muhabere Merkezi» yazılı kapının önünde durdu. Kapıyı açarak içeri girdi, fakat kimseler yoktu. Sadece bir sürü cihazlar vardı.

Tekrar dışarı fırladı ve asansörden öbür tarafa doğru koşmağa başladı. Bir yandan da saatine baktı*. Gazın tesirinin geçmesine onyedi dakika vardı.

Birden aradığını buldu. Bu defaki kapının üzerinde «Hazine Bakanlığı» yazılı idi. Kapıyı açarak içeri girdi. Burnuna yabancı olmayan bir koku geldi. Dinamit kokusu. Burası bir banka gibi idi. Veznesi ve her şeyi tamamdı.

Harp halinde, dışarıda olup bitenlerden sonra, halkı para bakımından paniğe uğratmamak için hazine bakanlığının da bir miktar parasını bu şekilde stok etmesinden daha normal ne olabilirdi ki...

Ve işte Jessie ile arkadaşlarının ne peşinde olduklarını şimdi anlamış bulunuyordu. Amerika'da mevcut en büyük para kaynağının peşinde idiler.

Sağda büyük bir kasanın kocaman kapağı görünüyordu. Kilit yeri dinamitle parçalanmıştı ve kasanın içerisinden sesler geliyordu. Durell yaklaşarak dinledi.

Mark Fleming ile Slago'nun sesleri geliyordu. Bütün dikkatine rağmen, Jessie'nin sesini duymadı. Demek ki Jessie burada değildi. Daha başka işler peşinde idi.

Zaten epey zamandan beri Jessie'nin diğerlerinden daha mühim olduğunu anlamış bulunuyordu. Şimdi onu bulmalı ve her ne iş peşinde ise durdurmalı idi.

«Angelina,» dedi. «Nasır burada kalıp onların çıkmasına engel olabilir misin?»

«Fakat niye? İşte ikisi de içerdelere. Slago içerde.»

«Kadın daha mühim. Onu bulmalıyım. Bunlar nasıl olsa daha bir kaç dakika kasada para yüklemekle meşgul olurlar.»

«Peki sen bilirsin.» Corbin'in tabancasını kaldırarak baktı.

Durell bir an tereddütten sonra oradan ayrıldı.

Koşar adımlarla yürümeğe başladı. Birden bir kapının önünde durdu.

Kapının üzerinde «Kafiyen Yasaktır» yazılı idi.

Ve altında «S22 kartı olmıyanlar giremez» talimatı vardı.

Durell, kapıyı açarak içeri daldı.

Birden, bu salonun, bütün bu harp karargâhının beyin noktası olduğunu anladı. Duvarlar, masalar haritalarla dolu idi. Hepsinin üzerinde «ÇOK GİZLİ» işaretleri vardı. Bu haritalar ana vatan ve diğer kıt'alardaki Amerikan ve müttefik hava üslerini, füze rampalarını, atom bölgelerini, Nike müfrezelerini ve akla gelebilecek diğer bütün stratejik noktaları gösteriyordu. Bir harp halinde silâhlı kuvvetler başkanları bu salondan harbi idare edebilecekler ve plânlar hazırlıyabileceklerdi.

Ve odanın ortasında Jessie vardı. Elindeki en son model bir fotoğraf makinesi ile fotoğraflar çekmekle meşguldü.

Arkası Durell'e dönük olduğu için fark etmemiş ve duymamıştı.

Durell, bir an onu seyrettikten sonra, «Yeter çektiğin fotoğraflar artık» dedi.

Aynı anda elindeki tabancasını doğrultmuş ve dikkatle beklemeğe başlamıştı. Fakat Jessie hiç acele etmeden yavaşça döndü ve Durell'e baktı.

«Demek buldun bizi,» dedi.

«Bulamayacağımı mı sanmıştın?»

«Kabahat benim. Kızı bıraksa idik belki seni geciktirirdik. Kızı buldun mu?»

«Evet.»

«Yani seninle pazarlık için bir kozumuz da kalmadı.»

«Zaten hiç olmadı. Bu fotoğrafları kime satacaktın?»

«En çok para verene. Tabii en iyi müşteri komünistler olacaktı.»

«Maalesef satamıyacaksın artık.»

«Ö kadar emin olmayın, Mister Durell.» diyen Jessie gülümsedi.

Arkasından hafif bir ses duyan Durell irkildi. Fakat kımıldamasına meydan kalmadı. Mark Fleming'in sesi, «Hiç kımıldama» diye ihtar etti.

Acaba ne olmuştu? Angelina'yı nasıl geçmişti? diye düşünen Durell olduğu yerde durdu. Tabancayı yere bırakmadı ama kolunu aşağı indirdi.

Jessie, «öldür onu, Mark» dedi.

«istediklerini ele geçirdin mi, güzelim?»

«Evet. Ya siz?»

«Hayır.» Birden Durell şaşırdı. Mark'ın sesinde bir kızgınlık vardı. Sebebini de yine Mark izah etti. «Bütün paralar hususî işaretli,» diyerek bir tomar kâğıdı kızın önüne fırlattı. «Bu paralar geçmez.» Anlaşılan hazine bakanlığı kırk yılda bir uygun iş görmüştü. Bu karargâha harp sonunda kullanılması için özel işaretli para istif etmişti.

Jessie'nin gözleri önüne düşen para destesine kaydı. Mark da paralara bakıyordu.

Durell fırsatı kaçırmadı ve birden dönmesi ile iki el ateş etmesi bir oldu. Merminin biri Mark'ın dizini parçaladı ve ikincisi sağ elinin bileğine isabet etti. Mark şaşkınlıkla parçalanan dizine bakarak feryat etmeğe başladı.

Durell, tekrar Jessie'den tarafa döndü. Fakat kadın orada değildi. Çoktan kaçmağa başlamıştı bile ve dipteki başka bir kapıdan çıkmak üzere idi.

Durell tabancasını doğrulttu ve fakat birden vaz-

geçti. Onu öldürmek istemiyordu. Eğer öldürecek olursa, kadının plânları kimden temin ettiğini bu yer hakkında kimden malûmat aldığını öğrenemeyeceklerdi. Halbuki bu çok mühimdi. O da koşmağa başladı. Kapıdan bir başka koridora çıktı ve kadının uzaklaştığı istikamette koşmağa başladı. Havaya bir el ateş etti. Fakat Jessie hiç durmadan koşarak sağa saptı. Yolları, plânlardan çok iyi ezberlemiş olmalı idi.

Durell de aynı köşeye saptı ve olduğu yerde dondu kaldı. Slago ve Jessie kendisini bekliyorlardı. Slago, bir eli ile Angelina'yı sarmış kendisine siper etmiş elinde tabancası sırtarak ona bakıyordu. Jessie ise duvarda ki bir düğmeye basıyordu. Başka bir asansörün önünde idiler. Asansörün ibresi, aşağı inişi gösteriyordu.

Birdenbire bütün yer altı karargâhını inleyen bir alarm sesi duyuldu.

Anlaşılan gazın tesirinden kurtulmağa başlamışlardı ve bir anormallik sezilerek alarma basılmıştı. Birden asansörün ibresi durdu. Demek ki alarm ile birlikte bütün asansörler stop ediyordu.

Durell gülerek, «Slago, teslim ol artık,» dedi. «Kurtulamazsın. Eğer teslim olursan cezan azalır.»

Jessie bembeyazdı ve Slago'ya, «öldürsene onu» diyordu.

Angelina birden bire silkinerek, gafil avlanan Slago'nun elinden kurtuldu. Durell fırsatı kaçırmıyarak tabancasını ateşledi. Mermi tekrar hedefini buldu ve Slago'nun beynine saplandı.

Durell iki adımda Jessie'ye yanaşarak elinden fotoğraf makinesini aldı.

Angelina, ise izaha çalışıyordu: «O beni bıraktığın yerde bir ikinci kapı daha varmış ve Mark Fleming arkamdan dolaşarak beni gafil avladı. Seni tekrar müşkül duruma soktuğumu düşündükçe ne kadar üzülüyorum, Sam...»

Fakat Durell, başka bir şey dinlemekle meşguldü. O tarafa doğru koşuşan ayak sesleri vardı. Birden köşeyi dönen bir binbaşı ile üç çavuş göründü. Her birinin elinde hafif makineli tabancalar vardı. Durell elindeki tabancayı derhal yere atarak, birinden biri telâşla ateş etmeğe kalkmasın diye konuşmağa başladı.

Durell'i tekrar serbest bıraktıklarında saat üç-tü. O ana kadar Kittitimi karargâhı komutanı bir albay-la konuşmuş, yetişen FBI personeli ile ve MacCreedy ile konuşmuş ve nihayet telefonla Wittington ile de konuşmuştu,

MacCreedy epey kızgındı. «Pecche Rouge'da bana hiç bir şey söylememiştin ve sonra da rapor etmedin.» Diye çıkışmağa kalkışmıştı.

Durell gülerek: «Şikâyetlerini patronlarıma bildir.» diyerek yine icap edenden fazlasını söylememişti. Sadece, «Angelina nerde?» diye sormuştu.

«Amberley'in evinde. Eğer merak ediyorsan Amberley de sağ. Doktoru yaşıyacağımı bildirdi. Angelina'yı da o tedavi etti.»

Beraberce dışarı çıkarak, MacCreedy'nin arabasına bindiler.

MacCreedy, «Nerede ineceksin?» diye sordu.

«Amber ley'lère bırak.»

Kapıyı Mrs. Amberley açtı ve oturma odasına götürdü. Angelina bir koltuğa oturmuş sigara içiyordu.

«Sam,» diye ayağa kalktı. «Bir şeyin yok ya?»

«Hayır.»

«Ya senin?»

«Bilmiyorum. Olanları unutmaya çalışacağım. Bana yardım eder misin, Sam?»

«Elbette.»

Ve yaklaşarak Angelina'yı iki omuzundan yakaladı. Kendine çekerek dudaklarından öptü. Bir yandan da Wittington'un kendisini beklediğini düşünüyordu.

Fakat isi neydi sanki? Biraz beklese ne kaybederdi?

A K B A
Yayınevi
Türkocağı Cad.
Gürsoy Han
31 — 33
Cağaloğlu
Tel: 22 36 87

Effie Thompson çalmakta olan telefona kızgınlıkla baktı:

— Artık bıktım, dedi Nikcils'a. Telefonu açıp herkese patronun konuşamıyacağımı söylemekten usandım. Dün gece içip içip sızmış olacak.

Windremere Nikolls, Callaghan'ın muavini iri Kanadalı, tebessüm ederek cevap verdi:

— Hem de nasıl! Bugün onun doğum günü, daha çok içebilmek için kendini alıştırıyor. Şimdi berbat bir halde olacak.

Effie telefonu açtı.

— Evet... diye cevap verdi. Burası «Callaghan Araştırma Bürosu» maalesef Mister Callaghan ile şimdi görüşemezsiniz. Gayet mühim bir toplantıya riyaset ediyor. Hayır... Ne zaman serbest olacağını söyleyemem... Bu hususta hiç bir fikrim yok.

Telefonu kapadı.

Nikolîs bir sigara yaktı, göz ucu ile Effie Thompson'a baktı ve:

— Patrona doğum günü için hediye aldın mı? Hayır mı? Hafızan mı zayıfladı yoksa ona artık eskisi gibi tutkun değil misin güzelim?

Genç kadın ona yiyecekmi  gibi baktı.

— Saçmalama, dedi. Hem bana «güzelim» deme... Bir k tibenin patronu için tamamiyle pl tonik bir hayranlık duyacağını tabii aklından bile geçirme» mi sindir!

— Plütonik ha! Bırak da g leyim bari!

Gerindi ve ilâve etti:

— Sen ona öyle tutkunsun ki, sana ne isterse yaptırabilir.

— Saçma! Sen yalnız   sko değilsin,   sko olduğun kadar da ka ıksın!.

— Pekâlâ, dedi Nikolîs. Ben ka ığım ama sen de «pl tonik» sin... Bu kelime çok hoşuma gitti. Dur  unu defterime not edeyim de seninle konuşurken ara sıra kullanırım... Sen patronu bir daha ara bakalım. Muhakkak konu malıyım. Yeni havadis yar.

Callaghan telefonun çaldığını duyunca yatağında döndü. Sonra bir gözünü açtı ve tavana baktı. Daha sonra üstündeki örtüyü attı ve bacaklarını karyoladan aşağı sallandırdı. Nihayet parmakları ile siyah g r saçlarını karıştırdı.

Ba ı ağrıyordu. Dili keçe gibi idi. Telefon  almakta devam ediyordu. Callaghan, bir kat aşağıda bulunan yazıhanesinden aradıklarını biliyordu. Effie Thompson her halde bu sabahki mektuplar hakkında bir şey soracaktı.

Nihayet telefonun sesi kesildi. Callaghan kalktı gitti bir şişe viski aldı ve ağzına dikti. İçtiği büyük yudum onu ürpertti.

Telefon yine çalmağa başladı. Callaghan şişe ile birlikte odasına döndü ve ahizeyi eline aldı.

Effie Thompson'un sesi duyuldu:

— Bonjur mösyö Callaghan. Saat on ikiyi çeyrek geçiyor.

— Bu sabah aradılar mı? diye sordu Callaghan.

— Evet. Bir çok kişi aradı. Madam Jevons mutlaka görüşmek istiyormuş. Hatırlıyor musunuz? Geçen sene onun bir işini halletmiştiniz. Çok üzüntülü imiş. Kocasının hizmetçisine âşık olduğunu zannediyormuş. Ne yapacağını bilemiyormuş.

— O bilmezse ben nereden bilirim? Söyle cna hizmetçisine sorsun. Bana Nikolls'u ver.

— Bonjur, dedi Nikolîs. Çok senelere. Kafan yerinde mi? Ziyafet nasıl geçti?

— Sana ait olmayan şeylere burnunu sokma. Diye bağırdı Callaghan. Başka ne var?

— Beynelmilel Sigorta Şirketinden aradılar. Mücevherat çalınmıştı da...

— Öyle ise geliyorum. Yarım saate kadar aşağıdayım. Kapıcıyı çağır da bana gayet koyu çay getirmesini söyle.

Saat on üçte Callaghan yazıhanesine girdi. Effie lâcivert kostümünü, krem gömleğini ve mavi kıratı beğendi.

— Gelen mektuplarla meşgul oldum mösyö Callaghan. Acele olanların icabına baktım. Doğum gününüzden dolayı tebrik ederim.

— Ben de., dedi Callaghan düşünceli bir tavırla.

Sonra, Nikolls'un kendisini beklediği odasına
•geçti.

— • Windy, ne imiş bu iş?

— Beynelmilel Sigorta Şirketi, Aldweyeh'de 146 numarada yazıhanesi olan Jerrington isminde birinin elmas ve incili bir gerdanlığını sigorta etmiş. Adam borsacı veya buna benzer bir şey imiş. Gerdanlık karısına ait, fakat her zaman takmıyormuş. Londra haricinde oturuyorlar, gerdanlık -ise yazıhanesinin kasasında saklı dururmuş.

— Sigorta Şirketi, gerdanlığın orada saklanmasına muvafakat etmiş mi? diye sordu Callaghan.

— Evet. Kasayı muayene etmişler ve muvafık bulmuşlar.

Callaghan masasına oturdu ve bir sigara yaktı.

— Gerdanlık çoktan beri mi sigortalı imiş? dedi.

— Hayli zamandan beri, diye cevap verdi Nikolls.

— Pekâlâ, devam et.

— Dört gün evvel Jerrington ile karısı büyük bir davete gideceklermiş, kadın da gerdanlığını takmak istemiş. Jerrington onu kasadan almaya gitmiş. Yerinde yokmuş.

— Kasayı zorlamışlar mı?

— Hayır... Sadece açmışlar. Açı da eldivenli imiş ve kasanın şifresini biliyormuş.

— İyi ama, dedi Callaghan, henüz dört gün geçtiğine göre, Sigortanın telâşsı ne? Polise haber vermişler mi?

— Evet, fakat Jerrington borsadaki işini tasfiye edip sekiz gün sonra Şimalî Afrika'ya gideceğinden hareketinden evvel parayı almak niyetinde. Sigorta onun için bir göz atmanızı istiyor.

— Kiminle konuştun?

— Lloyd ile. Scotland Yard'la temasa geçtiğini söyledi.

— Onlar ne düşünüyor?

Nikolîs omuzlarını kaldırdı:

— Kâtibeden şüpheleniyorlar. Jerrington'un sarışın ve güzel bir kâtibesi varmış. Hani şu ilk bakışta nefesinizi kesen kızlardan... Jerrington'un ona tutkun olduğu şayiası da dolaşıyor. On beş gün evvel işine nihayet vermiş. Yani kız şimdi Jerrington'un yanında değil.

— Binaenaleyh gerdanlığı kâtibenin çaldığını ve Jerrington firmasını terkettiğini zannediyorlar öyle mi?

— Şimdilik ne zannedeceklerini bilmiyorlar, dedi Nikolîs.

Callaghan esnedi ve:

— Ortada bir hırsızlık varsa, dedi, sigortanın: parayı ödemekten başka çaresi yok...

— Evet, dedi Nikolîs, fakat onlar pek müşteki, değil. Yine de kârda olduklarını düşünüyorlar.

— Neden?

— Çünkü gerdanlık on seneden beri sigortalı. Jerrington onu on beş bin liraya sigorta etmiş ve şimdiye kadar primleri muntazaman ödemiş. Bundan dört hafta evvel şirkete telefon ediyor ve gerdanlığın sigortasının arttırılmasını istiyor. Hakkı da varmış, çünkü satın aldığı zamana nazaran gerdanlığın kıymeti beş misli artmış. Şirketin gerdanlığa kıymet takdiri için gönderdiği eksper elli bin lira ettiğini söylemiş.

O zaman Sigorta, Jerrington'a bu paraya sigorta ettirmesini, fakat primin de ona göre artacağını anlatmış. Bunun üzerine Jerrington düşüneceğini söyle-

:miş ve gerdanlık almmcaya kadar h    düşünmekte devam etmiş!

Callaghan bir müddet sesini çıkarmadan sigara iti. Sonra:

— Sigorta şirketinin talihi, varmış, dedi. Eğer Jerrington istenilen primi ödeyip teklif veçhile sigorta ettirseydi ona on beş bin yerine elli bin lira ödemesi lâzım gelecekti...

— Tamam, dedi Nikolîs.

Callaghan saatine baktı.

— Yemeğe gidiyorum, dedi. Jerrington'u belki öğleden sonra gider görürüm.

Kapıya gelince döndü ve sordu:

— K tibenin hani Jerrington'un hizmetine ni-hayet verdiği kızın nerede oturduğu mal m mu?

— Evet, Hampstead'da Carfasc Courts apartmanlarının birinde, numarası ya 10 ya 11 yahut da ona yakın bir şey. Adresi not etmiştim.

Nikolîs, Effie'nin bürosuna gitti ve elinde bükülmüş bir k ğitla geldi. K ğıdı Callaghan'a uzattı, o da aldı cebine koydu, çıktı gitti.

Callaghan'm yemeği uzun sürdü. İki doble viski, dört sigara ve   komprime aspirinden mükellef bir yemek. Sonra restorandan çıktı arabasının direksiyonuna geçti ve Aldwych'e gitti.

Jerrington'un yazıhanesi birinci katta idi. Callaghan patronun bürosuna girer girmez izahat vermeğe başladı:

— Size çok zaman kaybettirmiyeyeğim, mösyö Jerrington. Benim ismim Callaghan, Callaghan Araştırma Bürosu sahibi. Beynelmilel Sigorta şirketi bu gibi usulen yapılan tahkikatı daima bana verir. Kaybolan gerdanlık için sizinle görüşmemi söylediler. Bu hususta bana bildireceğiniz herhangi bir şey var mı? Benim

yaptığım tahkikat bu gibi ahvalde usulen yapılandan başka bir şey değildir.

Jerrington başını salladı ve Callaghan'a oturması için işaret etti.

Takriben otuz beş yaşlarında güzel ve şık bir adamdı.

— Bu hırsızlık çok canımı sıktı, dedi. Az bir müddet evvel gerdanlığın sigortasını arttırayım diye düşündüm. Sigorta Şirketinin gönderdiği eksper elli bin lira kıymet takdir etti. Halen sigorta edilen paradan çok yüksek. Ödeyeceğim prim farkının büyüklüğü beni düşündürdü. Nihayet bu kadar parayı prim olarak ödeyeceğime gerdanlığı satmağa karar verdim. Zaten karım hemen hemen hiç kullanmıyordu. Onun için buradaki kasada saklıyordum.

Dört gün evvel karımla birlikte bir davete gidecektik. Kasadan gerdanlığı almak için geldiğim zaman yerinde yeller esiyordu. Tam mânasiyle bir talihsizlik bu. Çünkü aradaki prim farkını ödeyip sigorta ettirseydim, şimdi on beş bin lira yerine elli bin lira alacaktım. Yahut fiyat takdirinin hemen akabinde satardım en aşağı kırk bin lira alırdım.

Callaghan, başını yazık der gibi salladı.

— Tam mânasiyle talihsizlik, dedi. Size bir şey soracaktım. Kâtibiniz birkaç gün evvel buradan ayrılmış galiba. Gerdanlığı almasına imkân var mı idi? Kasanın şifresini biliyor mu idi?

— Bimiyorum, dedi, Jerrington. Ben ona hiç pir zaman söylemedim. Fakat kasayı açtığımı o kadar çok görürdüm ki öğrenmemesine imkân göremiyorum. Buna rağmen bu hırsızlığı yaptığına kani değilim. "Uzun zaman yanımda çalıştı.

Jerrington durakladı, tereddüt etti ve tekrar söze başladı:

— Yalnız bir şey var, belki...

— Nedir o bir şey? diye sordu, Callaghan.

Jerrington, gülümsedi ve cevap verdi:

— Evet... bunda söylenmeyecek bir şey yok...

Marion Sanning, gayet güzel sarışın bir kızdır. Hakikaten gayet güzel. Bizim arkadaşlar şaka olsun, diye karıma onun hakkında bir şeyler söylemişler. Karım işi ciddiye aldı ve bu yüzden aramızda bir takım münakaşalar oldu. Tekrar huzura, kavuşabilmek için kızın vazifesine nihayet vermek mecburiyetinde kaldım. On beş gün evvel kendisine dolgun bir çek verdim ve ahabpça ayrıldık.

Callaghan, başını salladı ve:

— • Arkadaşlarınızın sizin ve Miss Sanning için yaptıkları şakalarda ufacık dahi olsa bir hakikat payı var mı idi?

Jerrington, hafifçe gülümsedi:

— Şey... diye cevap verdi. Şey arasına flört ederdik ama o kadar.

Callaghan, bir sigara yaktı ve bir müddet sü-kûttan sonra:

— Kadınlar bazen anlaşılmaz şeyler yaparlar. Marion Sanning, işinden çıkarılmasına karınızın sebep olduğunu bildiğine göre, ondan intikam almak için gerdanlığı götürmüş olmasın?

— Böyle bir şeye ihtimal veremem dedi, Jerrington. Mamafih olamayacağıma dair de yemin edemem. Malûm ya, kadınlar akıl ve hayale gelmiyecek şeyleri yapabilirler bazen.

— Bilhassa kıskandıkları zaman! dedi, Callaghan.

Gitmek için ayağa kalktı:

— Miss Sanning ile birkaç kelime konuşmak

her halde faydalı olur zannederim, onu nerede bulabilirim acaba?

— St. John's Wood'ta oturuyordu. Fakat buradan ayrılırken apartmanından çıkacağını söylemişti. Yeni adresini sormadım. Artık beni alâkadar etmiyordu.

— Zararı yok, dedi, Callaghan Muavinim bana adresi vermişti. Hatırladığıma göre, Hampstead, Carlasc Court numara 11 de oturuyor, gidip bir göreyim bari. Sırf formalite icabı ama ihmal etmek olmaz. Ödeme meselesine gelince, parayı bir an evvel almak istiyorsunuz her halde?

— Evet, dedi, Jerrington. Beş gün sonra, karımla ben İngiltere'yi terk ediyoruz. O zamana kadar her şeyin hallolmasını istiyorum. Parayı ne vakit alabilirim?

Callaghan, biraz düşündükten sonra:

— Polis henüz bir şey bulamadı. Mamafih daha pek erken. Ben bugün öğleden sonra saat dört buçukta Miss Sanning'i gidip göreceğim. Ondan sonra, Sigorta Şirketine telefonla raporumu veririm. Gerdanlık bulunduğu takdirde satışından hâsıl olacak fiyat farkını istememeniz şartıyla kırk sekiz saat zarfında paranızı öderler. Carî usul budur, zaten.

— Acırım doğrusu, dedi Jerrington. Bu kadar sigorta primi ödedikten sonra, gerdanlık bulunur da bana on beş bin lira verdikten sonra, elli bine satarlarsa, yüreğim sızlar.

— Evet, ama dedi Callaghan gerdanlık bulunmadığı takdirde on beş bin lirayı alacaksınız. Hiç yoktan iyidir.

Şapkasını giydi ve ilâve etti:

— Saat dört buçukta Miss Sanning'i göreceğim, hemen akabinde Sigortaya telefon edeceğim. Sonra, çe-

kinizi ne zaman alacağınızı size telefonla bildireceğim»
Oldu mu?

Jerrington, ona elini uzattı:

— Çok teşekkür ederim, dedi. Bu akşam geç vakte kadar çalışacağım. Saat yirmiye kadar beni burada bulabilirsiniz.

Sonra gülümsedi, gözünü kırpı ve:

— Marion Sanning'e benden selâm söylemeyi unutmayın, dedi.

— Unutmam, dedi Callaghan ve çıktı gitti.

Tam saat dörtte, Callaghan, arabasını Hampstead bina' blokunun önünde durdurdu.

Oradaki binaya girdi. Duvara çizilmiş bir ok sağ taraftaki koridorun 1 ilâ 20 No.li dairelere gittiğini, gösteriyordu.

Bu koridorda yürümeye başladı, tam köşeyi döneceği zaman 11 No. dan bir kadın çıktı. Callaghan, durdu. Bu kadın seyredilmeğe değerdi doğrusu.

Uzun boylu, ince, sarışın bir kadındı. Çok güzel giyinmişti. Büyük mavi gözeri ve mahcup bir bakışı vardı,

— 11 numarayı mı arıyorsunuz yoksa, diye sordu.

— Evet, dedi Callaghan.. Miss Marion Sanning'i arıyorum.

Genç kadın, hafif bir tebessümle:

— Miss Sanning benim, dedi. Ne arzu ediyorsunuz?

— Oldukça mühim bir mesele için sizinle görüşmek istiyordum, Miss Sanning, şu karşıdaki pastahane'de birer çay içmemizde bir mahzur görüyor musunuz?

Marion Sanning, kaşlarını kaldırdı. Callaghan, acele acele ilâve etti:

— Beynelmilel Sigorta Şirketi hesabına çalışıyorum. Son patronunuzun karjsma ait bir gerdanlık yazıhanesinden çalınmış. Sizinle bu hususta biraz görüşmek istiyordum.

— Aman yarabbim! dedi Sanning. Nasıl olmuş .bu? Bu takdirde sizinle bir şey içmeye gelirim.'

Pastahane تنها ve sakindi. Callaghan, genç kadının fincanlara çay koymasını seyrediyordu. Miss Sanning'in hakikaten çok güzey. olduğunu içinden taşıdıkt etti. Hatta Madam Jerrington'un pek akılsızca hareket etmediğini düşündü.

— Mösyö, Callaghan, size nasıl yardım edebilirim?

— Söyleyeceklerime gücenmemek suretiyle bana yardım edebilirsiniz, Miss Sanning. Her halde sizin de bildiğiniz gibi kıymetli bir mücevher çalındığı ve sahibi polise müracaat ettiğı zaman bu mücevheri sigorta eden sigorta şirketi de kendi hesabına bir tahkikat yapar. Maksat mutlaka birini hapse attırmak değildir. İmkân varsa çalman mücevheri geri almaktır. Anlıyorsunuz değil mi?

— Gayet iyi anlıyorum.

— Çok iyi öyle ise. Ben bugün Jerringtonla •görüştüm. Kasanın şifresini ondan başka kimse bilmiyormuş. Kasa zorlanmamış. Şifreyi öğrenen, gerdanlığın orada olduğunu ve uzun zaman aranmadığını bilen biri tarafından çalınmış...

Callaghan sustu, tatlı bir tebessümle, Miss Sanning'e baktı ve sözüne devam etti:

— Bütün bu şartları hâiz bir tek kişi var, Miss Sanning.

— Öyle mi?

—Evet, dedi Callaghan. Vaziyeti kavramışsı-

nızdır. Jerrington, arkadaşlarının kâtibesi hakkında karısına şaka kabilinden bazı şeyler söylediklerini, karısının ise işi ciddiye aldığını, aile saadetinin bozulduğunu ve sizden ayrılmak mecburiyetinde kaldığını anlattı. Doğru mu?

— Evet, maalesef öyle... Fakat vaziyeti biliyorum, başka türlü hareket edemezdi...

— Ne yaparsınız, hayat bazen öyle tatsızlaşıyor. Şimdi size söyleyeceğimden muğber olmamanızı rica edeceğim. Hayli zamandan beri Jerrington'un kâtibesi idiniz. Kendisi gayet yakışıklı bir adam. Belki de ona karşı kuvvetlice bir sempatiniz vardı. Bu takdirde madam Jerrington'un yüzünden işinizden olduğunuzu her halde çok kızdınız ve sırf onu üzme için gerdanlığı almış olmanız ihtimali üzerinde durdum. Tabî mücevherin maddî kıymetinden istifadeyi düşünmemiş olabilirsiniz.

Genç kadın safiyane bir tavırla Callaghan'a baktı:

— Ne türlü bir cevap vermemi istiyorsunuz: mösyö Callaghan?

— Benim bir şey istediğim yok miss Sanning. Size birkaç şey daha izah etmek istiyorum. Farzedelim ki, gerdanlığı kasadan aldınız. Jerrington'un kasayı açtığını o kadar çok gördünüz ki, şifreyi öğrendiniz. Bu gerdanlıktan olduğu gibi istifade edemezsiniz. Bu işin profesyonelleri bile tehlikeyi göze alarak mücevheri dağıtıp değerinden çok aşağı bir fiyatla parça parça satmak mecburiyetindedirler. Değil mi?

Genç kadın tasdik makamında başını eğdi.

— Biraz evvel de söylediğim gibi ben sigorta şirketi hesabına hareket ediyorum. Polis değilim. Herhangi bir kimseyi tevkif ettirmekte hiç bir menfaatim yok. Benim istediğim, imkânı olursa, gerdanlığı bulmak

suretiyle beni istihdam edenlerin menfaatlerini korumaktır.

— Anlıyorum... dedi genç kadın yavaşça.

— Eğer gerdanlık bulunmazsa sigorta şirketi Jerrington'a on beş bin lira ödeyecektir. Sigorta şirketlerinin, çalınmış eşyayı bulana veya bulunması için faydalı malûmat verene o eşyanın kıymetinin yüzde onunu prim olarak verdiklerini bilirsiniz herhalde. On beş bin liranın yüzde onu da bin beş yüz lira eder. Öyle değil mi Miss Sanning?

— Evet, Fena para değil

Callaghan bir yudum çay içti, gülümsedi ve devam etti:

— Meselâ yarın sabah yazıhaneme gelip gerdanlığın nerede olduğunu bildiğinizi zannettiğinizi ve bin beş yüz lira mukabilinde lâzım gelen malûmatı vereceğinizi söylerseniz size söz veriyorum her şey istediğiniz gibi hallolacaktır. Ne dersiniz?

Genç kadın bir müddet ses çıkarmadan düşündü, sonra gülümsedi ve cevap verdi:

— Mösyö Callaghan, gayet anlayışlısınız. .Size itimadım var. Yalnız biraz düşünmek istiyorum. Yazıhanenizin adresini verir misiniz? Yarın sabah saat on birde gelirim.

— Çok güzel Miss Sanning, dedi Callaghan.

Kâğıt kalem bulmak için cebini araştırdı. Eline, sabahleyin Nikolls'm Miss Sanning'in adresini yazıp verdiği kâğıt geldi. Bir parçasını yırttı kendi adresini yazdı ve genç kadına verdi.

— Yarın sabah saat on birde beklerim, dedi ve ayağa kalktı. Müsaadenizi rica edeceğim, yazıhanede yapılacak işlerim var.

Karşılıklı gülümsediler.

Hesabı görmek için vezneye gittiği zaman Cal-

laghan dönüp Miss Sanning'e bir daha baktı. Çünkü hiç şüphesiz değerdı.

•

Bir müddet sonra Callaghan yine arabasını Carfax Court'da durdurttu ve binaya bir daha girdi.

Yirmi dakika sonra çıktı otomobiline bindi, hareket etti ve iki yüz metre ileride bir umumî telefonun önünde durdu, girdi, kendi yazıhanesinin numarasını çevirdi ve Effie Thompson'a:

— Effie, dedi. Nikolls'a söyle ne yaparsa yap-sın bana derhal Jerrington'un evinin adresi lâzım. Bir çeyrek sonra tekrar telefon edeceğim. O zaman söyley-siniz. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı! Mösyö Callaghan.

Callaghan telefonu kapadı gitti, arabasına ra-hatça yerleşti, bir sigara yaktı ve Miss Sanning'i düşün-meye başladı. Böyle güzel bir kadını düşünmenin zev-kini tadıyordu.

Aynı akşam saat sekize çeyrek kala Callaghan Jerrington'un yazıhanesinin dış kapısını itti ve içeriye girdi. Hiç kimsg bulunmayan bir odadan geçti. Jerring-ton'un hususî bürosunun kapısını vurdu ve cevap bek-lemeden girdi. Jerrington masasının başına oturmuş,, evrakını tasnif ediyordu. Başını kaldırdı ve:

— Hello! Callaghan! dedi. Geldiğimize mem-nun oldum. İyi haberler getirmişsinizdir inşallah?

— Pek emin değilim, dedi Callaghan. Bu hu-susta konuşmak için Madam Jerrington'u bekleyece-ğiz.

— Bu da ne demek?

— Ne demek olacak... Yanlış adım attınız...

— Ne yanlış adımı? Anlatın Allahaşkma! de-di Jerrington.

* .— Bu sabah yazıhanemden çıkarken muavi-

nimden eski kâtibenzin adresini sormuştum. «Carfax Courts'un 10 veya 11 numarasında» diye cevap vermiş ve sonra adresi not ettiği kâğıdı getirip bana yermişti. Ben de bakmadan cebime atmıştım. Sonra, sizinle görüşürken ben de her nedense 11 numarada oturuyor zehabı uyandı. Kâğıda bakıp numarayı kontrol etmeden size «Carfax Courts'da 11 numarada oturuyor» dedim.

Aynı zamanda saat dört buçukta gidip göreceğimi de söyledim. Farkında olmadan size işinize gelen, malûmat vermiştim.

Ben gider gitmez, bütün bu işte şeriki cürmünüz olan karınıza telefon ettiniz. Carfax Courts'a gitmesini, benim gelmemi beklemesini ve 11 numaradan çıkıyormuş gibi davranmasını tenbih ettiniz.

Bana, kâtibenzin sarışın ve çok güzel olduğunu söylediğinize göre, 11 numaradan sarışın ve güzel bir kadın çıktığını görünce onu, Miss Sanning zannedeceğimi düşündünüz.

Hakikaten de, Miss Sanning zannettim. Madam Jerrington da zaten Miss Sanning olduğunu söylemek suretiyle bana bu hususta yardım etmişti.

Sonra, gittik beraberce çay içtik. Ne yapmasını söylediniz ise yaptı. Madam Jerrington'dan intikam almak için gerdanlığı aldığı hissini verdi. Yarın sabah yazıhaneme gelip bin beş yüz lira mukabilinde gerdanlığın nerede bulunması ihtimali olduğunu söyleyeceği hususunda ümit verdi.

Callaghan, bir sigara yaktı, dumandan mükemmel bir daire üfledi ve sözüne devam etti:

— Şunu itiraf etmeliyim ki, beni tam mânasiyle bastırdınız. Gözü kapalı oyuna geldim, konuştuğum kadının Marion Sanning olduğuna ve Madam Jerring-

ton'dan intikam almak için gerdanlığı aşırıldığına kanaat getirmiştim.

Sonra, birden iş değişti. Arasına böyle şeyler olur Mösyö Jerrington, genç kadın benden yazıhanenin adresini istedi. Ben cebimde muavinimin vermiş olduğu kâğıdı buldum, bir parçasını yırttım ve adresini yazdım. İşte o vakit Marion Sanning'in hakikî adresini okudum. 11 numaralı daire değildi. 10 numaralı daire idi. Ne dersiniz bu işe Mösyö Jerrington?

Jerrington'un alt çenesi sarktı, ağzı açık kalı. Callaghan, devam etti;

— O zaman Carfax Courts'a tekrar gittim. Tabî bu sefer 10 numaralı daireye, karınızdan ayrıldıktan bir çeyrek saat sonra, hakikî Marion Sanning'i buldum.

Şunu itiraf etmeliyim ki plânınız fena değildi. Eski kâtibenizin, iyi bir iş bulduğu için, bu gece şafaktan evvel Kanada'ya hareket edeceğini biliyordunuz. Yani yarın sabah sahte Marion Sanning, yazıhaneme gelmediği takdirde, gerdanlığı çalıp beraber götürdüğüne kat'i olarak hükmedecektik. Sigorta kumpanyası size on beş bin lira ödeyecekti. Üstelik gerdanlık ta sizde kalacaktı!...

Callaghan, dumandan yeni bir daire daha üfle-di ve tavana doğru gidişini seyre daldı. Tam o sırada yazıhanenin kapısı açıldı ve Madam Jerrington içeriye girdi. Kapıyı kapadı, arkasına dayandı kaldı. Mavi gözleri, Callaghan'dan kocasına gidip geliyordu.

— Muvaffak olamadık Harry dedi. Her şeyi biliyor!

— Pekâlâ! Ne yapmak niyetindesiniz, Callaghan? diye sordu, kısaca Jerrington.

— Gerdanlık nerede? diye sordu, Callaghan,

görmek istiyorum. Gösterin onu bana. Sonra ne yapacağımı söylerim.

Jerrington kalktı, üzerinde kitaplar bulunan bir rafa kadar gitti. Bir kitap çekti ve kitabın maskeleydiği boşluktan lâcivert bir mahfaza çıkardı.

Callaghan'a uzattı, gitti yerine oturdu.

Callaghan mahfazayı açtı, gerdanlığı muayene etti, tekrar kapadı ve cebine koydu. Sonra alaylı bir tebessümle Jerrington'lara baktı.

— Yani, dedi, dalavereyi öyle tertiplemişsiniz ki, hem gerdanlığa sahip kalacak hem de sigortadan parayı alacaksınız.- Memleketi terkettiğinize göre Fransa da veya başka bir yerde yüksek fiyatla satmak sizin için gayet kolay olacaktı. Bu işte de muvaffak olmak için şüpheleri Miss Sanning'in üzerine çevirmek vicdansızlığını yaptınız. Bu alçaklığı ödeyeceksiniz.

Olup biteni sigorta kumpanyasına anlatırsam onlara vız gelecek, yani işin ahlâkî tarafı demek istiyorum, sigortanızı iptal edecekler, işte o kadar. Hiç bir kayıplan olmadığına göre neden uğraşsınlar? O zaman da gerdanlık size kalacak, siz de yüksek fiyatla satabilirsiniz...

Ben şimdi gerdanlığı alıp götüreceğim Sigorta kumpanyasına. Gerdanlığı kimin çaldığını bildiğim hakkında raporumu veririm ve size ödenmesi icabeden on beş bin lirayı ödemelerini tavsiye ederim.

Madam Jerrington sertçe sordu.

— Gerdanlık ne olacak? Elli bin lira ediyor!

Callaghan tatlı tatlı gülümsedi ve:

— Siz paranızı aldıktan iki üç gün sonra gerdanlığı «bulacağım», tabîî hırsızlar muhitinde edindiğim malûmata istinaden, ve onu sigorta kumpanyasına vereceğim. Kumpanya size parayı ödemiş bulunduğuna göre, gerdanlık onun malı olacak ve sattırdıkları za-

man da epeyce bir kâr sağlayacaklar. Ne dersiniz bu işe?

Jerrington ayağa kalktı:

— Bana bak Callaghan! diye homurdandı.

— Kes sesini Jerrington! dedi Callaghan. Eğer seni de karını da, dolandırıcılık ve Marion Sanning'e iftiradan hapsedtirmemi istemiyorsan dediğim gibi olacak. Alimallah birkaç sene yatarsınız. Fazla açık gözlük etmek istedin, sana aşağı yukarı otuz bin liraya joatlıyacak...

— Harry, bir şey yapamazsın, dedi kadın. Kabul etmek mecburiyetindeyiz. Bırak...

Callaghan şapkasını aldı.

— Gelecek sefer daha esaslı bir dalavere bulun-dedi. Ben kumpanyaya yarın raporumu veririm, hafta sonuna kadar paranızı alırsınız. Artık sevincinizden de-liye dönersiniz her halde...

Madam Jerrington'un gözleri kıvılcımlar çaktı:

— Siz gülün bakalım Mösyö Callaghan. İnsana fırsat düşünce gülmekten geri kalmamalı, İleride :ne olacağı belli olmaz. Gülün, gülün, sıkılmayın!

Callaghan başını salladı ve müteessir bir tavır takındı:

— Bugün doğum günüm olmasına rağmen müteessir görünmeğe razıyım, dedi. Hem de kendi kendime güzel bir hediye de verdim. Anlıyorsunuz tabî. Bir kaç gün sonra... Gerdanlığı «bulmağa» muvaffak olduğum zaman normal ücretimden başka, sigorta kumpanyasından bin beş yüz lira ikramiyeyi alacağım.

Sonra Callaghan yazıhaneden çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

53

Fiatı 5 Liradır.